

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
l'U.C.I.P.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Veni, Esperit
Sant, ompliu el cor
dels vostres fidels i
enceneu-hi la flama
del vostre amor."

(Litúrgia de
Pentecosta)

Any III N.º 140

Setmana del 30 de maig al 5 de juny del 1982

40 Ptes.

afinant

Un aire de família

Hi ha famílies que tenen com una mena de segell que caracteritza tots els seus membres. De cada un d'ells la gent que els coneix, en veure'l parlar i moure's per la vida, exclama: "Té un aire de família".

Els pares han tramès als seus fills una mena de capteniment, una escala de valors, un llenguatge, una visió del món... Tant per al bé com per al mal. Honrats o brètols "són ben bé de ca'n Fulano".

Els cristians devem ser de "ca'n Déu".

Jesús volgué fer de nosaltres, els seus deixebles, la família dels fills de Déu en revelar-nos la seva paternitat universal, en encoratjar-nos a invocar-lo com a "Pare nostre...". Oi més, ens ha donat el seu mateix Esperit. Ell segella amb un caràcter imborrable els nostres sers. Si ens deixem conduir per Ell anem prenent, d'una manera continuada i ascendent, l'aire de família del mateix Déu. L'aire de la família trinitària, origen i fi de tota paternitat, de tota filiació de tot amor. Aquest Esperit —aire-foc— ens ha estat donat. Sols cal que ens deixem conduir per Ell; que no ens sostreiem al seu influx: talment la vela inflada pel vent, talment el ferro fred que esdevé foc tot ell si es deixa penetrar per la Flama...

Joan E. Jarque i Jutglar

sumari

7

MARE I MESTRA
**Beatificació de Sor
Maria Àngela Astorch
a Roma.**

9

CATALUNYA
**Equips de la Mare de
Déu: Viure el
matrimoni en plenitud.**

10

CATALUNYA
**Minusvàlids del
Masnou a la Passió
d'Esparreguera.**

23

MÓN
**47.000 seminaristes
nadius als països de
missió.**

24 i 25

**Viatge del Papa a
Portugal.**

CENTRALS
**Marta Ferrusola, una
dona que va per feina.**

Defensor dels malalts

Benito Menni, venerable

El sant pare Joan Pau II ha declarat venerable el servent de Déu, Benito Menni (1841-1914), sacerdot de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu, nascut a Milà (Itàlia) i mort a Dinan (França).

El pare Menni aconseguí obrir nombrosos hospitals i centres sanitaris a Espanya, Portugal i Mèxic. El 1881 fundà la Congregació de Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús.

La Congregació de Germanes es manté fidel al carisma fundacional i a l'esperit hospitalari que el pare Menni les hi va infondre.

Per la Conferència Episcopal Espanyola

El nostre setmanari, premiat

Barcelona.— El nostre setmanari ha obtingut el premi "Bravo" de premsa, pels seus tres primers anys al servei de la informació cultural i religiosa. Ha atorgat aquest guardó la Comissió de MCS de la Conferència Episcopal Espanyola al Dr. **Joan E. Jarque i Jutglar**, Director de "Catalunya Cristiana", amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que va celebrar-se diumenge passat.

També va atorgar-se un premi especial al cardenal Taracón, per les facilitats que sempre ha concedit als professionals de la informació en el compliment de la seva tasca.

Per la seva banda, el Secretariat Interdio-

cesà dels Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Catalana, davant aquesta Jornada que aquest any tenia com a lema "Els mitjans de difusió i els problemes dels ancians" ha atorgat els següents premis "Bravo":

1.er— Premsa: Al doctor Rogeli Duocastella, director d'ISSPA, pel seu constant treball d'investigació i divulgació sobre la problemàtica de la tercera edat a Catalunya.

2.on— Ràdio: A Radio Cinco, de RNE a Catalunya, per la divulgació durant aquest any del programa setmanal "Tercera Edat", escrit i dirigit per Joaquim M.ª Martínez Roura.

Teresa de Calcuta funda a Sabadell

Al servei dels més pobres entre els pobres

El proper dia 18 de juny, festivitat del Sagrat Cor, la mare Teresa fundadora de les Germanes Missioneres de la Caritat conegudes popularment a la ciutat índia on començaren llur apostolat com les monges de la mare Teresa de Calcuta, obrirà una casa a Sabadell, concretament a Torre Romeu. Aquesta fundació a l'arquebisbat de Barcelona es fa a petició del Cardenal Jubany que ja fa més de dos anys va demanar a la mare Teresa que vingüés amb les seves germanes a exercir llur activitat, sobretot caritativa entre els més pobres a

les barriades perifèriques d'alguna de les nostres ciutats industrials.

La mare Teresa de Calcuta és en realitat iugoslava de naixement —nasqué a Scople— i ha estat guardonada amb el premi Nobel de la Pau. Es una lluitadora infatigable contra l'avortament que ella qualifica com "la pobresa més gran". Les Missioneres de la Caritat tenen cura actualment de més de 53.000 leprosos arreu del món i llurs cases a l'Índia són conegudes sobretot perquè en elles s'hi acullen els moribunds abandonats per tothom.

benvingut!

notícies

Els sacerdots barcelonins preparen la visita del Papa:

"Pere ve a confirmar en la fe els seus germans"

Barcelona.— Amb l'assistència del doctor Guix, bisbe auxiliar de Barcelona, va celebrar-se al saló d'actes de la parròquia dels Àngels, de Barcelona, la cloenda de les sessions de pastoral per a sacerdots, encaminades a preparar la pròxima visita del Papa a Catalunya.

Les sessions foren presentades per mossèn Jarque, delegat diocesà de l'apostolat seglar i director del setmanari "Catalunya Cristiana", el qual va posar en relleu la necessitat d'aprofitar des d'un punt de vista personal i pastoral aquesta visita: "Es Pere que ve a confirmar en la fe els seus germans".

El primer conferenciant va ésser mossèn Sánchez Bosch, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona, que començà afirmant que des del punt de vista exegetíc hi ha motius suficients i és raonable d'acceptar que les declaracions dels concilis Vaticà I i II sobre el primat de Pere tenen aquests sòlids fonaments, que, a més, des del punt de vista catòlic, es veuen reforçats per la Tradició i el Magisteri.

També va posar de relleu que el carisma de Pere és un carisma de fonamentació i de referència. Si estem amb Pere, estem amb la veritat.

A la segona part recalcà com el nom de Pere és imposat per Crist. I roca és nom que s'atribueix a Déu. Per això és raonable que només Jesús, és a dir Déu, fos capaç de dir-li: "Tu ets roca". No és quelcom imposat per la comunitat cristiana sinó pel mateix Déu.

guatge" moltes vegades aliè al sentir de la immensa majoria dels fidels.

Mossèn Pere Tena, president de la Facultat de Teologia de Barcelona, parlà de la figura de Pere en l'eclesiologia del Concili Vaticà II. Comença assenyalant com el Concili ha recalcat el paper de la Jerarquia dintre del poble de Déu, amb una missió de servei als fidels. Després d'unes interessants referències històriques, el doctor Tena va posar de manifest la preocupació constant del Papa per a situar el primat dins l'àmbit de la Col·legialitat. L'origen de l'episcopat és el mateix que el del primat. No és una qüestió administrativa sinó sacramental. L'amor al Papa, la unió amb ell, ha d'ésser la lògica conseqüència de la unió i de l'amor al propi bisbe.

Mossèn Joan Carreras, rector de Sant Isidre de l'Hospital, en la segona intervenció tractà d'una manera molt pràctica i viva com preparar espiritualment a les nostres parròquies i comunitats de vida cristiana aquest esdeveniment. Entre altres coses assenyalà que a qualsevol església local hi ha grups intel·lectuals que poden dominar un cert "llen-

Finalment el doctor Guix, que presidia la taula rodona amb la que es cloeren les sessions, animà els sacerdots presents per a que siguin en els seus respectius llocs de treball **altaveus** de les idees que s'han suggerit, a fi que la visita del papa Joan Pau II suposi un reforçament de la vida espiritual en les diferents comunitats cristianes.

La preparació de la visita del Papa

Sevilla.— El propassat divendres dia 14, a la Casa d'Espiritualitat de les Reparadores, de Sevilla, es va celebrar la primera reunió de Delegats Diocesans de la Província Eclesiàstica de Sevilla per a la preparació de la visita del Papa:

A la reunió es va començar a estudiar tot el que es refereix a la preparació espiritual de la visita en les respectives Diòcesis, mitjançant una adequada acció en el camp de la catequesi, la divulgació teològica i l'oració litúrgica. També es començaren a veure les formes de participació i presència de les Esglésies locals sufragànies a l'encontre amb el Papa previst a Sevilla per al pròxim mes d'octubre.

Aquest encontre de delegats diocesans ha estat el compliment d'un dels acords presos per la Comissió Interdiocesana per a la visita del Papa. Aquesta comissió fou creada ja l'any 1981, abans que el Sant Pare sofrís l'atemptat, i tingué la seva tercera reunió precisament dos dies abans d'aquell trist succés.

Ja es van rebent cartes, una mica de tot arreu, de Vic, Barcelona, Olot, Navàs, Figueres, El Vendrell, Sta. Perpètua de Mogoda, St. Esteve de Palautordera, Esplugues de Llobregat, etc. Us recordem que el termini d'admissió s'acaba a finals de juny. No espereu però a l'últim moment. Si no us veieu amb cor d'escriure una carta sencera penseu que n'hi ha prou d'enviar-nos una frase signada perquè el vostre nom figuri en la llista de signants de la carta col·lectiva que nosaltres redactarem.

ESCRIVIU UNA CARTA AL PAPA

Envieu-la a "Catalunya Cristiana"

NOSALTRES LI FAREM ARRIBAR COM?

- Podeu enviar-nos cartes al Sant Pare fins a finals de juny.
 - Han de ser signades per una o diverses persones.
 - Poden fer constar si formen part d'un col·lectiu —parròquia, moviment, comunitat, etc.— però sempre signades per individus.
 - La redacció de CATALUNYA CRISTIANA farà una selecció de les millors, fins a un màxim de dotze. Les cartes seleccionades s'imprimiran en un número especial del nostre setmanari.
 - Amb les cartes no seleccionades redactarem una CARTA COL·LECTIVA DELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA AL SANT PARE amb totes les signatures. Aquesta carta col·lectiva també serà editada, junt amb les seleccionades, i aquest número especial de CATALUNYA CRISTIANA serà portat personalment al Papa un dimecres del mes de setembre.
- Animeu-vos, doncs, i comenceu a escriure. En aquestes mateixes pàgines anirem publicant els noms dels qui ens envien cartes.

concurs escolar

Per a treballs de vacances

"El Papa ve a visitar-nos"

BASES:

- 1.^a Poden participar en aquest CONCURS tots els nois i noies en edat escolar.
- 2.^a Les redaccions es podran fer indistintament en català o castellà.
- 3.^a Es concediran premis individuals als millors treballs presentats a cada TEMA i distincions especials als col·legis que col·lectivament hagin presentat més treballs i/o hagin guanyat algun premi individual.
- 4.ª Els temes del concurs sempre sobre el lema general del concurs: "El Papa ve a visitar-nos" són els següents:

1 - REDACCIÓ

En forma lliure (conte, narració, reflexió, comentari, poesia, carta al Sant Pare, etc.) un màxim de cinc folis en lletra clara.

2 - DIBUIX

Il·lustrant l'esdeveniment, o la figura del Sant Pare, la seva vida, la seva missió de Pastor Universal.

3 - CULTURA RELIGIOSA

Respostes al qüestionari sobre la història de l'Església, missió del Papa, fe cristiana, etc.

5.ª Els treballs, degudament signats i amb l'adreça completa del concursant s'hauran de lliurar a la redacció de C.C. sigui individualment, sigui col·lectivament per col·legis abans del dia 25 de setembre.

NOTA: En números vinents publicarem el qüestionari de preguntes a contestar per a poder concursar en el TEMA 3.er, així com la llista de premis.

editorial

¡“Bravo”!

L'altre dia a CATALUNYA CRISTIANA —des de la redacció a la seriosa administració, passant pels tallers—, hi va haver més alegria de l'acostumada. Un telegrama de Madrid ens comunicava que se'ns havia atorgat el premi nacional “Bravo” de premsa 1982. L'endemà algun diari de Barcelona se'n feia ressò i la notícia va córrer entre els nostres amics i lectors. El telèfon no parava de trucar fent-nos arribar felicitacions.

Molts ja estareu assabentats, doncs, de la concessió d'aquest premi. No és pas, per tant, per a informar-vos que en parlem a primera plana i en aquest editorial sinó per a fer-lo extensiu a tots vosaltres. Sempre ho hem dit i avui ens plau remarcar-ho: CATALUNYA CRISTIANA som tots, els qui la fem i els qui la llegiu i la difoneu.

Encara no coneixem les consideracions i els motius del jurat per atorgar-nos aquest premi, però ja des d'ara podem dir que aquest honor ens obliga a molt. Ens ha d'esperonar no sols a perseverar, costí el que costí, sinó també a millorar-nos constantment. I deixant de banda la nostra obra, voldríem fer una reflexió més general sobre els mitjans de difusió al servei de l'Evangeli, avui i aquí, que són el rerafons d'aquest gest anual de l'episcopat espanyol.

Tots som conscients de la necessitat d'una justa independència de l'Església davant de tot poder. I “la premsa” també és un poder. Independència no vol dir pas ignorància mútua i admet sempre una col·laboració franca. Benvinguda, doncs, una informació religiosa honesta i de qualitat en qualsevol òrgan de difusió que ens obri les seves portes. Però sempre restarà cert que l'Església necessita, en una mesura inferior si es vol mentre sigui suficient i digna, de poder disposar dels seus propis òrgans per a informar de les seves coses amb més llibertat i des del seu propi punt de vista.

A més, una de les tasques pastorals més urgents que tenen plantejades avui les nostres comunitats cristianes i de les quals en són conscients tots els responsables —des dels bisbes als laics compromesos— és la de la “formació permanent” de la nostra gent. Hi ha, gràcies a Déu, una mica per tot arreu, una munió d'iniciatives lloables per a sostenir aquesta acció formadora. Però ningú no negarà que l'acció constant i penetrant d'un òrgan de premsa que setmana rera setmana va donant als seus lectors elements de reflexió cristiana, a la vegada que difon la paraula del Sant Pare i dels bisbes, constitueix un element important en aquest esforç col·lectiu per la formació permanent d'un pensament i d'una consciència cristianes. I això, amb premi o sense, és el que es proposa fer modestament el nostre setmanari.

col·laboració

Cal ecumenisme de base

La revista dels focolaris “Nouvelle Cité” (“Supplement” al n.º 29) recull testimoniatges interessants de diversos encontres ecumènics de la Pentecosta d'ara fa un any. És ric en perspectives. Però ara em vull limitar a destacar la presa de consciència d'un problema cada dia més evident: la necessitat que la base eclesial conegui i visqui tota la gestió ecumènica d'alt nivell que es dona entre jerarquia i teòlegs de les diverses Esglésies. Vet ací alguns testimoniatges.

“Tot allò que parlem i escrivim queda sense significació si no ho concretam tot seguit a nivell local. Solament quan nosaltres ens adonem que el nostre pròxim en el Crist habita precisament a la casa veïna, l'ecumenisme esdevé vital. Per això, crec que els consells de les Esglésies locals han d'exercir un paper primordial en el moviment ecumènic de conjunt” (Olivier Tomkins, bisbe anglicà).

“Però tot això ha de ser conegut. Ben sovint els nostres germans ignoren allò que passa en el domini ecumènic i no hi participen. Per això ens toca als preveres i abans que tot als bisbes d'esdevenir apòstols d'aquest ideal diví de la unitat entre els cristians, per poder-lo transmetre al nostre poble i a la nostra clerecia. La unitat ha d'esdevenir la primera preocupació de cada parroquia” (Gennadios, bisbe ortodox).

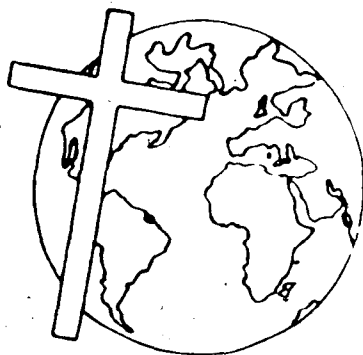
“L'objectiu principal de l'Església és el d'aplegar tots els homes en la unitat. Si nosaltres, teòlegs i laics, ens apropem al nostre germà aprenent a veure Jesús en ell, sigui quina sigui la seva tradició, creem una base perquè després siguin acceptades les conclusions dels teòlegs. En la perspectiva ortodoxa, el bisbe no pot obrar sol, sinó que té necessitat de l'amén dels seus fidels” (Emmen, bisbe copte).

“Cal desplegar la formació ecumènica del poble cristià, com ho subratlla l'exhortació apostòlica del papa Joan Pau II «Catechesi tradendae». La catequesi no pot restar estranya a aquesta dimensió ecumènica: tots els fidels —i no sols els pastors— són cridats, segons llur capacitat i lloc dins l'Església, a participar en el moviment ecumènic” (el nostre bisbe, Mons. Torrella, vicepresident del Secretariat per la Unitat).

“Cert, no serà cosa fàcil fer participar tot el poble de Déu en els resultats del diàleg teològic i doctrinal. Una comissió mixta... a fi de comptes, no produeix més que un document teològic. Llavors, ¿com encoratjar la participació de tots els difels?” (P. Duprey, membre destacat del mateix Secretariat per la Unitat).

Unanimitat colpidora, recollida d'àmbits eclesials molt diversos.

El problema és fonamental. Els cismes, al llarg de la història, s'han produït per obra de personatges concrets; però, sota d'ells hi havia un **humus eclesial** en el qual les divisions ja hi eren latents. Això val almenys per a les principals: la separació eclesial del món semita, els segles V-VI; la separació entre Orient i Occident, el segle XI, i l'esquinçament entre el Nord i el Sud de l'Occident, el segle XVI. Després, encara, tots ens hem habituats a viure separats i a no mirar-nos ja com a germans, creant així sectors eclesials mútuament impermeables i amb “gust de mort”, per usar l'expressió impressionant que Chiara Lubich deia davant de luterans i catòlics el dia de la Pentecosta a Rocca di Papa. Val la pena de citar-ne el context. Deia: “L'Esperit Sant treballa —a través de les autoritats i comissions mixtes perquè arribem a la plena unitat. Però podem nosaltres també fer alguna cosa? Sí, podem, i àdhuc és una cosa indispensable! Els segles de separació han portat a les Esglésies un **gust de mort**. Fins fa algunes desenes d'anys, els cristians d'una Església vivien com si els altres no existissin, com si fossin morts. Ara les coses han canviat i la cristiandat es reconeix generalment «una»..., però és com malalta: sent les ferides de les divisions i sofreix. Tanmateix, ella vol guarir i l'Esperit Sant, que cura les ferides, l'està ajudant”.

Ara, doncs, en el procés a la inversa, cal la creació paulatina d'un **humus eclesial de comunió**, de caritat, de fet, de testimoniatge, sota el buf de l'Esperit, que porti **tot connaturalment** a la integració eclesial plena i visible, el dia que soni l'hora de Déu.

Hi ha tota una obra ecumènica a realitzar a la base. Seria visió il·lusòria pensar que el poble ja està, com per instint, preparat a donar-se amb els germans separats l'“abraçada de pau” visible i definitiva. Només es pot pensar així, si es considera la qüestió d'una manera superficial, com ha pogut passar a casa nostra fins fa pocs anys, per ser de majoria catòlica. Ara que el

turisme ens posa cada dia més al costat de cristians d'altres confessions i que es van multiplicant els marimonis mixtos enmig nostre, cal desvetllar la consciència. Si es vol viure a fons en la vida cristiana el problema aflora tot seguit i la comunió profunda no és sinó el resultat d'una fidelitat llarga i pacient a la pròpia consciència eclesial. Valgui com exemple, el d'un matrimoni mixte alemany, que donava testimoniatge colpidor en la Jornada mundial de la família a Roma (3 maig 1981). Escoltem Eric, baptista evangèlic: “Abans del nostre matrimoni (amb Maria, catòlica), havíem constatat que la vida de cadascú amb Déu ens unia profundament... Però havíem d'aprendre a traduir-ho en vida, dia rera dia. L'amor molt fort que ens lligava ens feia **insuportable** l'estar dividits en allò que hi havia de més preciós en nosaltres”. Llavors explica que l'espiritualitat de la unitat, cultivada pels focolaris, els donà la clau per resoldre la tensió: “Si us estimeu, Jesús està enmig vostre i vosaltres ja teniu la unitat”. Per la seva banda, Maria subratlla les dificultats primeres: “Si mirem enrera, veiem quantes dificultats no hem hagut de superar. Ens semblava impossible poder parlar entre nosaltres d'allò que ens dividia... No és sinó lentament i amb moltes sofrències que hem après a fer veritable diàleg.” Eric completa el testimoniatge dient entre altres coses: “Les dificultats subsisteixen mentre les nostres Esglésies no hauran trobat la plena unitat; però hem après, per experiència, que l'amor recíproc és l'únic camí que pot dur a la veritat i a la unitat... Una convicció: aquesta sofrença acollida, oferta i estimada és una contribució real a la unitat dels cristians.

Testimoniatge lluminós. Aquesta parella, a casa seva, en la intimitat, feia lentament i amb sofrença ecumenisme real i posava “una pedra decisiva en la reconstrucció de la unitat”. Això no s'improvisa. Si es vol viure a fons la vida cristiana, el problema confessional ha de surar necessàriament en les famílies mixtes i en les comunitats grans o petites, igualment mixtes, en què ens trobem o ens podem trobar. Cal, doncs, un procés de **reeduació eclesial ecumènica** que transformi la nostra mentalitat i la nostra vida, per tal d'incorporar lentament però eficaçment, sota el buf de l'Esperit, la comunió interna de fe i de caritat. Per tal que la comunió **visible i oficial**, quan arribi, no sigui una il·lusió ni una mentida, sinó l'expressió autèntica de la comunió **ja real** de tots els cristians en Crist.

Ara bé, ¿què fem per aquesta reeduació eclesial ecumènica del nostre país?

Pere Puig i Miroso
Tantur-Jerusalem

el lector escriu

Al senyor Josep Faulí

Sóc un habitual lector de "Catalunya Cristiana", des que va sortir, i n'estic content, excepte en un punt: els comentaris polítics que de tant en tant surten. Crec que són innecessaris en una revista d'aquest tipus, i, a més, com que el cristià pot tenir diferents postures polítiques, crec que poden arribar a enfrontar-nos entre nosaltres. En tot cas, si es parla de política, que es faci d'una forma seriosa i que es deixin veure totes les posicions.

En aquesta carta voldria referir-me a l'article de Josep Faulí, publicat al n.º 137, a la secció "Punt de vista". Discrepo d'algunes de les coses que diu aquest senyor sobre el tema, i voldria exercir el dret d'expressar la meua opinió. Espero que la publiquin en el mateix lloc i amb el mateix relleu en què el senyor Faulí va poder expressar la seva.

És evident que jo vull la Pau. Però crec que la Pau sense Justícia és Opresió. Sobre el conflicte de les illes Malvines voldria resumir en tres punts la meua visió del tema de fons:

1.— Les Malvines són argentines. Gairebé ningú no s'atreveix a negar el dret d'Argentina sobre unes illes que són perllongació natural del seu territori, com les Balears ho són de la Península Ibèrica.

2.— Argentina té dret a recuperar la seva sobirania sobre unes illes que li foren arrebastades per la força per una potència colonial europea.

3.— Com recuperar-les? Argentina ha acceptat les negociacions imposades per la ONU, però Anglaterra s'ha negat sistemàticament a fer avançar el procés de descolonització que la ONU proposava, fins arribar un moment en què s'ha vist que si no erà per la força, les Malvines serien angleses "in saecula saeculorum". Hi han hagut d'usar la força.

Ara bé, cal distingir l'ús de la força que han fet els argentins del que fan els anglesos:

— L'operació argentina de reconquesta de les Malvines fou planejada i dut a terme amb un objectiu bàsic: no matar ni un soldat anglès. I així ho van fer, fins a l'extrem que va morir un soldat argentí com a resultat de la prudència amb que es va portar l'operació.

— Anglaterra ha demostrat un menyspreu de les vides humanes, sobretot quan són de persones del Tercer Món, com ha fet habitualment el seu grandios, i ara ja a punt de morir, imperi colonial. Exemple patent d'això és l'enfonsament, fora de la zona de guerra, del "General Belgrano".

Per últim, hi ha un punt important: el Sr. Faulí diu que la dictadura argentina no té legitimitat per recuperar les Malvines. Doncs bé, resulta que en aquest problema tots els argentins hi estan d'acord, tots volen les Malvines, i no és la dictadura sinó Argentina qui les recupera. Tota l'oposició ha donat suport a aquesta operació, i bona prova d'això és la postura dels molts exiliats argentins a Europa, sobretot a Espanya, que s'han ma-

nifestat d'acord amb la recuperació de les Malvines, encara que estiguin en contra del règim militar. I resulta curiós que Gran Bretanya i Estats Units li retreguin ara al Govern argentí el fet de ser una dictadura militar, quan l'han estat ajudant amb diners i amb armes mentre s'ha dedicat a reprimir el seu poble. És que no se n'havien adonat, fins ara, que allò era una dictadura? O és que se n'aprofitaven per mantenir els seus interessos?

Crec que és just publicar aquestes reflexions, per a compensar la parcialitat amb què en el seu setmanari s'han tractat els fets. I demano a Déu que la sang, tota la sang, deixi de vessar-se a l'Atlàntic Sud, però també que resplandeixi la Justícia i que no passi com quan el lleó s'imposa a l'anyell, el ric al pobre, el poderós al feble, mentre els espectadors van fent proclames de neutralitat que esdevenen postura ferma de suport al ric, al poderós, al "lleó".

Molt agraït. / Ignasi Borribes i Prada.

Pels qui no tenen
accés a la lletra
impresa

He estat uns mesos sense poder llegir, a causa d'una afeció a la vista. Escoltant la ràdio, vaig tenir coneixement de l'obra cultural que porten a cap un grup de barcelonins, de cara a les persones que,

per un motiu o altre, no tenen accés a la lletra impresa. Es tracta d'una Associació anomenada "SOPREMSA" que edita, amb cintes magnetofòniques, un recull d'articles procedents de diverses publicacions catalanes i que són llegits per un equip de lectors voluntaris.

Em vaig subscriure a les dues edicions, distintes de contingut, que publiquen: una titulada "Monsonor" de temes actuals i "El Joglar" de temes d'història.

Tots els qui treballen en aquesta obra: seleccionadors d'articles, enregistradors, lectors i els qui tenen cura de les trameses, són persones que sacrifiquen el seu temps desinteressadament per a dur endavant aquesta magnífica obra. Uns són cecs o bé amb problemes de visió i altres col·laboradors voluntaris que han comprès l'ajuda que podem donar als nostres germans mancats del sentit de la vista.

No cal dir que, un servidor, m'he fet també col·laborador de "SOPREMSA" des del moment en què he pogut reprendre les meves activitats normals.

Si hi ha algun lector de CATALUNYA CRISTIANA que estigui disposat a prestar la seva col·laboració personal o econòmica, pot trucar al telèfon 247 98 48 o al 662 15 38 (que és el meu) i amb molt de gust serà informat de tots els detalls que desitgi.

Sobretot, ens calen persones que facin arribar aquest missatge als amics o coneguts que podrien ser interessats en beneficiar-se

d'aquesta admirable obra cultural.

Gràcies, amics. / Joan Solé i Margarit.

Federació de Cristians
de Catalunya

Quan unes seixanta persones reunides, on no totes s'arriben a conèixer bé, canten a una sola veu, com un sol home, sense assaig previ, vol dir que llurs cors estan envaïts d'un mateix sentiment.

Això vaig constatar-ho el darrer diumenge, 2 de maig, en la cloenda del Primer Congrés de la Federació de Cristians de Catalunya, al Tibidabo.

Potser és perquè tinc 23 anys i m'entusiasmo quan parlen d'ideals feixucs, nets, o bé, com es diu ara, vàlids. Un examen seriós i intel·ligent sobre el món del treball, la família catalana, Crist en la Història de Catalunya i la petita i mitjana empresa, donaren una visió molt realista del món actual. Un veritable repte per als laics de la Federació, que juntament amb els seus consiliaris, ja fa temps que han reprès el camí del Dr. Tarrés, del Dr. Bonet i tants d'altres, però amb l'avantatge que aquests anys de treball, d'incomprensió, d'adversitats, han polit l'esperit de la Federació i que creuen que fidels al Crist i a la seva Església, no tenen perquè tenir por de ningú, i que no necessàriament els "fills de les tenebres" han d'ésser més llestos i hàbils que els "fills de la llum". Agraït per la seva atenció en publicar aquest escrit, si vostè ho considera oportú. S'acomiada atentament. / Ramon Roca.

petits anuncis

Un anunci a
Catalunya Cristiana equival
a 6 dies
de publicitat efectiva

LLIVIA venda casa centre, vila per enderrocar i construir. Baixos cials. i dues o tres plantes. 120 m2. Preu: 4.500.000 comptat. Tel. 347 16 54. Tardes i nits.

FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

INFERMERES

Srta. Marta
Servei particular
Tel. 245 37 58

GERENT

(S'ofereix.)

Amb gran experiència en organització d'empreses.
INEM 112.528

BORSA DE TREBALL

OFERIMENTS

AUXILIAR comptable, facturació, caixa, etc.
INEM-01820056

AUXILIAR administrativa amb experiència completa.
INEM-17.228.958

AUXILIAR administrativa
INEM-31.282

AJUSTADOR i fresador amb experiència.
INEM-29.161

AUXILIAR administrativa en pràctiques matins.
INEM-31.705

CONSULTOR-analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil

SECRETARIA, administrativa.
INEM 45.120.109.

SECRETARIA, per a indústria química.
INEM 17.490.195.

ADMINISTRATIU expert amb alemany i francès.

Contracte mercantil

ASSESSOR d'indústries tèxtils.

Contracte mercantil

PINTOR-decorador a domicili, ordenança o cambrer.

Contracte mercantil

VENEDOR per a formar, relacions públiques o auxiliar comptable.
INEM-116.116

VENEDOR de nivell o cap de vendes béns industrials INEM.-18.808.007.

SOTS-DIRECTORA, o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4119321.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents, Telfs. 318 77 21 - 318 79 77.

PETITS ANUNCIS

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci, a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel.

PREU LINIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

Si voleu que el vostre anunci sigui publicat durant alguns dies, especifiqueu el mes i remarqueu amb una creu els dies elegits. Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre de dies.

Mes dies

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona 7, amb 48 hores d'antelació.

CATALUNYA

RTVC, sigla de l'ens del "tercer canal"

Ràdio Generalitat de Catalunya, S. A. i Televisió de Catalunya S. A. seran els noms de les dues societats públiques, que, integrades en l'ens públic Ràdio Televisió de Catalunya, desplegaran les activitats radiofòniques i televisives de la Generalitat. És a dir, portaran a la pràctica el que és previst a l'Estatut d'Autonomia i concretaran el que fins ara s'ha conegut com a "tercer canal" pel que fa a televisió.

Sant Joan, festa dels Països Catalans

"De bell nou els focs de Sant Joan perfumaran la nit. Un any més haurà planat damunt la nostra difícil, aspra caminada. No hem escurcat el pas, emperò, i l'alba dels Països Catalans es beslluma a l'horitzó". Amb aquestes paraules comença el manifest. El Secretariat de la Festa dels Països Catalans intenta que aquest text sigui llegit davant totes les fogueres enceses la nit de Sant Joan.

"Ho he proclamat en alguna ocasió i ho repeteixo ara —afegeix Llopart en el manifest—. No hi valen separatismes de cap mena; o ens salvarem tots plegats o ens enfonsarem tots plegats. Que ho sàpiguen els compatriotes del Principat, els del combatut, estimadíssim País Valencià, els de Catalunya Nord. Fou encara un poeta qui ho va dir: Si cap nació no admet incorporacions arbitràries, tampoc no admet mutilacions arbitràries."

Helicòpters per l'alta muntanya

La Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis de la Generalitat, ha comprat dos helicòpters per valor de 195 milions de pessetes, que seran destinats als treballs de vigilància contra els incendis

forestals i evacuació de les persones accidentades a l'alta muntanya, tasca que fins aleshores era efectuada per helicòpters francesos.

Recaptadors traspassats a la Generalitat

El conseller d'Economia i Finances, Ramon Trias i Fargas, ha donat la benvinguda als recaptadors de Zona de l'Estat a Catalunya com a recaptadors de la Generalitat per a portar a terme la recaptació dels tributs cedits a la Generalitat, de les contribucions rústiques, urbana i llicències fiscals.

Trias i Fargas els ha dit: "Volem un tracte humà i seriós amb la gent. No volem tractar malament el contribuent, però volem que compleixin amb el seu deure, encara que amb esperit de comprensió per part de la Generalitat. I volem, sobretot, una relació molt cordial i molt professional entre vosaltres i nosaltres".

Expulsen als alumnes per no pagar la quota

Els alumnes del Conservatori Municipal de Música de Barcelona, l'únic que existeix d'aquesta especialitat a tot Catalunya, a l'anar-se a examinar es trobaren amb la sorpresa que els qui no havien pagat la quota del curs 1980-81 estaven exclosos a efectes administratius i acadèmics del centre. En una paraula, expulsats del Conservatori.

Fa temps, els alumnes esmentats reberen, entre el 7 i el 8 de maig, una ordre que no sortissin de casa seva perquè hi aniria la força pública a embargar-los per no haver pagat la quota. Els alumnes romanqueren a casa seva, la majoria d'ells perdent una jornada laboral, però la força pública que havia d'enviar l'Ajuntament no va presentar-se.

ESPANYA

Ràdio Nacional suprimeix l'únic programa en català

El 17 de maig va deixar de transmetre l'únic programa en català de Ràdio Nacional de España a la ciutat de València. "Ara i ací" era un programa creat el 1974 aleshores amb el títol "De dalt a baix" i tenia un gran èxit i una gran audiència. El programa era obert a tota mena d'informacions culturals valencianes i dels inicis vint minuts passà a una hora. Mai hagueren protestes per part dels oïdors, però no es pot dir el mateix de les autoritats que no van parar en cap moment d'intentar la supressió ara aconseguida. Les autoritats franquistes, primer i més tard les d'UCD han estat contràries i ara amb l'excusa dels Mundials de Futbol, de fet motius polítics, ha estat eliminat.

Creen el servei militar femení, obligatori en temps de guerra

Segons l'avantprojecte de llei de Servei Militar que pròximament aprovarà el Consell de Ministres.

El servei militar femení, article 40, estableix, textualment: "S'estableix un servei militar femení que serà voluntari en temps de pau i obligatori en temps de guerra. Les condicions i límits en la prestació d'aquest servei seran fixades en disposicions especials".

Entre les causes d'exenció hi ha: Estar reconegut o declarat objector de consciència, d'acord amb la legislació específica.

El PSOE contra els ingressos de la Generalitat

El Grup parlamentari del PSOE al Congrés de Diputats va presentar una esmena a la totalitat de la llei que estableix les normes per al finançament dels serveis traspassats a les comunitats autònomes, que fixa el percentatge de participació de la Generalitat en els ingressos de l'Estat per al 1982. També hi ha presentat esmenes parcials entre altres, una demanant que la llei tingui rang de llei orgànica.

El cens andalús reduït de 130.119 persones

El 23 de maig pogueren anar a votar cent trenta mil cent dinou andalusos menys que el 28 de febrer de 1980, de la qual cosa es dedueix que, a part de les defuncions i moviments migratoris que s'hagin pogut produir des de fa dos anys, en aquella ocasió es va inflar el cens, i tot s'entén si tenim en compte que el partit del govern, la UCD, en aquella ocasió demanava l'abstenció.

MON

Itàlia vol portar electricitat d'Àfrica

L'empresa italiana ENEL proposa construir dues xarxes d'alta tensió de 7.000 quilòmetres de llargària des dels salts d'aigua del Zaire per a cobrir les necessitats energètiques d'Europa. Una de les xarxes travessaria la península Ibèrica a partir de l'estret de Gibraltar i l'altra transcorreria a través d'Itàlia.

Un llibre escrit en català, considerat com la millor obra de l'any a Portugal

"Los ejércitos de Palouzi" ha estat considerat, unànimement, per un jurat encapçalat pel president de l'Associació Portuguesa d'Escriptors, Urbano Tabaes Rodrigues com l'obra de més mèrit presentada

al premi literari Círculo de Lectores-1982.

Malgrat tot, després d'escollida l'obra de Manuel de Seabra, s'ha comprovat que no era rigorosament "inèdita" tal com exigia el reglament, ja que ha estat escrita, i publicada prèviament, en català.

Deu milions d'analfabets a Europa

Al menys es desprèn d'un informe presentat pel Parlament d'Estrasburg. L'analfabetisme és una plaga que han amagat, com una vergonya, els Governos nacionals. L'informe de l'holandès Viehoff demostra que l'analfabetisme subsisteix en proporcions significatives a Holanda, els analfabets són el 4 per cent de la població i a Gran Bretanya, almenys, dos milions.

Els mateixos resultats sorprenents s'han obtingut en les enquestes realitzades a Alemanya, Bèlgica, Luxemburg o França.

punt de vista

Andalusia, socialista

per Josep Faulí

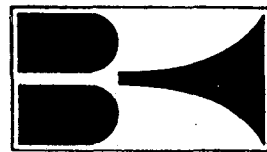
Les eleccions al Parlament andalús, celebrades el dia 23 de maig, han dissenyat, clarament, una Andalusia partidària del socialisme, un socialisme que encapçala el PSOE, protagonista de la victòria electoral més clara que s'ha produït a l'Espanya post-franquista i en la qual participen molt limitadament dos dels partits que han retrocedit en l'esmentada consulta: els comunistes del PCA i els socialistes nacionalistes del PSA. El color socialista, però, és clar, perquè AP i UCD reuneixen poc més del 30 per 100 dels vots emesos i poc menys de la tercera part dels escons del nou Parlament.

Una anàlisi aprofundida, però, demostra que el gran canvi que ofereixen els resultats electorals no és el predomini socialista, ja que aquest, en realitat, no és nou. En efecte, a les eleccions generals del 1979, UCD i AP (aleshores, CD-AP) reuniren a Andalusia, el 36,1 per 100 dels vots, mentre que PSOE, PCE (ara PCA) i PSA aplegaren el 58,05. L'orientació, doncs, ja era clara, i el que s'ha fet ara ha estat intensificar-la de forma notable, però sense canviar el quadre general.

Si aquest marc total mostra una intensificació de la tendència, la visió partit a partit indica clarament que el gran sotragueig s'ha produït en l'electorat d'UCD, que ha passat del 31 al 13 per cent, en un retrocés inusual en un país d'estructures consolidades. No és aquest el cas d'Andalusia, però aquest fet de base no pot fer més petita la derrota soferta pel partit que governa l'Estat. Si aquest retrocés no hagués estat paral·lel a un progrés d'AP gairebé tan sensacional, la coloració socialista de la jornada electoral hauria estat abassegadora.

Perden, doncs, PCA i PSA i guanya PSOE; per UCD i guanya AP. La inclinació, per tant, tot i el triomf socialista, que ha estat indiscutible, és cap a la dreta. Més matisadament, però, cal precisar que mentre la dreta va cap a la dreta-dreta, l'esquerra s'orienta vers el possibilisme i la moderació.

L'UCD —l'UCD del senyor Calvo Sotelo— és el partit derrotat. Un grup polític com aquest, dividit i empetitit, malgrat que no es tractava d'una consulta d'abast estatal, no sembla amb forces per a suportar el moment que viu sense crisi: o una crisi de situació, que el pot col·locar en braços del senyor Fraga; o una crisi de cohesió, que el pot esmicolar; o una crisi total que pot menar a una nova configuració del centre.

SISTEMES DE SONORITZACIÓ**FIDEX-BOUYER**

Distribuidor Oficial

ROCAFERPg. Fabra i Puig, 39, 6.è 3.ª
Tel. 311 72 01 i 311 94 49
BARCELONA - 30

Equips de megafonia dissenyats especialment per a esglésies, centres educatius, sales de conferències i instal·lacions políesportives.

Disposen d'una gran gamma d'aparells intercomunicadors i "Cerca persones".

Equips de megafonia portàtils a piles, bateries o xarxa.

Sistemes especials d'intercomunicació per a conferències "taula rodona".

Servei de post-venda garantit.

Demostracions i pressupostos gratuïts, sense cap mena de compromís.

...24 HORES AL VOSTRE SERVEI... NO DUBTEU EN TRUCAR-NOS

Consagració del món a la Mare de Déu

Que el poder de l'amor aturi el mal

Publiquem seguidament el text íntegre de la consagració del món a la Verge Maria que Joan Pau II va llegir el dia 13 de maig.

"Sota la vostra protecció ens acollim, Santa Maria de Déu"

Pronunciant les paraules d'aquesta encíclica, amb la qual l'Església del Crist resa des de fa molts segles, em trobo en aquest lloc escollit per Vós, Mare, i estimat per Vós de manera particular. Estic aquí unit a tots els pastors de l'Església amb aquest vincle especial mitjançant el qual formem un cos i un col·legi, com el Crist volgué que els apòstols estiguessin units a Pere. En el vincle d'aquesta unitat va pronunciar les paraules del present acte, on vull recollir, una vegada més, les esperances i angoixes de l'Església en el món actual.

"Vós que coneixeu tots els sofriments i esperances"

"Fa quaranta anys, i novament deu anys després, el vostre servent el Papa Pius XII, tenint davant els seus ulls les doloroses experiències de la família humana, posà

sota la vostra confiança i consagra, al vostre cor immaculat, tot el món i especialment els pobles que eren objecte del vostre amor i sol·licitud particular. Aquest món dels homes i de les nacions és el que avui tinc davant els meus ulls també jo, al moment en què desitjo renovar l'ofertament i la consagració realitzades pel meu predecessor a la seu de Pere; aquest món del segon mileni que està esgotant-se, el món contemporani, el nostre món d'avui.

L'Església, recordant les paraules del Senyor: 'Aneu, doncs, ensenyeu a tothom fins la consumació del món' (Mt. 28,19-20) ha renovat, en el cor del Concili Vaticà II, la consciència de la seva missió en aquest món. I per això, oh Mare dels homes i dels pobles!, Vós que coneixeu tots els seus sofriments i esperances, Vós que sentiu maternalment totes les lluites entre el bé i el mal, entre la llum i les tenebres que envaeixen el món dels nostres dies, aculliu el nostre crit, que, talment moguts per l'Esperit Sant, elevem directament al vostre cor, i abraçeu amb el vostre cor de Mare aquest nostre cor humà, que posem sota la vostra confiança i us consagram, om-

plenats d'inquietud per la sort terrenal i eterna dels homes dels pobles.

La invitació a la conversió no ha trobat l'acolliment que calia,

De manera especial posem sota

la vostra confiança i us consagram, aquells homes i nacions que necessiten especial lliurament i aquesta consagració. ¡Sota la vostra protecció ens acollim, Santa Mare de Déu! No rebutgeu els precs que us adreçem en nom de les nostres necessitats!

camins de la fe, de l'esperança i la caritat!

¡Ajudeu-nos a viure a favor de tota la família humana del món contemporani!

En posar sota la vostra confiança, Mare, el món, els homes, i tots els pobles, us demanem: ¡ajudeu-nos a vèncer l'amenaça del mal, que amb tanta facilitat s'arrela al cor dels homes d'avui i que amb els seus efectes incommensurables recau ja sobre la nostra contemporaneïtat i dona la impressió de tancar el camí vers el futur!

Que el vostre cor immaculat, es reveli a la llum de l'esperança

¡De la fam i de la guerra, allibereu-nos! ¡De la guerra nuclear, d'una autodestrucció incalculable i de tota mena de guerra, allibereu-nos! ¡Dels pecats contra la vida de l'home d'ençà els seus orígens, allibereu-nos! ¡Dels pecats d'odi i d'enviliment de la dignitat de fills de Déu, allibereu-nos! De tota mena d'injustícies a la vida social, nacional i internacional, allibereu-nos! De la facilitat de trepitjar els manaments de Déu, allibereu-nos! De l'intent d'ofegar en els cors la mateixa veritat de Déu, allibereu-nos! De les pecats contra l'Esperit Sant, allibereu-nos!

¡Acolliu, mare del Crist, aquest crit carregat de sofriment de tots els homes, carregat de dolor de la societat sencera! Es manifesta, una vegada més, en la història del món, l'infinit poder de l'amor misericordiós! ¡Que aquest amor aturi el mal! Que transformi les consciències! ¡Que el vostre cor immaculat es reveli a tothom en la llum de l'esperança!

Davant Vós, Mare del Crist, davant del vostre Cor Immaculat, jo desitjo en aquest dia, juntament amb tota l'Església, unir-me amb el nostre redemptor en aquesta vostra consagració pel món i pels homes, l'única que en el seu cor diví té el poder d'aconseguir el perdó i procurar la seva reparació. La força d'aquesta consagració roman per sempre i abasta a tots els homes, pobles i nacions, i supera qualsevol mal, que l'esperit de les tenebres es capaç de deixondir en el cor de l'home i en la seva història i que, de fet, ha despertat en el nostre temps.

¡Com ens dol, per tant, tot el que l'Església i en cada un de nosaltres s'oposa a la santedat! ¡Com ens dol que la invitació a la penitència, a la conversió i a l'oració no hagi trobat l'acolliment que calia! ¡Com ens sap greu que molts participin tan fredament en l'obra de la redempció del Crist!

Siguin, doncs, venturoses totes les ànimes que obeeixen la crida de l'amor etern. Sigui fel·líc els que, dia rera dia, amb generositat inesgotable, acullen la vostra invitació i donen a l'Església i al món un testimoni serè de vida inspirada en l'Evangeli.

Sortosa Vós que obeïu la divina crida!

Sigueu fel·líc per damunt de tot Vós, serventa del Senyor, que de la manera més plena feu obediència a la divina crida! Mare de l'Església, il·lumina el poble de Déu pels

crònica de Roma

El Papa amb els periodistes

Roma.— Joan Pau II va tornar de Portugal la matinada del diumenge dia 16 de maig. En els últims moments del vol de l'avió de la TAP (Transports Aëris Portuguesos), que va durar moltes hores, va anar a saludar els periodistes que viatjaven amb ell. Va parlar i va fer broma amb ells. Malgrat la duresa de l'última jornada, el Papa apareixia amb forces, sense cap senyal d'esgotament. Ni ell ni els periodistes parlaren del deplorable incident del foll Juan Fernández.

Aquesta corresponsal, tot empassant-se l'emoció, va poder fer-li dues preguntes, una relacionada amb el recent viatge marítim, i l'altra referent a Espanya. El Papa va respondre atentament, però breu. El diàleg fou com segueix:

—Santedat, ¿quins són els motius íntims de la vostra pregonia devoció mariana?

—Ah, són cristològics.

—Santedat, ¿per què heu dit a un bisbe espanyol, en visita "ad limina" que Espanya ha estat la vostra mare espiritual?

—Sí, Joan de la Creu.

En aquest moment, el substitut de la Secretaria d'Estat, l'arquebisbe espanyol monsenyor Eduardo Martínez Somalo, que acompanyava el Papa en la seva trobada amb els periodistes, em remarcà i va repetir: "Sant Joan de la Creu".

Karol Wojtyla va llegir i reflexionar, en la seva adolescència, els textos santjoanistes i, a l'hora d'elegir un tema per a la seva tesi doctoral, les seves predileccions el menaren a redactar una profunda i acurada anàlisi sobre la fe en Joan de la Creu. Per a ell la seva trajectòria humana i sacerdotal de pensador, té en Joan de la Creu, aquest matis que li fa dir a Joan Pau II: "Espanya ha estat la meua mare espiritual".

Aprofundint en el context històric i religiós de Joan de la Creu, Karol Wojtyla va estudiar també la gran espiritualitat del nostre Segle d'Or.

Tornem, però, a l'avió. El Papa va manifestar la gran alegria que li ha proporcionat aquest viatge apostòlic. Als qui li deien: "Santedat, heu d'estalviar forces" (éren dos nord-americans), va respondre: "Com aquest folls periodistes": Quan li varen preguntar si mantenia el seu viatge a la Gran Bretanya, després de reflexionar, va respondre: "Jo estic a punt". I si insistien deia: Sí".

El retorn a Roma, el Papa va fer-lo, a causa de l'hora que era, privadament, sense protocols ni recepcions de cap mena. Un helicòpter va portar-lo des de Fiumicino al palau apostòlic del Vaticà.

M.G.

Vaticà dia a dia

El Papa complí 62 anys

Joan Pau II va complir el passat dia 18 de maig 62 anys. Al Vaticà no estava prevista cap celebració especial, ja que el dia del seu sant, el 4 de novembre, festa de sant Carles Borromeo, és dia festiu al petit estat.

El Papa, que nasqué el 18 de maig a Wadowice, prop de Cracòvia, treballà normalment tota la jornada. Durant el seu recent viatge a Portugal hi hagué un moment en el qual es va al·ludir aquesta efemèride. Fou a Oporto, l'última ciutat que va visitar. Li oferiren algunes ampolles de vi de l'any 1920. Hom recordà, des dels micròfons que se li feia aquest obsequi, perquè estava pròxim el seu aniversari. Aleshores la multitud li va cantar "Cumpleaños feliz", i Joan Pau II digué amb humor: "M'heu regalat tantes coses, que espero que el Papa no hagi de pagar impostos a Roma".

Audiència a la mare Teresa de Calcuta

El dia abans del seu aniversari, el 17 de maig, Joan Pau II rebé en audiència particular a la mare Teresa de Calcuta, Premi Nobel de la Pau 1979, acompanyada de 150 cooperadors laics, dels tres milions que té per tot el món.

En la mateixa data arribaren a Roma dos arquebisbes catòlics anglesos —els de Liverpool i Glasgow— per a gestionar novament la visita del Papa a Gran Bretanya.

L'agressor del Papa a Portugal, visitat pels seus pares

El sacerdot Juan Fernández Khron, acusat d'intentar assassinar el Papa, serà jutjat en el tribunal comarcal de Vila Nova de Ourem, a 147 quilòmetres al nord de Lisboa.

Khron, sacerdot integrista espanyol, continua en la cel·la de la presó de Lisboa, esperant que acabi la instrucció del seu procés, que haurà d'estar complet abans de tres mesos. Segons fonts properes a la presó, el detingut observa bon comportament. Continua usant la sotana i no ha fet ús de nomenar un advocat defensor. Per tres vegades l'han visitat els seus pares, que s'havien traslladat de Madrid a Lisboa. Juan Fernández Khron, la nit del mateix dia que va intentar matar el Papa a Fàtima, celebrà la santa missa en la capella de les Aparicions. El matxet amb el qual va intentar assassinar Joan Pau II, l'havia comprat a un antiquari de París.

Vint mil persones en el rosari pel Papa

Unes vint mil persones assistiren el passat 13 de maig a Burgos al rés del sant rosari per a preparar la vinguda del Papa a Espanya, que serà el pròxim octubre.

A les sis del matí els fidels sortiren de la catedral burgalesa i recorren resant el rosari diferents carrers dels voltants del temple, portant una imatge de Nostra Senyor de Fàtima. L'acte, que va tancar-se amb una missa concelebrada per diversos sacerdots, comptà amb la participació de nombrosos joves. La nit anterior se celebrà una processó de torxes en la que varen prendre-hi part unes 4.000 persones, la majoria joves.

"El Papa de la pau, víctima de la violència"

Aquest fou el títol d'una conferència donada pel pare José María Javierre a Madrid.

Javierre analitza els diferents plans d'acció pacificadora assolits per Joan Pau II: primer, en l'apropament de les tres grans branques del cristianisme: catòlics, ortodoxos i protestants. També la missió pont entre Orient i Occident que el "Papa eslau" tracta de complir: "Si els polonesos arribessin a una intel·ligència pràctica amb el socialisme soviètic mitjançant el reconeixement de certes llibertats bàsiques a canvi de respectar l'estructura governamental —digué el conferenciant—, un nou clima de distensió podria eliminar la guerra religiosa en la qual està sumida l'Europa oriental des de la revolució bolxevica". I tercer, "el Papa està constituït avui en capdavanter mundial per a la defensa dels drets inviolables de la persona, fonament de la pau", acabà dient el pare Javierre.

"Joan Pau II parla de la Verge"

Ediciones Eunsia ha publicat un llibre de textos del Papa sobre Maria. En són autors els professors Javier Ibáñez i Fernando Mendoza. L'obra consta de tres parts.

En la primera s'hi exposen les grans línies mestres del pensament mariològic del Papa, destacant la seva confirmació dels dogmes marians i de les veritats al voltant de Maria ensenyades pel magisteri pontifici. La segona part ofereix distribuïts per ordre cronològic, tots els passatges mariològics del magisteri de Joan Pau II. La tercera part es dedica a índex temàtic, dirigit a una pràctica utilització personal, o per a intervencions pastorals al voltant de la Mare de Déu.

documents

Beatificació d'una religiosa caputxina catalana

Sor Maria Àngela Astorch

Un rostre de dona intel·ligent, d'ulls vius i serens, s'enquadra en la glòria de Bernini el diumenge dia 23 de maig. Les virtuts femenines, entre altres, dolcesa, bondat, abnegació, justícia, amor i pau, es proclamaven amb la beatificació de sor Maria Àngela Astorch, religiosa catalana i caputxina, de les quals fou missatgera.

Joan Pau II a l'acte de la beatificació elogià les virtuts de la nova beata que proposà com a exemple de la vida religiosa contemplativa.

El Papa va parlar tot sol amb sor Lucía

L'últim 13 de maig, Joan Pau II, amb motiu del seu viatge a Portugal va entrevistar-se amb sor Lucía. Aquesta és l'única supervivent dels tres pastorets que fa 75 anys van ser els protagonistes de les aparicions.

El col·loqui que mantingueren, sols, el Sant Pare i sor Lucía, durant 20 minuts, seguí després amb la presència de dues altres religioses carmelites que van acompanyar sor Lucía en aquest seu retorn a la Cova d'Iria. L'entrevista tingué lloc a la casa de repòs de Nostra Senyora del Carme. El papa Joan Pau II va regalar a sor Lucía un rosari blanc i unes medalles. Sor Lucía en l'actualitat viu al convent de les Carmelites de Coimbra, sotmès a rigorosa clausura. Ara té setanta-cinc anys d'edat.

DIA 1 DE JUNY "INAUGURACIÓ DE LA RESIDÈNCIA GERIÀTRICA" A LA ZONA RESIDENCIAL I TRANQUIL·LA DE BARCELONA, TORRE, JARDÍ, CONFORT, TRACTE AGRA-
DABLE HUMÀ I FAMILIAR, CONTROL SANITARI, AMBDÓS SEXES I MATRIMONIS.

Tel. 427 44 53. De 9 a 1 i de 4 a 8.
(POQUES PLACES).

MATRIMONIS - PROMESOS

Podeu obtenir més **COMPREENSIÓ**, més **AMOR**
més **FELICITAT**, assistint a un

ENCONTRE

Informació: MOVIMENT FAMILIAR CRISTIÀ
Capità Arenas, 9 bis. - BARCELONA-34

Tel. 203 79 33

Pròxims Encontres:

Matrimonis: 5/6 de juny. Promesos: 19/20 de juny.

GIRONA

Descoberta casual a Sant Tomàs de Fluvià

El guix amagava unes pintures murals romàniques de gran valor

SANT TOMÀS DE FLUVIÀ.— S'han descobert unes importants pintures romàniques a la volta de l'església de Sant Tomàs de Fluvià amb motiu d'unes obres de reparació del teulat. Els paletes volgueren saber què hi havia entre el sostre del temple, que apareixia feta de punt rodó i el teulat a fi d'apuntalar-lo bé. I en foradar el sostre es trobaren que al seu damunt hi havia una magnífica volta romànica de pedra.

I encara trobaren més: en rascar el guix que la cobria aparegueren unes belles pintures del segle XII o XIII. Ràpidament pararen les obres de la volta i avisaren els tècnics en la matèria, entre ells a Mossèn Jesús Prat, Director del Museu Diocesà.

"CATALUNYA CRISTIANA" ha parlat amb Mossèn Jesús, qui ens ha confirmat la importància d'aquesta troballa. A més, ens ha explicat el que ja havia pogut veure de les pintures.

— Què ha vist?

— Doncs, varis fragments que em fan creure que es tracta de les escenes de la Passió de Jesús. Per exemple, es veu el seu cap amb una palma i les lletres "Pueri hebreorum..." que sens dubte fa al·lusió al Diumenge de Rams.

— Què més?

— Després he vist la taula de l'última Cena amb els Apòstols, els plats, etc. I també un fragment on es veu un home amb una orel·la a la mà, que deu representar l'empressonament de Jesús i el cop d'espasa de Pere contra el criat, Malco.

— Creu que la pintura és molt extensa?

— Penso que sí, encara que de moment no es pot dir res definitiu. Però podria ser que la pintura agafés gran part de la volta.

— Es conserva bé?

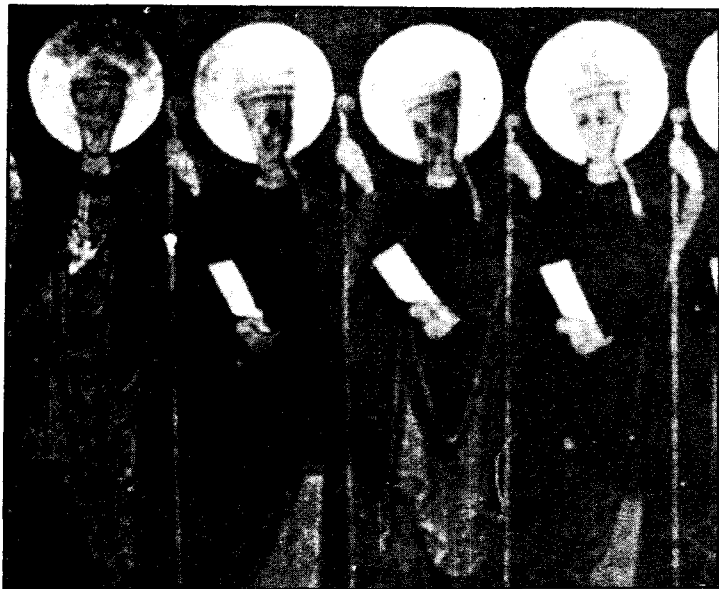
— Sí; molt bé. Els colors són encara vius i brillants.

— I com és que aquest tresor artístic ha estat amagat fins avui?

— Doncs, perquè hi va haver una època en què enguixaven totes les esglésies sense mirar prim el que tapaven. I a més, a principis d'aquest segle es va construir una volta o revoltó de rajol sota la volta de pedra, que va quedar totalment tapada i ja ningú es recordava d'aquesta obra. Va ser l'any 1908.

— Qui té cura de la restauració?

— La Diputació de Girona i el Bisbat. A més cal notar que l'església té un àbsis lateral tapat per la pallissa d'una casa particular.

Ara és l'hora de treure aquest pegat i tornar al temple tota la seva bellesa.

Probablement fou algun monjo l'autor de les pintures

Com diu l'historiador empordanès, Joan Badia i Homs, Sant Tomàs de Fluvià és un poble d'origen romà, o anterior, emplaçat a tocar un camí mot antic, anomenat popularment "el camí ral". Potser era una derivació de la Via Augusta o el propi traçat principal.

Això vol dir que es tracta d'una vila molt antiga i no és, doncs, estrany que s'hagin trobat restes d'un temple construït als segles VII o VIII. El mateix autor afirma que existia un monestir ja en el segle XI. Podria ser un cenobi d'origen visigòtic i encara es conserva la façana principal, reconstruïda al segle XVII. Actualment la casa prioral serveix de rectoria i té aspecte de masia. Queden també algunes restes del claustre, adossades a l'església.

Aquestes dades permeten pensar que en l'època de més esplendor del monestir aquest tingués algun monjo artista que realitzés les pintures trobades. O bé que la comunitat pagués a algun artista per a fer-les. Caldrà seguir netejant la volta amb molta cura per veure si hi ha alguna signatura o alguna altra dada que permeti conèixer i l'autor d'aquestes importants pintures. / M. Caballé.

Amb efectes retroactius de gener ençà

34.800 pessetes mensuals, sou mínim dels capellans

GIRONA.— El Consell Presbiteral de la Diòcesi de Girona ha fixat el sou dels capellans en la quantitat mínima de 34.800 pessetes al mes. Aquesta mesura tindrà efectes retroactius, a partir del mes de gener d'enguany.

Al mateix temps el Consell Presbiteral aprova un augment dels extres per desplaçaments, que es pagaran a 11 pts. el kilòmetre. En la nota oficial s'indica que aquests augments es fan per "acostar-nos tant com sigui possible a les puges realitzades en molts àmbits laborals".

S'està preparant la composició del nou Consell Episcopal que haurà d'assessorar al senyor Bisbe en les seves decisions. En principi, la composició seria aquesta: Dos Vicaris Generals i els Vicaris Episcopals de Zona per raons de dret; a més, tres Delegats dels àmbits diocesans, com son Religiosos, Apostolat Seglar i Economia.

També s'està preparant el relleu dels dos Vicaris Generals que acaben el seu manament: Mossèn Xavier Xutglà i Mossèn Joan Busquets. Es farà una consulta prèvia a particulars i col·lectius a fi de suggerir al Bisbe els noms que semblin més adients i després aquest designarà els qui cregui oportú. M.C.

colaboración

El "color" de la missa

Per Josep Picas i Pons

Pensava fa pocs dies que ja han passat els temps en què la pressió social empenyia a anar a missa.

Ara, a vegades, és al revés. Això no és dolent del tot. Fa poc temps deia en un escrit el bisbe de La Seu d'Urgell: "Han caigut moltes caretes i es clarifica l'ambient. Sabem més qui és qui. Però també és dolorós, perquè hi ha moltes persones de conviccions dèbils, i especialment els adolescents i els joves, que en un ambient de relaxació no troben les condicions que els eduquin..."

Però pensava també assistint a uns funerals que la missa ens dona a vegades una pauta per a reflexionar sobre qüestions primordials, com per exemple, la mort.

Pensava que la mort porta en les seves entranyes dos problemes íntimament lligats: el problema de l'home i el problema de Déu, i que la gran qüestió: quin significat té viure?, s'alça com un gran interrogant sobre el cadàver de la persona més estimada. Vaig pensar també que davant l'abisme de la mort, tots podem confiar, però cal confiar autènticament, i això no es pot fer sinó religiosament. La confiança i l'esperança només són radicals si s'accepta l'afirmació del Crist quan diu: "Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin viuran" (Jo 11, 25).

De misses —pensava— n'hi ha hagut de diferents colors. Vaig recordar-me que entre els costums establerts pel nostre poble, hi ha el que es practicava a les Valls pirinenques, que ha arribat gairebé fins a nosaltres. La quitxalla, a les vigílies de Cap d'any, circulava pels carrers cridant: "Ninou, ninou, l'esquella al bou..." tal vegada com a recordança o resta dels extravagants divertiments en els quals el poble participava en tal diada i que s'anomenaven "festes dels boigs" a semblança de les paganes titulades "saturnals" i que, malgrat haver estat condemnades per l'Església, el poble no va saber sostreure-se'n, de practicar-les, com, per exemple, l'extravagant "missa del burro" que feia referència al que hi havia a l'estable on nasqué Jesús i també a l'ase que conduí la Sagrada Família a Egipte o al que després va cavalcar Jesús en fer la seva entrada entre palmes i llores, aclamacions i crits de lloança proferits per aquell voluble poble judaïc de la ciutat deïda. Admès aquest símbol, ja no se'ns fa tan estrany que se li donés entrada al temple, durant la celebració dels divins oficis i que fos posat en lloc honorífic, al costat de l'Evangeli, entonant-li un himne en el qual, després d'acabat l'Introït, Kíries, Glòria i Credo, es feia sentir una exclamació

imitativa del bram. Anys més tard, la "missa del burro" quedà únicament com a exclusiva del gremi dels fematers. Aquesta barreja de sagrat i de profà, que traspassava els límits de tota intenció reverent, va ésser, per fi, suprimida.

Així mateix vaig recordar que a Vilanova de Meià, cada any per la Festa de Sant Martí (11 de novembre), és tradicional de celebrar la "Fira de la Perdiu", espectacle verament curiós i potser únic arreu del món. Durant l'estiu, els pagesos caçadors procuren d'arreglar llocades de perdius que domesticquen i ensenyen a cantar valent-se de reclams i enginys. El dia de la Festa les porten a la "fira" on acut gent de totes les contrades per tal d'admirar aquelles aus tan vivaces i substancioses i si s'escau, comprar-ne alguna. Fa bonic de veure aquells vols de perdius sense engabiar, totes amansides i cantaires. I que anys enrera, els caçadors es reunien davant l'altar per donar gràcies a Sant Martí, i després de l'acció de gràcies al seu Patró, les àvies de les masies feien una exhibició de la seva habilitat de domesticar les aus. En altres indrets del Pirineu, a imitació de les àvies de Vilanova de Meià, tenien la seva "missa dels ocellaires" en la que s'exhibien els ocells engabiats al presbiteri del temple a l'hora de la missa dominical, competint els reflets dels passarells, cadeneres i pinsans... amb els de l'escolania parroquial.

Tot això ha passat ja —pensava jo—, però no del tot: el "color" de la missa dominical subsisteix. Recordo haver llegit un article a "La Vanguardia", escrit per Elisa Lamas, que diu que tot i que ens semblarà estrany, Espanya és considerat un país molt poc religiós per la resta d'Europa. En arribar —diu— a Espanya i assistir a diverses misses dominicals, he tingut la freda impressió que alguns predicadors escamotegen en els sermons la imprescindible transcendència del missatge evangèlic. En algunes celebracions o misses —continua— he notat que grups de pressió manipuladors les aprofiten, no pas per a portar la gent a la trobada amb Jesús, sinó l'aigua al seu molí. Quasi s'endevina —diu— llastimosament el partit polític al qual està afiliat el celebrant. Avui —escriu Pauwels— surten corrents místics fora dels temples perquè els capellans no les susciten.

Vaig pensar —i penso encara— que d'escollir entre la missa del burro o dels fematers, la dels ocellaires... i la "missa del partit polític", preferiria aquelles a aquesta. I que tal barreja de sagrat i de profà, deu ésser, per fi, i per sempre més, suprimida.

CENTENARI TERESIÀ "UNA AVENTURA, UN CASTILLO, UNA DAMA" de M. Baram.

Som un grup d'entusiastes teresians que hem elaborat una obra vivenciada sobre santa Teresa. De gust l'oferim a tothom. De moment la representem a la:

**Parròquia de l'Esperit Sant
Travessera de Gràcia, 403**

Vostres:
Teresa, Catalina d'Àvila, Corregidor Carvajal.
GRUP DE TEATRE GRISOL - Tel. 255 03 76

BARCELONA

45,5 milions per a la
campanya contra la Fam

BARCELONA.— Com cada any, Mans Unides vol donar a conèixer els resultats econòmics de les aportacions dels particulars, grups i entitats diverses a la Campanya Mundial Contra la Fam.

La recaptada d'enguany representa a la diòcesi de Barcelona la quantitat de 45,5 milions de pesetes, és a dir un increment del 32% respecte al curs anterior.

Aquests diners es destinen a projectes educatius, sanitaris i agrícoles a prop 400 reconcs d'arreu d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina, on hi ha gent del nostre país treballant-hi amb el temps suficient per haver adquirit experiència sobre el terreny, coneixement de la llengua, i tots aquells aspectes socio-culturals que cal tenir en compte per tal que l'ajuda sigui realment ajuda i no colonització.

Cada any l'entitat rep aproximadament unes 1.500 sol·licituds de projectes per a ser finançats. Després d'una selecció prèvia que té en compte la seva capacitat multi-

plicadora (és prioritari un pou abans del transport d'aigua amb cisterna), en resten uns 500. Amb els diners recaptats poden finançar-se gairebé 400, la qual cosa representa un dèficit.

L'acumulació anual d'aquest dèficit provoca una formació de cues. Des que es demana el projecte fins a l'entrega en efectiu dels diners, passen 2 anys. No pas per lentitud burocràtica —els diners surten de seguida— sinó perquè hi ha més necessitats que disponibilitats per atendre-les. Dit d'una altra manera: Per absorbir el finançament total del treball dut a terme per Mans Unides - Campanya Contra la Fam, les aportacions haurien de multiplicar-se per 3.

L'acte d'entrega dels diners per a finançar els projectes d'enguany, tindrà lloc el proper dijous 3 de juny a les 6 de la tarda a la sala Claret, Lúria 5. Tothom hi es convidat.

D'aquí aleshores, les aportacions econòmiques poden fer-se

a: Campanya Contra la Fam - Rambla de Catalunya, 32 1er 1.º. Tel. 318 08 87. De 11 a 13 i de 16 a 19 h.

Mataró i Cardedeu
donen suport a la
campanya 0,7 per cent

En un altre ordre de coses l'Ajuntament de Mataró ha aprovat una moció conjunta dels partits polítics que formen el Govern Municipal (PSC-PSOE, PSUC i Convergència i Unió), tot adherint-se a la campanya "Objectiu 0,7 per cent", promoguda per Justícia i Pau.

L'esmentada moció demana a totes les forces polítiques de l'Estat que "proposin i aprovin un projecte de llei amb la finalitat que, a partir del 1983, es destini el 0,7 per cent del Producte Nacional Brut —petició mínima assenyalada per l'ONU als països desenvolupats— a favor dels països més necessitats segons llur nivell de rendibilitat".

Igualment s'assenyala en la moció aprovada per l'Ajuntament de Mataró: "També demanem que la distribució dels fons sigui controlada per un consell designat per les Corts i que inclogui parlamentaris i també membres d'organitzacions no governamentals, dedicades a la cooperació internacional".

D'altra banda, cal remarcar que l'Ajuntament de Cardedeu ha aprovat també una moció per la qual s'ha adherit a la campanya "Objectiu 0,7 per cent" i ha mostrat el seu suport incondicional.

TORTOSA

Ascó

Restauració de l'ermita
de St. Miquel

TORTOSA.— Els orígens de l'ermita de sant Miquel d'Ascó caldria buscar-los, segurament, a l'època templària, car sant Miquel era el seu patró i els cavallers del Temple eren els amos d'Ascó.

Sant Miquel té dues festivitats religioses: 29 de setembre i 8 de maig. La de setembre celebra la gran victòria celestial de l'arcàngel contra el dimoni; aquest sant Miquel és el Patró d'Ascó, com ho era dels templers, i de temps remot el meu poble li canta:

Sant Miquel Arcàngel,
gran batallador;
feu marxar el dimoni
del poble d'Ascó.

La festivitat del 8 de maig commemora les seves aparicions als homes, concretament la de l'any 525 a la muntanya Gàrgano d'Itàlia. L'ermita de sant Miquel d'Ascó està dedicada a aquesta commemoració. Curiosament, molt abans que el Papa de Roma proclamés, precisament, a aquest sant Miquel de maig, Patró dels Ecologistes, el poble d'Ascó ja li cantava:

Sant Miquel, galíni!
Sant Miquel, galaní!
Totes les floretes
per l'Esperit Sant.

Era costum antic que les entrades de les poblacions emmurallades fossin protegides per ermites; tenim el cas d'Àvila, on cada porta té una ermita que la protegeix, extramurs.

Ascó aporta el mateix testimoni: sant Miquel a l'entrada de Flix-la Fatarella; la Capelleta del Carme a l'entrada de Móra —Camposines; i la de sant Joan del Castell (desapareguda) i el Calvari protegeixen la vila d'Ascó de tota invasió, vingui d'on vingui.

Tenim referència d'any d'extrema secada (1631) quan venien els de Flix en peregrinació de rogatives a l'ermita de sant Miquel d'Ascó i demanaven que els portessin allí la imatge miraculosa de santa Paulina, Patrona de la Pluja, i els d'Ascó acordaven "la tragesen amb que tothom fasa festa fins la gloriosa santa fos tornada a la nostra parroquial".

Diu la tradició que un cavaller, en espantar-se-li el cavall, es precipitaren tots dos pel terraplè de l'ermita de tomballons; en no fer-se res el genet militar, va regalar sant Miquel pagant la construcció del pòrtic amb tres arcades i el cor. La data d'aquesta ampliació, segons es pot llegir a la portalada petraia és de l'any 1741.

L'any 1936 va ésser totalment desposseïda dels atributs religiosos i xiprers, però l'edifici es conservà. Consta d'altar central, dos de laterals, escales de caragol, encisadores, per pujar al cor i pòrtic.

Anys després, una donació oficial facilità la construcció del mur exterior i escalinata. Enguany, amb l'aportació de la Diputació Provincial, l'Ajuntament i donatius de particulars, s'ha dut a terme la reconstrucció interior i exterior, restauració de l'altar, la dedicació de les dues capelles laterals a sant Josep i el beat Pere Sans d'Ascó, la instal·lació elèctrica i l'accondicionament de la pujada per la part de Flix amb jardineres plenes de flors, amb una encertada direcció artística per mossèn Soriano, rector d'Ascó. / Carmel Biarnés d'Ascó.

URGELL

Preparatius per a
l'Assemblea sobre Acció Social

LA SEU D'URGELL.— Ens hi vam trobar bé. Almenys així es pot entendre per la forma com els cristians d'Urgell han participat en les reunions sobre l'Assemblea dels Cristians celebrada el novembre del 1981. Ara la iniciativa ha vingut de la Delegació d'Acció caritativa i social. A la darrera reunió del Col·legi d'Arxiprestos el delegat suggerí la conveniència de celebrar una assemblea monogràfica sobre "Església i acció social". La proposta va plaure als arxiprestos, els quals resolgueren estudiar-la més endavant i presentar-la també als altres organismes diocesans.

En conèixer aquesta proposta hom preguntà quina actualitat i sobretot quina aplicació pràctica pot tenir aquest tema en una diòcesi rural. No són pas les qüestions socials les que marquen la vida de les nostres comarques. Almenys amb la incidència de les altres contrades. Malgrat això, també hi ha importants problemes laborals, socials i assistencials.

Tot el món rural gairebé ja s'ha identificat amb els termes del desenvolupament. Comarques de muntanya afectades per una emigració massiva d'unes persones cansades d'esperar unes atencions mínimes. Pobles d'exuberant riquesa forestal i hidroelèctrica, sense els més elementals serveis. Centenars d'ancians en l'abandó més angixós. Camins i carreteres que hom està cada dia més convençut que serveixen més per a justificar pressupostos que per a millorar la circulació. No ens ha estranyat l'escàndol provocat per l'administració local en dos pobles de la Vall d'Aran i publicat recentment per la premsa. Seria una llarga llista que els benpensats intenten qualificar de demagògica per donar una resposta falsa a tants interrogants.

Al fons de tot hi ha l'home amb el seu sofriment i la seva angixa. A voltes amb la seva ràbia continguda. Però a la base de les solucions hi ha el mateix home, protagonista del canvi i objectiu de l'acció evangelitzadora de l'Església. Per això hom pensa que la projectada assemblea sobre acció caritativa i social pot donar excel·lents fruits d'evangelització al bisbat d'Urgell.

Mans Unides: Campanya 1981-82

"Mans Unides" acaba de publicar el seu informe econòmic de la campanya contra la fam, corresponent a l'any 1981-82. Els ingressos totals són de 2.609.298 ptes. D'aquesta quantitat 2.438.713 ptes. s'han destinat als projectes de desenvolupament de Guinea i Paraguai. Les despeses de la campanya sumen 120.527 ptes. i resta un remanent de 50.058 ptes. Segons aquestes xifres l'aportació de cada diòcesi ha estat de 17,30 ptes.

A. Mirabet

Equips de la Mare de Déu

Viure el matrimoni en plenitud

Aclariment a l'entrevista publicada al n.º 138 del 16/22 de maig, pàg. 25.

Com a responsables de la difusió dels Equips de Matrimonis de la Mare de Déu creiem oportú fer uns aclariments a l'entrevista que Catalunya Cristiana va publicar en el passat n.º 138.

Segurament per motius de manca d'espai moltes opinions van ser tretes del seu context original motivant una fàcil interpretació errònia i fins i tot contrària en algun punt a la ideologia del Moviment.

Estem preparant per una propera publicació d'aquest setmanari, una informació més àmplia i completa sobre l'esperit i la realitat actual dels E.M.D., però ja des d'ara per evitar confusions i com a mesura de respecte als lectors volem aclarir els següents punts:

1er. Quan diem que en el moment del canvi polític s'experimenta una baixa en el moviment dels Equips de Matrimonis no volem dir que fos una conseqüència directa com a relació de causa a efecte sinó

el resultat d'un canvi social que ja havia començat uns anys abans i que afectà quasi tots els moviments d'Església.

2on. Quan es tracta del futur de la família com institució ha de quedar clar que malgrat que la societat com a tal accepti noves formes de família i diferents tipus de parella, nosaltres creiem en la permanència del matrimoni sota el signe sacramental.

3er. Quant al sentit de la independència de les persones en el matrimoni, significaria per nosaltres que el matrimoni ha d'afavorir el creixement personal de cadascun dels seus membres sense que cap es cregui amb el dret d'imposar-se.

Tothom qui estigui interessat en ampliar la informació sobre aquests temes pot adreçar-se al Secretariat dels Equips, Passeig de Gràcia, 89 Barcelona-8 Tel. 215 45 99. / Araceli Arissó i Josep M.ª Marilys Trullàs.

ESTIU 1982 - CURSOS D'IDIOMES
A L'ESTRANGER

- Formació de grups • Estàncies individuals.
 - ALLOTJAMENT: en famílies, en pensionats o universitats.
 - EXCURSIONS-ESPORTS, ETC. Places limitades.
- Els alumnes menors, aniran acompanyats per professors del Centre.

ACADÈMIA D'IDIOMES eurolingua
C/. Prats de Molló, 6 (al costat de la Plaça Adriano) Tel. 201 33 07.
Barcelona-21

A CAMPINS

(Falda del Montseny)

La rectoria serà des d'ara un centre d'acolliment per a grups que acompanyats de sacerdot o monitors qualificats desitgin fer-hi estada de colònies, convivències o dies de pregària o reflexió. Capacitat màxima: 25.

Informació únicament i exclusiva per escrit: Adreçar-se a Casa Rectoral de Campins - per Sant Celoni (Barcelona).

EXPOSICIONES DE ARTE
GRIFÉ & ESCODA, S. L.

AVENIDA DIAGONAL, 484 - TELÉFONO 217 60 19
BARCELONA 6

Assessor Artístic: B. NIERE MORROS

Belén

PINTURA

Del martes 18 al domingo
30 de mayo de 1982

AVISOS

Barcelona

Grups d'Oració i Amistat.— Celebrarà una tanda d'Exercicis del 5 de setembre (tarda) al dia 11, dissabte (matí), dirigida pel P. Joan Segarra, S.I., a la casa de la Sagrada Família de Vallvidrera (Barcelona). Per a més informació: Tel. 217 94 46.

III Aplec de "Joves Cristians de Catalunya" (Terrassa).— El celebraran el dia 31 de maig, a Sant Salvador de les Espases. Esmorzar a St. Pere Sacama; a les 11 celebració de l'Eucaristia a St. Salvador; a les 14 dinar a la Font de l'Horpina; a les 19 "Hora dels adéus" i tornada a casa. Us esperem!

Obra de la Visitació de Nostra Senyora.— Celebra el Centenari del Naixement de la seva fundadora, Francisca Roig Valls, Vda. Artigas. El dia 1 de juny, a les 6 de la tarda, es farà l'obertura de l'efemèrides, a la Sala d'Actes Balmesiana, c/. Duran i Bas, n.º 9. Mons. Josep M.ª Guix, bisbe auxiliar de Barcelona, parlarà sobre: "L'espiritualitat de la Fundadora"; i el P. Antoni Birràs S.I. sobre: "L'entorn ciutadà religiós i social de la vida de Francisca Roig, Vda. Artigas". El dia 3 de juny, dijous, celebració de la Festa Patronal de l'Obra; a les 5 de la tarda, a la Santa Església Catedral (on rebé el baptisme la fundadora), celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany. Finalment, en el Parc Güell, trobament de tots els amics i simpatitzants, en un acte de germanor.

GRUP IRINI.— Del Centre Ecumènic de Barcelona, invita a la propera celebració de la divina Litúrgia, en ritu bizantí, que se celebrarà el dia 6 de juny, a les 10.30 del matí, a la capella de les M.M. Reparadores, c/. Girona, 38.

Tríduum d'acció de gràcies per la beatificació de Maria Àngela Astorch, caputxina catalana. Monestir de les clarisses-caputxines d'Horta (Barcelona), camí antic de St. Genís d'Horta, n.º 20 (davant per davant de la "Residència", al Vall d'Hebron). Juny, dies 4 i 5: Acte litúrgic, a 2/4 de 7 de la tarda. Diumenge, dia 6: Concelebració eucarística, a les 6 de la tarda. El Dr. Francesc Muñoz, Vicari episcopal per a Religioses la presidirà en representació del Sr. Cardenal-Arquebisbe.

Peregrinació Diocesana.— Pels dies 7 al 16 d'agost, i sota l'assessorament tècnic de "Viatges Internacional Exprés", s'organitza una Peregrinació Diocesana a: (El Pilar), Santiago de Compostela, Covadonga i Javier. Per a més informació: Rambla de Catalunya, n.º 10. 1.er. Tel. 301 20 20.

Festa del "Corpus" al Santuari de la Mare de Déu de la Salut (Sabadell).— El pròxim diumenge, dia 13 de juny, organitzat pel Consell arxiprestal de Sabadell-Centre, l'Acadèmia catòlica i l'Schola Cantorum, se celebrarà la festa del "Corpus" que enguany no ha pogut fer-se en el seu dia. A les 6 de la tarda, Concelebració de l'Eucaristia, i seguidament Processó pels voltants del Santuari. Hi són invitats tots els fidels.

Centre Passatge Mercader.— Tots els dilluns, dimarts i dimecres, Activitats per a Persones d'Edat, de 4 a 6 de la tarda; Tallers, Cultura Física i Sanitària, biblioteca, xerrades literàries i artístiques, etc. Per informació: c/. Passatge Mercader, n.º 13. Tel. 215 15 99.

Parròquia de St. Salvador d'Horta.— Aquesta parròquia de Barcelona organitza un viatge a Santiago de Compostela i Galícia, Fàtima i Portugal i finalment Madrid. Durada: 14 dies. Dia de sortida: 16 d'agost. Informació: c/. Margarit, 59. Barcelona. Tel. 241 44 64 (tardes).

En record de Sor M.ª Pilar Subirà

En el traspass de la mort de la religiosa Sor M.ª Pilar, esdevinguda el propassat dia 3 de maig, en el Convent de les Religioses d'Adoració Perpètua de Berga, volem retre com un petit homenatge a la seva figura en la doble vessant carismàtica i espiritual.

Dotada d'unes qualitats excepcionals, tenia el carisma de transformar ambients i condicions, portada sempre d'una vivència apostòlica de caritat i d'amor envers tothom.

En el decurs de la guerra civil, fou perseguit i mort el seu marit per a professar la religió catòlica, acceptant amb caritat cristiana la viudetat que Déu li envià.

Fou tan gran la seva convivència maternal i fraternal, que educà els seus vuit fills com a fervents cristians i els dotà d'un signe transparent i eficaç.

Quan va deixar de gaudir voluntàriament la convivència de mare, àvia i besàvia, la vocació religiosa la va cridar a purificar-se.

Als 78 anys de la seva vida, va trobar, al Convent de les Religioses Sagramentàries de la Comunitat de Berga, acollida fraternal per a poder viure i morir en la Casa del Senyor.

Conscient i feliç de l'amor que Jesús li havia hereditat, i després de vuit anys de clausura, s'ajuntà amb Ell, on des del cel prega per a tots nosaltres.

*Us prego Pare bondados
acollis l'ànima mia:
la Vostra Llum pugui mirar
fruitint amb Vos millor Vida.*

BARCELONA

Un intent d'aprofundir en el missatge quaresmal

Minusvàlids del Masnou, a la Passió d'Esparraguera

El Masnou.— Fidel a la seva vocació de plena atenció i dedicació als malalts i minusvàlids, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Llorda, Delegació del Masnou, ha organitzat una trobada de germanor amb assistència a la representació de la Passió d'Esparraguera. Entrevissem el simpàtic matrimoni Vilajosana: en Ramon i la M.ª Dolores:

—Com va néixer la idea d'aquesta anada a la Passió?

—Bé, la idea no és pas nostra; l'Hospitalitat de Barcelona ja l'ha realitzada, altre vegades, i per tant no te res de inèdita. De totes maneres vàrem pensar que per aprofundir el missatge de la Quaresma i Setmana Santa, el millor era invitar a meditar sobre la Passió del Senyor, i així va ser com vàrem procedir a organitzar l'anada a Esparraguera.

—Moltes dificultats en preparar-la, M.ª Dolores?

—Sincerament no; les normals en aquests casos. Ens hem trobat amb un vertader esperit de col·laboració tant per part de la Junta Diocesana

de l'Hospitalitat, i de la Parròquia de Sant Pere del Masnou, com d'infermeres i branquers, algun jove dels quals ens ha fet saber el seu simpàtic disgust perquè no els havíem invitat a participar en la col·laboració. Els quedem molt agraïts.

Com sempre, hem de fer constar l'abnegada ajuda de la Comunitat de Religioses Carmelites de Sant Josep de la Casa Benèfica, que ens varen acompanyar; que Déu els ho pagui!

—I de la representació, quina impressió en vàreu treure, Ramon?

—Excel·lent i molt emotiva. Vàrem poder observar que a alguns dels assistents se'ls ompliren els ulls de llàgrimes. Personalment, vam trobar tota l'actuació molt respectuosa i fidel amb el tema. El personatge central, Jesús, molt adequat. He tingut ocasió de veure alguna representació cinematogràfica on presenten un Jesús quelcom encaramelat, però personalment, el d'aquesta Passió el vaig trobar tal com jo me'l represento.

—Algunes notes positives de la trobada?

—Sí, t'agraixo molt la pregunta perquè crec que s'han de recordar. Vàrem celebrar l'Eucaristia, presidida pel nostre consiliari mossèn Antoni Canals, al migdia, i assistida per tots nosaltres. Fou una "acció de gràcies" al Pare, amb Jesucrist, amb una tal sincera intimitat que a tots nosaltres ens va causar un fort impacte espiritual. Un altre punt positiu fou que, encara que anàvem en dos autocars, la trobada fou molt familiar i tothom es va agrupar entorn dels minusvàlids.

—Alguna cosa més que volgueu comunicar?

—Sí, donar de tot cor les gràcies als responsables de la Passió per les enormes facilitats que ens varen dar, i també a l'empresa d'autocars del Masnou que va estar totalment a la nostra disposició, i a tu, agrair-te la possibilitat de publicar aquests fets que crec que són sempre alimentadors de la nostra vocació i la nostra fe.

Enric Cabré

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Ernesto Rossa Cabrera
Tel. 357 59 43. Hedilla, 39-45
Barcelona-31

els ofereix
tota mena de material
religiós, apropiat per
a Parròquies, Comunitats
i Santuaris

**Catalunya
Cristiana**
SETMANARI POPULAR

VIC

Els vicaris de pastoral parlen dels ministeris laicals

Mn. Anglada: no es tracta de clericalitzar el laicat

Vic.— Fa pocs dies es va celebrar una trobada general a Majadahonda (Madrid) a la qual assistiren un bon grup de Vicaris de Pastoral de les diferents diòcesis espanyoles per parlar d'un tema que ens afecta a tots, com a creients i com a comunitats. El títol de les jornades ja és prou explícit: "Els ministeris laicals com a canals de corresponsabilitat en la pastoral de l'Església local".

Hem demanat a mossèn Jacint Anglada —Vicari de Pastoral de la nostra diòcesi de Vic— que ens parli una mica de l'experiència, treball, i conclusions d'aquestes jornades. Heus ací les seves respostes al qüestionari que prèviament li vàrem presentar:

—Ens poden dir qui va participar en les jornades i si aquesta participació fou nombrosa?

—Els Vicaris de Pastoral de l'Estat espanyol. N'hi hagué de 46 bisbats, dels 66 que formen l'Estat espanyol.

De Catalunya hi hagué representació de tots els bisbats. Hi participaren els bisbes que formen la Comissió episcopal de Pastoral: Teodor Ubeda (Mallorca); Albert Iniesta (Vallecas); Ramon Echarrén (Canarias); Xavier Osés (Osca) i Josep Gea (Eivisa).

—L'actitud per part dels assistents a les jornades, quina fou?

—De participació i de treball intens. Es treballava per regions o nacionalitats i es posaven després en comú i a discussió els temes estudiats.

Corresponsabilitat

Quan és que sorgí la idea d'instaurar aquests ministeris laicals?

—Sorgí com a doctrina de fons, del Vaticà II, quan a la Lumen gentium, parla de l'Església Poble de Déu, i per tant de la responsabilitat i del lloc que tots els batejats tenim en la missió de l'Església. Com a tema a tractar, és conseqüència del tema

d'estudi que es tingué l'any passat i que tractà de la Corresponsabilitat en l'Església. Si sabem fer una església tota ella ministerial serà una església de corresponsables, cadascú en el lloc que li pertoca i tots en comunió de fe i de caritat.

—Això no serà una manera de "clericalitzar" el laicat o bé exercir un control més efectiu?

—No, si els laics ocupen el seu lloc amb plena responsabilitat, tant pels clergues que hi posen tota la confiança com pels laics que deixen de ser escolans i es posen a ser agents actius de la vida de l'Església. Desclericalitzar l'Església és una tasca llarga, però que ja es comença a fer, sobretot en els Consells de Pastoral.

—Fins al moment present, hi ha hagut algunes experiències?

—Hi ha el que en diem pròpiament "ministeris", serveis que l'Església encomana a laics amb missió concreta, com atenció a la tercera edat, Catequesi, animador de comunitats eclesials... i el que és la presència del laic en el món, sense necessitat d'una missió externa, i sí, en canvi, com a conseqüència de la missió universal de l'Església que cada cristià rep en el baptisme.

—I per acabar; ens podríeu dir si d'aquestes jornades se n'ha extret alguna o algunes conclusions interessants de cara a un futur immediat?

—No s'han fet unes conclusions pròpiament dites. Més aviat s'ha convingut en un escrit de principis en els quals es referma que la creació dels ministeris ha d'ésser en funció d'una Església missionera, no tancada mai en si mateixa.

Els Vicaris de Pastoral no "decidim" la pastoral, animem i col·laborem i orientem la pastoral de cada església local.

Fins aquí el testimoni gràfic de l'esperit d'unes jornades que han de ser referència i punt de partida vers una Església més participada i comunitària.

Miquel Cañellas

TARRAGONA

Reus: 10 anys de la gran família sacerdotal

Reus.— S'ha celebrat amb fervor i entusiasme, el desè aniversari de la Gran Família Sacerdotal a la parròquia de Sant Francesc de Reus. La missa concelebrada fou molt participada; hi van assistir cinquanta malalts i dotze sacerdots vinguts d'arreu de l'arxidiòcesi. A la sala parroquial, tingué lloc la XXXVII parada de la Gran Família. Cants, diàlegs, pregàries, poesies, notícies i molta pau i alegria van configurar aquesta festa.

Pare Piquer, 84 anys de vida religiosa

Tarragona.— En la intimitat i acompanyat dels seus germans de comunitat religiosa i familiars íntims, el claretà Manuel Piquer i Llimiana ha celebrat els seus 99 anys i l'entrada de l'any centenari del seu naixement. La festa consistia en una solemne eucaristia presidida pel pare Pere Franquesa, provincial dels claretians, i concelebrada per altres claretians que representaven les comunitats de Catalunya.

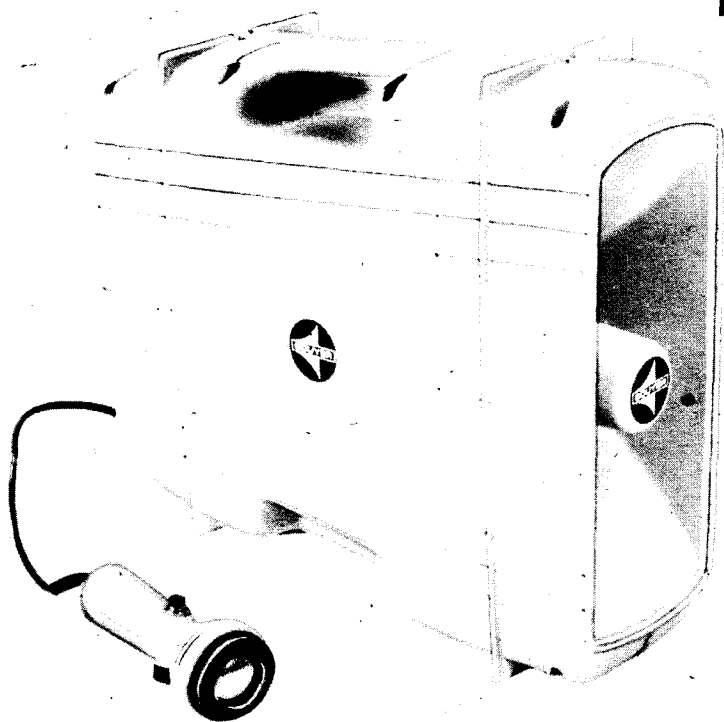
L'eucaristia d'acció de gràcies pels 99 anys de vida fou celebrada al santuari marià del Loreto i, després de l'homilia, el germà Manuel renovà la seva consagració religiosa, feta per primera vegada l'any 1898. La bona salut del germà dóna l'esperança de poder celebrar l'any vinent el seu centenari.

Vers la recuperació total del Tallat

Rocallaura.— Se celebrà la tradicional festa de la benedicció dels termes a l'antic santuari del Tallat. Els actes van començar amb una ofrena floral a la Mare de Déu. Després es va fer la benedicció dels termes de les tres comarques de l'Urgell, la Conca de Barberà i la Segarra. Acabada la celebració de l'eucaristia, tingué lloc una reunió literària sobre el Santuari. S'ha efectuat ja la signatura de l'escriptura de compra de la tercera i penúltima part de l'antic santuari del Tallat. L'Agrupació d'Amics del Tallat ho ha comprat i ho ha posat a nom de la parròquia de Rocallaura. Resta ja menys, doncs, per a la recuperació total i definitiva del Santuari.

FACI'S SENTIR

al aire lliure

CONJUNT DE SONORITZACIÓ**SUPER MEGAFLEX****MODELO 801****Descripció**

El super Megaflex és un conjunt complet de sonorització en aparell portàtil de material plàstic.

Comprèn:

- Un micròfon anti-Larsen
- Un amplificador a transistors
- Un altaveu a càmera de compressió
- Equipat amb piles de 1'5 v. model standard
- Opcionalment se suministra amb entrada de pik-up

Utilitzacions

Estudiat especialment per a les sonoritzacions de tipus mòbil.

- Visites a fàbriques, actes esportius
- Visites a museus
- Actes públics i polítics
- Casos d'emergència
- Colònies d'estiu
- Taules de gimnàstica

BOUYER**DISTRIBUIDOR OFICIAL
ROCAFER**

Marta Ferrusola, una

Una entrevista de Francesc Gamissans
i Tomàs Puntí

"Vull accentuar la missió d'esposa"

Marta Ferrusola és esposa, mare de set fills i ensem amb ella és esposa del President de la Generalitat. El diàleg gira ara a l'entorn d'aquests temes i d'altres que ofereix la conversa atractiva i espontània.

—No hi ha propiament prioritats en la meua vida. Compleixo com a mare en l'atenció i estimació dels nostres fills. Això ho tinc molt clar. Ara bé, els fills creixen i faran la seva vida, i el meu espòs i jo continuarem la nostra, fins que Déu vulgui. És molt important la meua missió d'esposa ara i en l'esdevenidor, car si la descuro, quan volgués reprendre-la, potser ja no hi seria a temps. Procuro estar sempre al costat dels fills, i poden confiar en mi en qualsevol moment, però m'haig de mentalitzar que un dia no em necessitaran. Tant de bo que em necessitessin sempre, perquè això implicaria una relació permanent amb ells, i és un goig per una mare tractar el fill gran amb la mateixa estimació i confiança de quan era petit.

—El col·legi "Virtèlia" de Barcelona, prou conegut en aquells temps per la seva orientació oberta, cristiana i nacionalista, va influir en Marta Ferrusola. Hom ho copsa encara avui quan parlem del col·legi o escola i formació que cal escollir pels fills.

—És molt important triar el centre de formació dels fills, però aquest no és efectiu si hi manca el testimoni dels pares i de la família tota. L'escola s'ha d'adaptar al pensament i idiosincràcia de la família. La família no pot ser mai substituïda pel col·legi.

—Això també en l'aspecte religiós?

—Crec que sí. Em sap greu que les escoles donin poca importància a la formació religiosa. L'escola ha de donar aquella formació teòrica de la religió que els pares per manca de temps o de competència no poden donar. Però aquella formació teòrica, els fills l'han de veure reflectida i traduïda en la vida, d'una manera exemplar a casa. I això val —en una societat pluralista— per totes les religions, i no sols per la catòlica.

—Els fills es fan grans, estudien una carrera o aprenen un ofici. En acabat, però, avui un percentatge molt elevat no troben feina. Van pel carrer demanant treball, com si demanessin almoïna. Comentem amb la senyora Marta el problema de l'atur, que incideix en la família, en els pares. Ella es posa les mans a la cara, com volen acaronar algú i exclama:

—És terrible aquest problema! Terrible i dramàtic. Com a mare em faig càrrec del que això significa d'angoixa per la família. Rumiant a vegades penso que els pares no han ajudat prou a descobrir en els fills altres camins de tipus manual, professional. Tothom vol pel fill una carrera universitària, però gairebé ningú no l'orienta vers un treball manual. Quant als joves sense feina, jo els aconsellaria que facin una

cosa o altre, que es lliurin, mentrestant, als altres. Hi ha barrades en les quals hom pot ensenyar a llegir, acompanyar un vellet, reparar unes instal·lacions d'un estatge humil, etc. Tot, tot, menys quedar-se al llit o a casa sense fer res.

—Entrem també en el tema o qüestió de si avui la dona ha de sortir de casa per treballar.

—Jo crec que quan els nanos et necessiten no és convenient sortir gaire de casa, sobretot per lliurar-se a feines no retribuïdes. Generalment la dona cerca treball, bé per "realitzar-se", bé per necessitat econòmica. Jo opino que la verdadera "realització" d'una mare és a la llar, lliurant-se als fills per quan la necessiten. És la mare qui ha d'ensenyar a parlar al fill; és la mare qui l'ha d'ajudar a descobrir les coses i els esdeveniments. En aquesta tasca ningú no la pot suplir. Són els pares els qui han de dialogar amb els fills, fins i tot en els temes més íntims, com els referents a la sexualitat. Després, quan són grans, és convenient que la dona compagini ja una doble vida: a casa i a un treball fora de casa per a realitzar-se plenament.

—No podem oblidar parlar de Catalunya, com a país d'una comunitat ben nombrosa. Li preguntem com fer una Catalunya gran, generosa i moderna.

—Hi ha uns valors fonamentals que cal emprar per fer reeixir un país. El primer, l'esforç. L'esforç que suposa sempre construir una cosa. Sense esforç no hi ha grandesa. Si se sap el que costa portar a terme un projecte, una idea, no es jutja després negativament. Un segon valor, la netedat; que els ulls no s'hagin d'aclucar mai per vergonya. "Jugar net", com diem vulgarment. Hi ha encara altres factors que ajuden a aixecar un país: el sentit de nacionalitat; la consciència d'austeritat; la donació de la persona i l'amor al treball. Si dones les teves il·lusions, tires la casa endavant. Quan visito comarques catalanes, i veig una coral d'aficionats, un conjunt que toca la guitarra o assaja una obra de teatre, penso que encara Catalunya és gran. El nostre país està ple d'aquestes coses, portades a terme per petits, per joves i per gent gran.

Ens aixequem, perquè la conversa ja passa d'una hora, i per segona vegada fan senyal a Marta Ferrusola de Pujol que l'esperen. Parlem de la visita del Papa a Catalunya, que ella espera amb molta il·lusió, i ens acomiada amb la mateixa simpatia amb que ens havia rebut. Hi ha un encaixament de mans, s'obren les portes, travessem el Pati dels Canonges, baixem l'escalinata i ens trobem a la plaça de sant Jaume. Fou una estona agradable d'una tarda primaveral.

diumenge

30 de maig del 1982
Diumenge de la
Pentecosta
Color vermell
A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.

LA PENTECOSTA COM A FRUIT DE SALVACIÓ

Pentecosta és la catalanització d'un adjectiu grec que vol dir "cinquantè"; es refereix al dia que fa cinquanta després del diumenge de Pasqua. La Pentecosta o Pentecostès és la solemnitat conclusiva dels cinquanta dies que constitueixen, com formant una unitat temporal, la joia de la Pasqua. La Pentecosta, com és prou sabut, no és una festivitat d'origen cristià, sinó judaica. Però hi hagué un fet que la va cristianitzar. Al quarantè dia, després d'haver ressuscitat, el Senyor se'n pujà al cel; deu dies després, el dia de la Pentecosta judaica, a l'hora de tèrcia, tingué lloc el compliment visible de la promesa que havia fet Jesucrist d'enviar l'Esperit Sant. El Senyor ressuscitat ja havia conferit l'Esperit Sant als apòstols anteriorment (vegeu, per exemple, l'Evangeli de la missa del dia d'avui), però en aquella ocasió de la primera Pentecosta

cristiana Déu volgué que d'una manera sensible, visible, fos manifestada la presència de l'Esperit a la seva Església naixent. Per tant, no hem de comptar l'esdeveniment extraordinari de la Pentecosta com una nova fita del curs de la salvació duta a terme per Jesucrist, sinó com la celebració del fruit o dels efectes de la salvació viscuda en l'Església per la força de l'Esperit Sant, que procedeix del Pare i que Jesucrist ens envia des del Pare (Joan 15, 26) i que habita en nosaltres amb el Pare i el Fill. Guardem-nos doncs de fer de la Pentecosta "la festa de l'Esperit Sant"; és més aviat la festa de la coronació de la salvació i la consideració de la santificació dels cristians per obra de Déu, de les tres persones divines, atribuïda especialment al santificador per antonomàsia, l'Esperit sant (cf. Rom. 1, 4; 1 Pere 1, 2).

1

LA PLENITUD DE L'ESPERIT SANT

La primera lectura explica allò que s'esdevingué en la primera Pentecosta cristiana. L'esdeveniment havia estat predit i promès (Actes 1, 8). Remarquem alguns dels elements o aspectes més significatius d'aquell moment extraordinari, altament simbòlic. "Es trobaven tots junts en un mateix lloc": és una connotació eclesial; l'Esperit es dona a l'Església i en ella. Es girà una ventada violenta": el mateix concepte d'Esperit va unit als de vent, alè, buf... (vegeu Joan 3, 8). És l'alè de la vida. L'Esperit Sant també és foc: és el foc de l'amor (vegeu el vers de l'al·leluia abans de l'Evangeli). L'Esperit Sant esdevé intel·ligible a totes les nacions i els apòstols parlen totes les llengües. És la connotació de catolicitat, d'universalitat del do de l'Esperit. L'Esperit del Senyor omple tota la terra (Saviesa 1, 7; introit de la missa). Amb gust pronunciem la sèrie de noms geogràfics que surten en aquesta pàgina del llibre dels Fets: la terra, la nostra terra i la història pertanyen al domini de l'Esperit Sant.

Lectura dels Fets dels Apòstols

Ac 2: 1-11

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem, jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: "¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües".

CANT D'ENTRADA

2

UNITAT I DIVERSITAT

Aquesta lectura és feta de dos fragments del capítol 12 de la primera Carta als Corintis i conté una de les idees típiques de la catequesi de sant Pau: l'Esperit Sant es multiplica en els seus dons, però dona cohesió a tot el cos de Crist, perquè la procedència i la finalitat dels dons és l'únic Senyor (compareu-ho amb Romans 12, 3 ss.; Efesis 4, 1 ss.). Precisament perquè l'Església és un cos, necessita que la multiplicat de membres i llurs accions siguin fetes coherents per l'únic principi de vida, que és l'Esperit Sant, com ho és l'esperit de l'home per al seu cos humà. La unitat ens ve del fet que tots hem begut el mateix Esperit. En aquestes paraules hi ha probablement una al·lusió als sacraments (baptisme i eucaristia), però sobre tot fa pensar en Joan 7, 37-39, on Jesús diu: "Si algú té set que vingui, i que begui qui creu en mi. Com ha dit l'Escriptura: brollaran del seu interior riuades d'aigua viva. Deia això de l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell...".

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 12: 3b-7, 12-13

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

SALM RESPONSORIAL

Llegiu "esperit" ("spiritus" en el text de la Vulgata) en lloc d'alè. L'esperit de Déu que als inicis de la formació del món batia les ales sobre l'aigua (Gen. 1, 2) com a principi de vida, és recordat en aquest bellíssim poema de la creació que és el salm 103. Ens fa pensar en la creació de l'home, quan Déu alenava li va fer entrar un alè de vida (l'ànima o l'esperit) (Gèn. 2, 7). Però per damunt d'això li va infondre l'Esperit Sant, "que és Senyor i infon la vida" (Símbol de la fe), perquè l'Esperit és vivificador (Joan 6, 64; Rom 8, 10-11 2 Cor. 3, 6; cf. Job 33, 4 etc.), en el sentit natural i en el sobrenatural de la paraula.

103: 1ab i 24ac, 29bc-30,31 i 34 (R.: 30)

Beneix el Senyor, ànima meva.
Senyor, Déu meu, que en sou de gran.
Que en són de variades, Senyor, les vostres obres,
la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

Si els retireu l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.
Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,
que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig. R.

3

L'ALÈ DEL RESSUSCITAT

L'evangelista Joan no separa els dos conceptes, el de la resurrecció (o glorificació) del Senyor (cf. 7, 39) i el de la concessió de l'Esperit Sant. "Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Aquesta igualtat, repetida amb diverses formes durant l'últim sopar, es verifica en l'àmbit de l'Esperit Sant, promès igualment durant el sermó de comiat (14, 16-17; 15, 26; 16, 7 i 13). Amb la resurrecció de Crist, l'home ha estat fet nou (cf. Efesis 4, 24; Coloss. 3, 10, etc.), i si pel baptisme hem mort en allò que teníem del vell Adam, el nou Adam, Jesucrist, ens torna la vida (1 Cor. 15, 22). Per això, tal com Déu va fer entrar l'alè de vida en el primer Adam (Gèn. 2, 7), ara el nou Adam alena damunt dels apòstols i els dona l'Esperit Sant. L'Esperit, el reben ells, però per als altres: per a perdonar els pecats. Perdonar els pecats és només cosa de Déu (Marc 2, 7 etc.); per això els homes que perdonen en nom de Déu necessiten l'Esperit de Déu.

Evangeli segons sant Joan

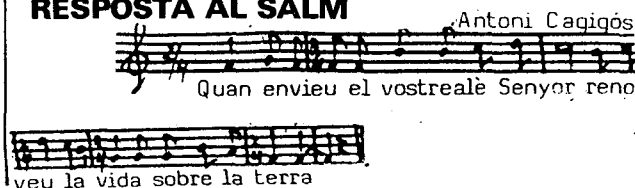
Jo 20: 19-23

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "La pau sigui amb vosaltres". Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. — Amb la seva glorificació i ascensió, Jesucrist eleva l'obra de la salvació a un pla espiritual. L'Església, tot i no ser del món (Joan 17, 14), roman en el món (Joan 17, 11), està implicada en els afers d'aquesta temporalitat, que ella (l'Església) intenta conquerir per a Déu. Però els cristians són éssers espirituals, perquè Crist viu glorificat en ells (Joan 17, 10), i per a ells l'Esperit Sant és la pedra de toc.
2. — "Ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és en l'Esperit Sant" (1 Cor. 12, 3, segons la traducció directa de l'original grec, on no llegim pas "per un do"; vegeu la primera lectura d'aquesta missa). Tothom pot dir que Jesús és Déu, però aquesta afirmació, com tot el que tu facis, no tindrà un valor sobrenatural (amb el mèrit proporcionat consegüent), si no és l'Esperit Sant que ho diu en i amb tu. No es tracta doncs de ser bons, sinó de tenir l'Esperit Sant.
3. — Hem rebut l'Esperit Sant per a nosaltres i per als altres, i cadascú a la seva manera és administrador de la gràcia de Déu (1 Pere 4, 10). La mateixa comunicació de l'Esperit Sant (2 Cor. 13, 13) ja porta a la comunicació de la nostra fe (Filemó 6). Ho farem segons la mesura de la nostra caritat.

RESPOSTA AL SALM

homes i institucions

Monja caputxina catalana que fou beatificada per Joan Pau II el
passat diumenge, dia 23 de maig

Maria Àngels Astorch

Notes biogràfiques

Maria Àngela Astorch va néixer a Barcelona el dia 1 de setembre de 1592. De molt petita va quedar òrfena de pare i mare i es féu càrrec d'ella una àvia resident a Sarrià. Després d'alguns anys d'aspirant, va fer el noviciat al convent de Barcelona i va professar el dia 8 de setembre del 1609. Al cap de quatre anys era destinada, juntament amb cinc religioses més a Saragossa per a una nova fundació. Només tenia 21 anys i ja fou nomenada mestra de novícies, càrrec que exercí durant nou anys. Després la posarien al front de la formació de les joves professes i, més tard, al front de la comunitat. Quan fou elegida abadessa tenia 33 anys. Per això va necessitar dispensa canònica.

L'any 1645 es posà en camí, amb quatre germanes més, per anar a fundar a Múrcia, on serví la nova comunitat, exercint simultàniament el càrrec d'abadessa i mestra de novícies. A causa d'unes terribles inundacions de la capital del Segura, la comunitat va haver de viure fora del convent bona part del temps entre els anys 1651 i 1654. D'ençà de 1655 anava perdent les facultats mentals, de manera que ella mateixa demanà de no continuar al front de la comunitat. Del 1660 al 1665 visqué en un absolut estat infantilitzat. Tanmateix, el 21 de novembre de 1665, al mateix temps que sofria un atac d'hemiplexia, recobrava el ple ús de les facultats mentals. Així va poder preparar amb tota la consciència el seu traspàs definitiu que s'esdevingué el 2 de desembre del mateix any 1665. Entre els papers escrits de quan encara posseïa totes les facultats hi havia una pregària en què demanava a Déu de quedar inepta en l'exterior però poder viure interiorment en la presència divina.

Trets de la seva personalitat

Com ella mateixa reconeix en un escrit que li havia demanat el seu director espiritual, de natural tendia a tractar tothom amb molta familiaritat i alegria; era constant i agraïda, i corresponia amb fidelitat a les persones que li feien confiança; sentia una natural aversió a tractar amb gent molt creguda de si mateixa i, alhora, curteta. Era una persona molt neta i polida, potser una mica presumida o molt femenina, com diríem avui. Tenia un natural molt sensible a les demostracions, tant d'afecte com de desamor. No era una persona tancada entre reixes, sinó que, a través de les reixes, estava oberta a tota la població que cercava d'ella orientació i consol.

Sempre va sentir-se molt catalana, de manera que se li feia insuportable de pregar, com

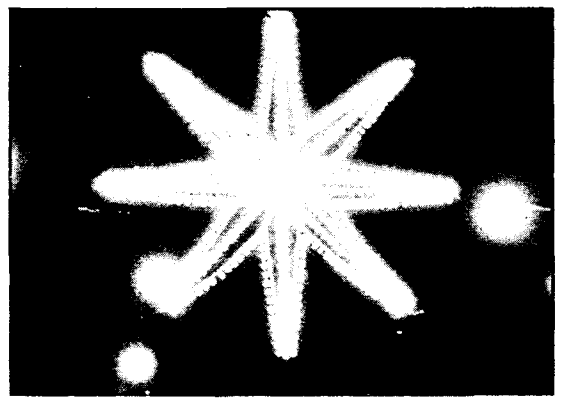

li demanaven que fes, per la victòria de les tropes reials que lluitaven en contra de la seva terra catalana. Tenia ja planejat anar a fundar a Vic, d'on havia estat promogut bisbe el confessor de la seva comunitat, Dr. Gaspar Gil, però, en avançar-se les germanes de Barcelona a fundar a Manresa l'any 1638, llavors ella va anar madurant la idea de fundar a Múrcia.

En l'ordre intern de la comunitat era delicada i humil en el servei, plena de comprensió i de caritat sol·lícita; tenia molt endintre el principi de l'absoluta igualtat de totes les germanes, i sabia demanar consell per a les seves tasques de govern. Era una personalitat que s'imposava sense subjugar; potser era un punt enèrgica en coses que afectaven la fidelitat de la vocació.

La seva espiritualitat va ésser bàsicament bíblica i litúrgica, cosa més aviat rara en la pietat d'aquella època. L'ofici diví era la principal font que li fornava idees i sentiments per a la seva pregària contemplativa, a la qual dedicava llargues hores del dia o de la nit. Això i el gran esperit d'austeritat que sempre l'acompanyà feren de la mare Maria Àngela Astorch una autèntica forjadora espiritual de la comunitat i un exemple de vida per a les germanes caputxines en aquells primers anys de la reforma de les clarisses, reforma iniciada a Barcelona l'any 1599 per la manresana Àngela Serafina Prat.

M.S.

"Sortosos els qui creuran sense haver vist"

La fe ha d'ésser alegre, valenta i lluminosa

En una certa ocasió varem llegir: la fe sembla una virtut per a predicar i no per practicar. I això, certament, ens portà a una llarga meditació; perquè si per la fe ens sentim agermanats en Crist, ¿per què, la nostra, no ha d'ésser una fe viva, alegre, puixant; una fe aguerrida, madura i sense temença?

Si sabem que la fe és quelcom meravellós que Déu lliura a l'home com un do sobrenatural, ¿per què hem d'esmerçar les nostres energies dissociant-nos lamentablement de Crist? ¿Tan difícil i costosa resulta la pràctica d'allò que, àdhuc nosaltres mateixos, enduts per una vehemència i fogositat admirables, tractem d'infondre delerosament en l'esperit dels altres?

A les pàgines de l'Evangeli trobem un bon nombre d'al·lusions a la nostra fe. Fixem-nos-hi. Jesucrist s'hi complau a al·ludir la fe que ha de nodrir el nostre esperit. I sovint ens fustiga, —els apòstols mateixos, moltes vegades, senten en la pròpia carn el repte de Jesús—, perquè som incapaços d'acarar-nos amb èxit a qualsevol de les petites contrarietats que aclaparen l'home. I és que, sovint, la nostra disposició sol presentar els tombants d'un pragmatisme que esborrona. Tanmateix som destres a buscar allò que més ens pot afavorir. I encara que el nostre vestit hagi de quedar esfilagarsat, no ens hi amoïnem gaire a avantposar la nostra comoditat a la crida angoixosa de Crist.

Aparentment sembla que ens hagi tocat la pitjor part: creure sense haver vist; però precisament ací rau la glòria de l'home de fe, perquè, precisament per l'observança d'aquesta virtut el Senyor se'ns manifesta en tota la seva grandesa.

Per tant, tot aquell que tingui por d'arriscar la seva fe, val més que es quedi a casa. La sinceritat i la lleialtat amb Crist no ens permet de jugar a formules. En canvi, tot aquell que sigui dòcil a la crida de Crist; que sàpiga desxifrar tota la grandesa de les coses que Déu ha creat; que es faci ressò, sense reserves ni ambigüitats, del manament de l'amor proclamat; que no temi de quedar-se al ras; a aquest sí que no li serà gens difícil de constatar la força i la veritat d'allò que lloava Sant Pere en la seva primera Carta als cristians de l'Àsia menor, perquè es feien ressò de les ensenyances del Mestre ressuscitat, creient i estimant Jesucrist, alegrant-se en Ell i en la seva doctrina, tot i no haver-lo vist mai.

La nostra fe ha d'ésser alegre, valenta, lluminosa i vibrant. La fe, ha dit Pau VI, "no es planteja com un ideal de defensa o d'atac, sinó com una veritat vital que té vigència permanent".

Per tant, la nostra fe en Déu, ha de repiquetejar en el nostre cor com el manyac i dolç ressò d'un cor d'àngels anunciant la glòria del Senyor.

Lluís Joanpere

calendari

Diumenge, 30 de maig. Pasqua de Pentecosta. Sant Ferran, rei. Santa Joana d'Arc, verge i santa Amèlia, mare.

El sol surt a les 4,21 i es pon a les 7,16 (hora solar).

Festa major a Mataró, Mora d'Ebre i Tivissa.

Fira a Sant Boi, Sant Agustí de Lluçanès i Torà.

Dilluns, 31 de maig. La Visitació de la Mare de Déu. Santa Petronel·la, verge. Festa major a Puigreig i Sant Vicenç de Castellet.

Dimarts, 1 de juny. Sant Justí, màrtir; sant Ignasi abat i santa Laura, verge. Fira a Vilaller.

Dimecres, 2 de juny. Sant Marcel·lí i sant Pere, màrtirs; Sant Germà, sant Paulí, sant Just i sant Cisi, màrtirs. Santa Edelmira.

Dijous, 3 de juny. Ntre. Sr. Jesucrist, Summe i Etern Sacerdot. Sant Carles Lwanga i companys màrtirs. Santa Clotilde, reina i santa Oliva, verge.

Divendres, 4 de juny. Sant Francesc Caracciolo, fundador. Santa Rut i santa Noemí, matrones.

Dissabte, 5 de juny. Sant Bonifaci, bisbe màrtir i santa Zenaida, màrtir. Festa major a Montblanc.

l'Església celebra

30 de maig, diumenge de Pentecosta. Missa de la vigília. Lectures: primera, Gn 11,1-9 o bé: Ex 19,3-8a. 16-20b; S. 103; segona, Rm 8,22-27; tercera, Jo 7,37-39.

Missa del dia: Lectures: primera, Fets 2,1-11; S. 103; segona, 1 C 12,3b-7. 12-13; tercera, Jo 20,19-23 o bé aquestes altres lectures: primera, Fets 2,1-11; S. 103; segona, Ga 5,16-25; tercera, Jo 15-26-27; 16,12-15.

31 de maig, dilluns. La Visitació de la Mare de Déu. Lectures: primera, So 3,14-18, o bé, Rm 12,9-16a. Is 12,2-6; segona, Lc 1,39-56.

1 de juny, dimarts. Comença la setmana IX de durant l'any. Lectures: primera, 2Pe 3,12-15a. 17-18; S. 89; segona, Mc 12,31-17.

2 de juny, dimecres de la setmana IX de durant l'any. Lectures: primera: 2Tm 1,1-3.6-12; S. 122; segona, Mc 12,18-27.

3 de juny, dijous de la setmana IX de durant l'any. Jesucrist, etern sacerdot. Lectures: primera, Is 52,13-53,12, o bé, He 10,12-23; S. 39; segona, Lc 22,14-20.

4 de juny, divendres de la setmana IX de durant l'any. Lectures: primera: 2Tm 3,10-17; S. 118; Mc 12,35-37.

5 de juny, dissabte de la setmana IX de durant l'any. Lectures: primera: 2Tm 4,1-8; S. 70; segona, Mc 12,38-44.

La Costa de Llevant

Hom es pregunta: Per què en el transcurs de pocs anys la gent es llença a navegar en condicions arriscadíssimes?

És la inseguretat de l'interior del país ple de picabaralles i guerres carlines.

És la manca de mercats pels productes que es fabricaven a l'interior del país? No ho podríem pas dir. El fet és que amb

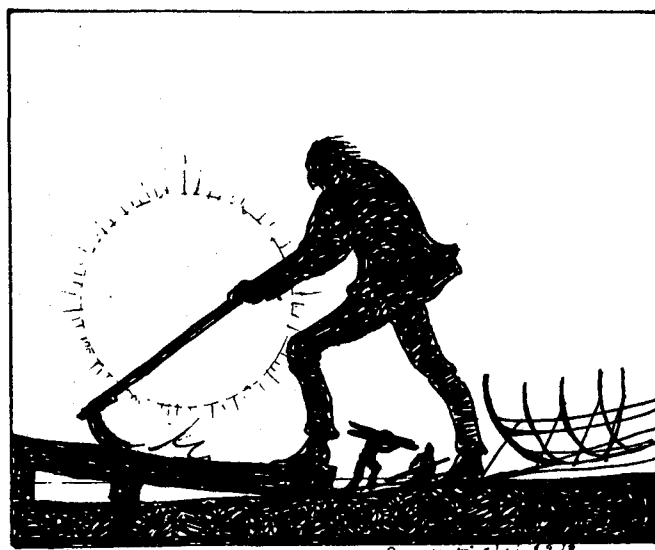
la fusta dels boscos relativament a prop, amb homes d'ofici a l'abast (mestre d'aixa, calafats... patrons i pescadors), organitzaren, en pocs anys, una activa marina mercant. Però és més propi de gent de països més septentrionals dedicar-se a la navegació. Hom, a l'intempèrie pateix molt fred i està sempre disposat a embarcar-se cap al sud, per pocs diners.

Si els catalans de la costa de llevant s'embarcaren devers

qualsevol direcció és que esperaven treure'n bons beneficis. El clima dolç del Maresme no voncida a embarcar-se. Hom hi està massa bé. Però com ja hem dit en altres ocasions, la gent de les nostres costes no es deicaren al transport de mercaderies i prou. Ells comerciaren i els beneficis a repartir eren temptadors. Corrien riscos però podien treure'n bons guanys i aquest podien arribar a tots.

S'inventaren el contracte anomenat de la "mota" i... tiraren avant fins que l'evolució els convertí en simples transportistes... aleshores plegaren... i santes pasqües.

Serà que la gent d'aquest tarannà no vol anar només a sou?... Vol tenir o compartir el risc i anar també a beneficis? Això potser va a temporades...

CONTINUARÀ

L'aventura de saber

Estem a les acaballes del curs.

Aquests dies estudiem de valent. (La mare diu que si tot l'any estudiés com ara fóra el noi més savi del món). A aquestes altures no val a badar; perquè els exàmens i evaluacions estan a l'ordre del dia. Arriba l'hora de la veritat.

Val la pena de fer un esforç, i no haver d'arrossegar tot l'estiu el pes antipàtic de les carabasses.

De fet, estudiar en aquesta edat que tenim tantes ganes de jugar... hi ha moments que és ben empipador.

Tan bonic que és saber coses noves, oi?

L'altre dia se'm va ocórrer que estudiar és com una mena d'aventura. (La mare ja m'ho diu que a vegades tinc el cap calent). El llibre, pensava, és com un plànol que va guiant el nostre camí, i ens fa descobrir cada dia nous horitzons, nous panorames, noves coses.

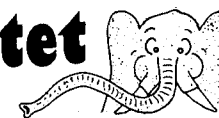
Ara a les acaballes del curs, mirant el camí que he fet i el lloc on he arribat estic content de debò pensant tot el que sé que abans no sabia, i que m'ajuda a conèixer, estimar i gaudir més plenament de tot.

La vida és com una aventura; però, si no coneguéssim res, si no sabéssim res, fóra molt avorrit.

En canvi, el saber coses noves, el conèixer coses noves cada dia és molt interessant. No? Jo crec que sí.

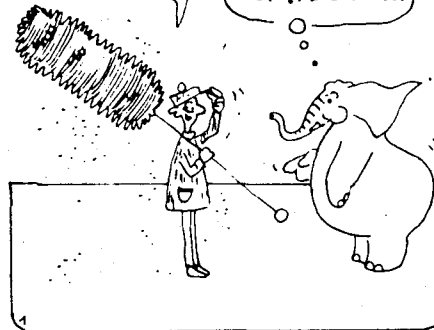
L'EIXERIT

en pepet elefantet

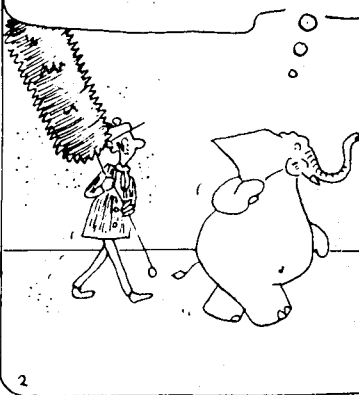

BONA TARDA. SÓC L'ESCURA-XEMENEIES DEL BARRI. QUE POTSER NECESITA QUE LI DESEMBUSSI ALGUNA XEMENEIA?

OH!. DONCS...

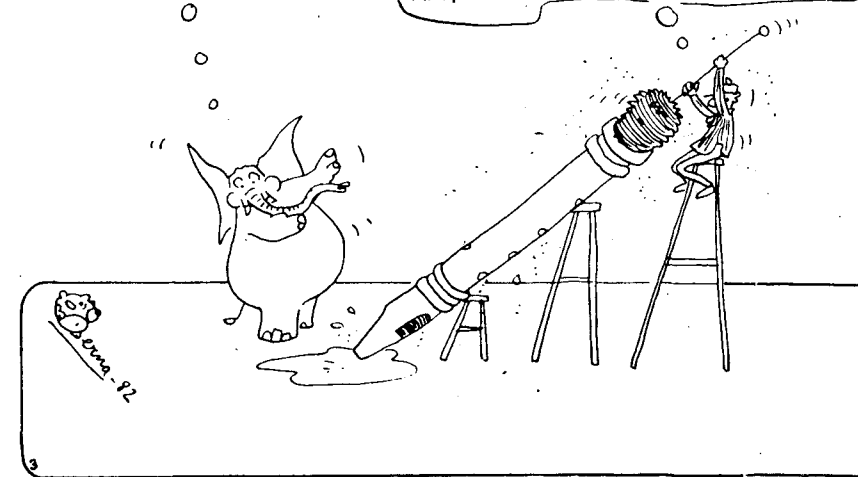

PASSI, PASSI. NO ÉS BEN BÉ UNA XEMENEIA. EL QUE HAURÀ DE DESEMBUESAR. PERÒ...

AQUESTA FLAUTA ME LA VA REGALAR EL GEGANT DEL PI, SAP? I QUAN LA TOCO MASSA ESTONA SE M'OMPLE DE SALIVA I EL SO S'OFEGA. TORNIA A PASSAR EL RASPALL I TORNÍ. HA DE QUEDAR BEN EIXUTA LA FLAUTA...!

QUAN LI EXPLIQUÍ AIXÒ A LA DONA, NO EM CREURÀ.

Una bona notícia

Tots els Eixerits i Eixerides que ens envieu una postal o carta de felicitació (millor si també ens envieu una foto), amb motiu de l'efemèrides del NÚMERO 100 del nostre "EIXERIT", rebreu un regal perquè en tingueu un bon record.

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

El vespre del diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "La pau sigui

amb vosaltres". Després els ensenyà les mans i el costat. El deixeble s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó".

1.— Jesús resuscitat fa do del seu Esperit als seus deixebles i a tots aquells que, al llarg dels temps, per la fe i el baptisme, es faran també deixebles seus i l'acolliran en el seu cor.

2.— Jesús que sap que el pecat ens priva de ser amics de Déu i estar en comunió amb Ell, dóna, també els Apòstols i als seus successors i col·laboradors, el poder de perdonar els pecats.

3.— El cristià té sempre, aquesta alegria de saber-se estimat i perdonat, i que la pau i l'Esperit de Jesús està sempre amb ell.

El mossèn

"Per ser més amics"

Vallgorguina, 5 de maig del 1982

Estimat Eixerit: Jo em dic Jordi Barri i Puigvert. El meu pare em va regalar un hort perquè el cultivés. Hi he fet: faves, patates, pèsols, bledes, tomaqueres, alls, cebes, carabasses, blat de moro (que ja neix), pebroteres, escardes, ensiams, alls primaverals, pipes i fins i tot maduixes (ja n'he menjat una). Cada dia em fa més il·lusió perquè m'hi passo moltes hores i cada dia m'agrada més. Veuràs quin pagès més eixerit que seré! M'hi he construït una cabanya molt bonica que l'he feta jo sol.

Visc a Vallgorguina. Aquest poble m'agrada molt perquè hi tinc molts amics i puc jugar amb tothom.

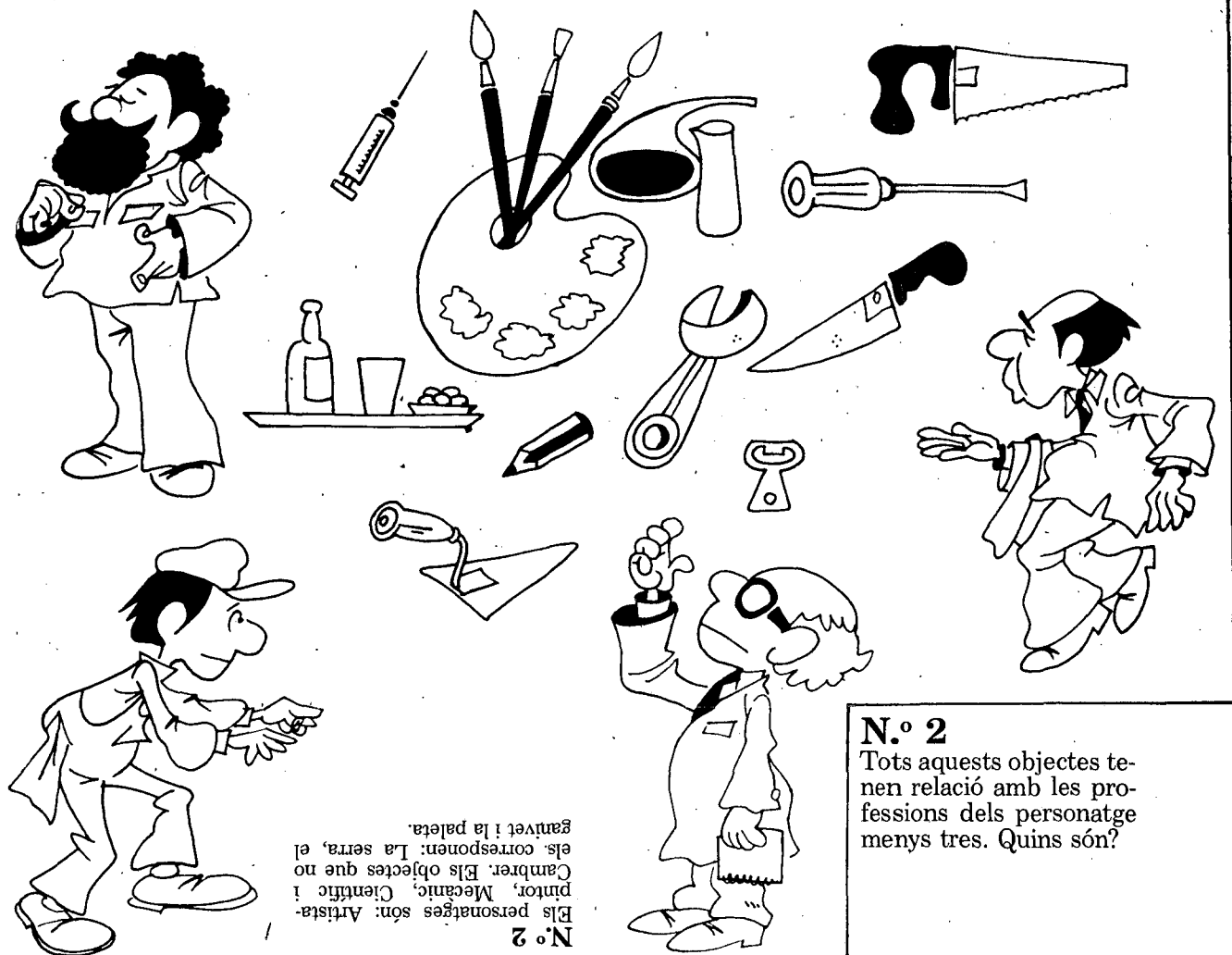
Fa uns dies que va ser el meu sant i, com que els meus pares m'estimen molt, em van regalar una calculadora molt bonica. I la meua iaia, que és molt bona, em va regalar 5.000 pessetes i amb 2.000 d'aquestes, vull que m'enviïn cada setmana l'Eixerit perquè el llegeixo i m'agrada molt.

T'envio un parell de fotografies perquè em coneguis.

La meua adreça és:
Jordi Barri i Puigvert
Ctra. Nova, 102
Vallgorguina.

M'agradaria conèixer-te. Espero que em faràs una llarga carta.

JORDI BARRI

N.º 1

Identifiqueu els països en negre i digueu el nom de la seva capital.

N.º 1
Irlanda (Dublin), Noruega (Oslo), Dinamarca (Copenhague), Bèlgica (Brussel·les), Suïssa (Bern), Àustria (Viena), Polònia (Varsòvia), República Txeca (Praga), Romania (Bucarest), Grècia (Atenes).

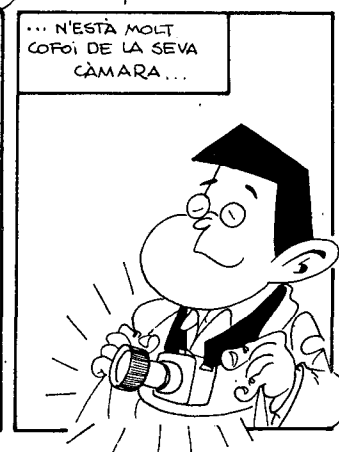
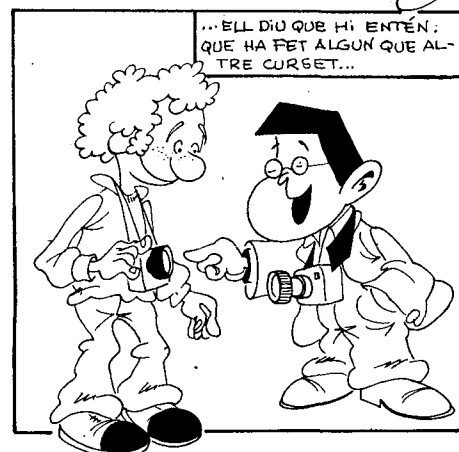
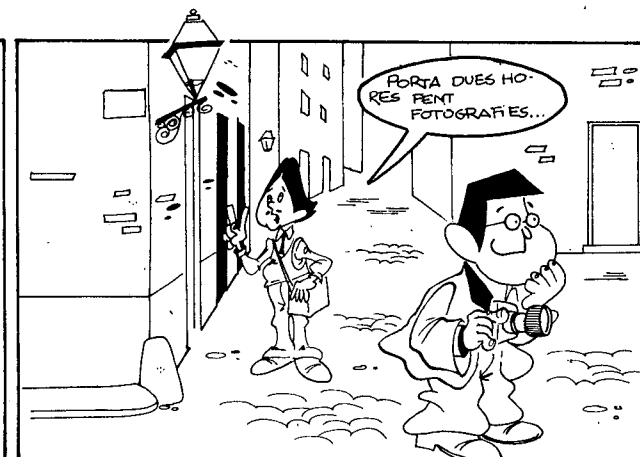
N.º 2

Tots aquests objectes tenen relació amb les professions dels personatges menys tres. Quins són?

N.º 2
Els personatges són: Artista-pintor, Mecanic, Científic i Cambrer. Els objectes que no els corresponen: La serra, el ganivet i la paleta.

En Joan i en Quim

L'EXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

101

Ninotaires d'abans

Nascut a Barcelona el 19 d'octubre de 1906, va publicar el seu primer dibuix quan només tenia 11 anys al calendari d'*En Patufet*. Anà a Llotja a estudiar i l'any 1924 va començar a dibuixar professionalment a *L'Esquella*. En aquest setmanari va estar-s'hi una colla d'anys i, com és lògic, va col·laborar també en d'altres publicacions de l'editor López, com *La Campana de Gràcia* i la fugaç *Rambla*.

Mentrestant, també havia entrat en relació amb l'impressor Costa i dibuixava en les seves revistes *Xut!* i *Papitu*, tot i que en aquesta darrera només ho feia en el calendari. Durant aquests anys també sortien dibuixos seus en els calendaris d'*En Patufet*.

Un cop encetada la guerra civil, formà part del Sindicat de Dibuijants i col·laborà en la darrera etapa (18 números) de *Papitu*. També va publicar dibuixos a la revista *Mirador*.

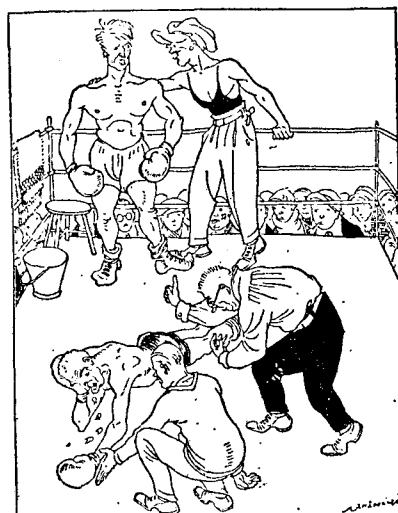
Acabada la guerra, va entrar en relació amb diverses editorials estrangeres, principalment angleses i franceses, i començà a dibuixar per a elles quaderns d'històries i d'aventures, feina que l'anà absorbint més i més fins al punt que es va anar deslligant de la vinculació que tenia amb els altres dibuixants de casa nostra.

L'estil de dibuix de Jaume Juez, fortament influït per Junceda – fins al punt que els seus dibuixos primers foren confosos més d'una vegada amb els del mateix Junceda –, anà adquirint, amb el pas del temps, trets propis i definidors, caracteritzats, més que tot, pel detallisme i per la cura en les expressions dels personatges.

Quant al pseudònim que ha emprat gairebé sempre de «Xirinius» li vingué de la popular cançoneta infantil que fa:

«Com te dius?
Miranius.
Com te deies?
Miraneies.
Doncs, digues a ton pare que t'estiri les orelles.»

Jaume Juez pensà posar-se, de primer, «Miranius», per poder així contestar la pregunta de «Com te dius?», però després, com a deformació d'aquest nom, sortí el «Xirinius» que li semblà una aproximació millor a un veritable cognom català, emparentat també amb la «xerinola» que l'artista pensava fer en els seus dibuixos.

—Ja t'ho deia que no boxessis. Ets massa vell.
—Massa vell? Si tot just em surten les dents.

(Dibuix de Jaume Juez, «Xirinius», aparegut en el núm. 179 del 7-IV-1926 de *Xut!*)

CORPUS

—Són un martiri, aquestes festes! Em fan l'efecte que en porto més al cap que als peus.

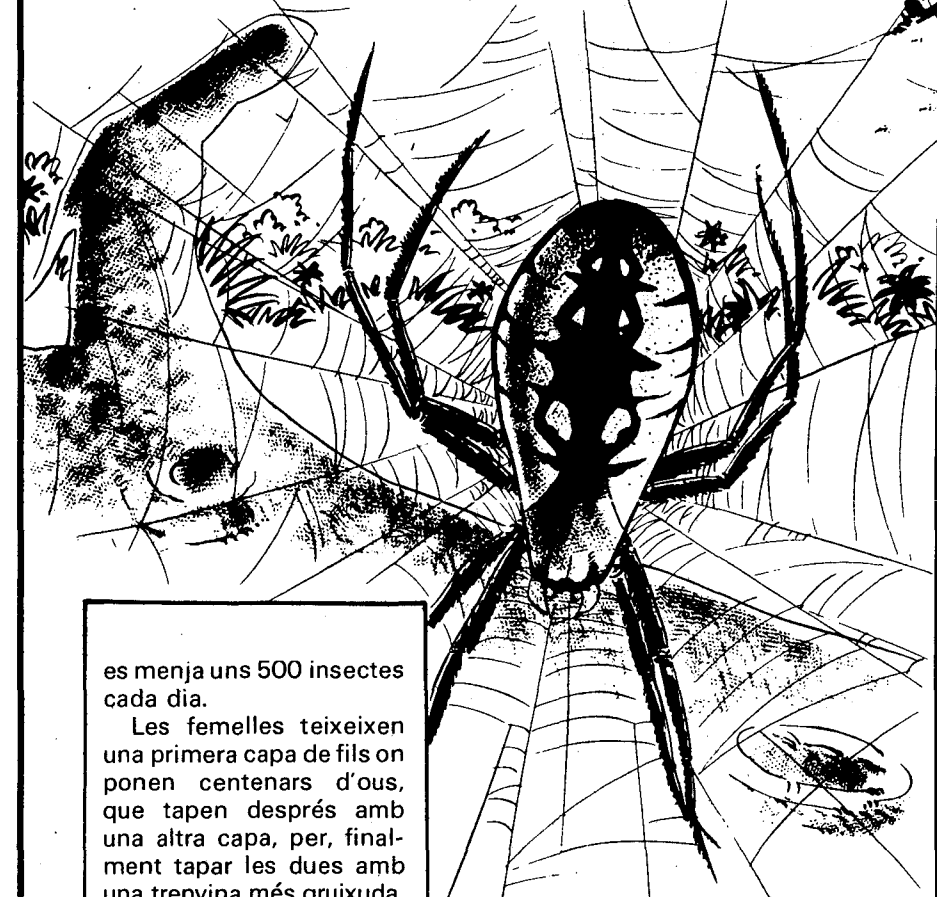
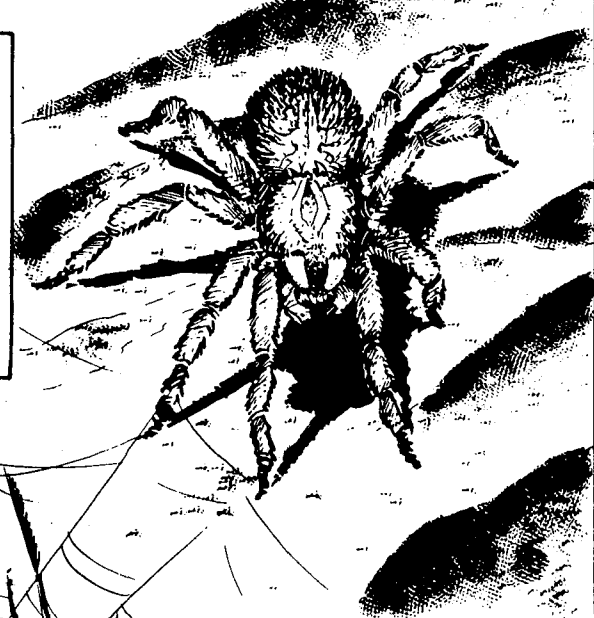
(Original de Jaume Juez, «Xirinius», publicat a *L'Esquella*, número 2.450 del 4-VI-1926, i que satiritza l'uniforme dels guàrdies municipals que participaven en les processons de Corpus.)

LES ARANYES

per: *Coli Huet*

Les aranyes són uns dels animals més antics. Molt abans que apareguessin els ocells i els mamífers, ja n'hi havia. D'això fa uns 400 milions d'anys. Són útils a l'home perquè s'alimenten de mosques, mosquits i altres insectes danyosos. La seda que filen és la més fina que es troba a la naturalesa. S'utilitza per a formar la retícula de fils creuats que es col·loca en el focus de diversos instruments òptics, com goniòmetres, telescopis i microscopis.

Una aranya té sempre gana i sembla que, una de sola,

seda. El vent ajuda a estirar i tensar el fil de seda. Al cap de poca estona l'aranya té uns quants fils de seda surant en l'aire. Com que està subjecta als fils, arriba un moment que aquest l'estiren. Aleshores l'aranya es deixa anar del lloc on estava i es deixa portar per l'aire.

Les aranyes formen part de la classe dels aràcnids i n'hi ha de moltes espècies diferents.

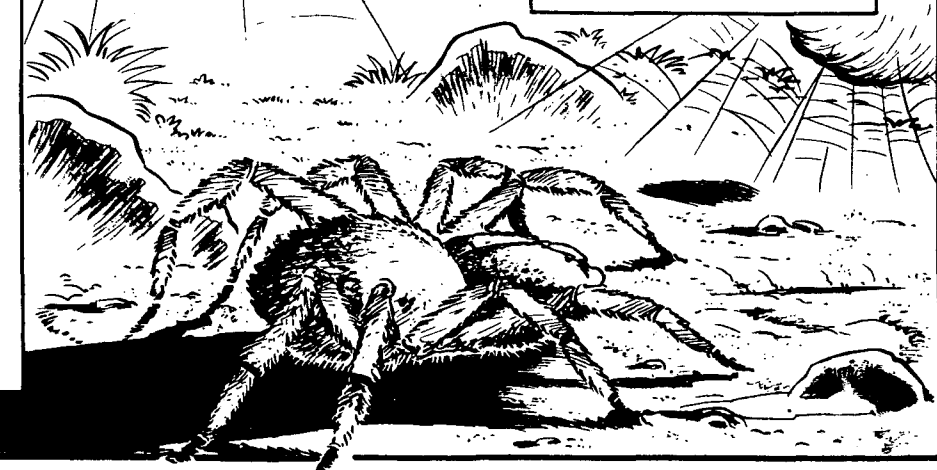
Entre els enemics de les aranyes s'hi compten els ocells, els llargardaixos, les granotes i els ratolins.

es menja uns 500 insectes cada dia.

Les femelles teixeixen una primera capa de fils on ponen centenars d'ous, que tapen després amb una altra capa, per, finalment, tapar les dues amb una trenyina més gruixuda. El niu complet pot estar sota una pedra o entre plantes.

Els ous es trenquen molt aviat i les aranyes joves, abandonen el niu tan bon punt són capaces de segregar seda.

La petita aranyeta es posa de cara al vent, aixeca la part superior del seu cos i comença a segregar

per una catequesi

Preparem-nos per a la vinguda del Papa (I)

Per A. Olivar, O.S.B.

1. Qui ve

Així com ha visitat ja molts països, el Papa ens visitarà el pròxim octubre. Això ens obliga a fer unes reflexions prèvies a aquesta visita. El Papa sap per què ve: ja intentarem d'esbrinar-ho més endavant; ara convé que jo, com a cristià, em preguntï: per a mi, quin significat té o hauria de tenir la visita del Papa? La resposta dependrà de com m'ho miri. Segons el concepte que jo tingui del Papa, la seva visita tindrà un sentit o un altre per a mi. Cal, doncs, que comenci preguntant-me: qui és el qui ve? En tinc una idea clara?

2. Qui és i què és el Papa

Si a la pregunta "qui és qui ve?" responem senzillament: el Papa, queden punts per aclarir, perquè el Papa —el Papa "feliçment regnant", com solien dir, o qualsevol Papa de la història— té un doble aspecte: el personal (Carles Wojtyla, en el nostre cas) i el del funcionari (el bisbe de Roma, el successor de l'apòstol Pere); feta, en certa manera, abstracció de la persona concreta que l'exerceix. Aquests dos aspectes són conceptualment separables, i això té la seva importància teològica i pràctica. Si no els separéssim degudament, ressuscitariem velles qüestions que agitaren ja els teòlegs i els fidels dels primers segles del cristianisme, sobre les quals l'Església, amb la seva autoritat i la teologia amb la seva ciència es pronunciaran concretament i solemnement, però, de fet, el problema ha continuat més o menys latent, perquè els cristians, millor dit, els homes en general, tendeixen a identificar les qualitats i els mèrits d'una persona amb la seva funció. Als primers cristians, sobretot a partir del segle III i d'una manera particular en el IV, els costava, algunes vegades, de distingir entre la manera de ser dolenta d'un sacerdot i el seu ministeri sacerdotal, i creien que l'eficàcia dels sacraments administrats depenia de la santedat personal de qui els administrava. Contra aquesta manera de pensar es van fer sentir veus autoritzades, com la de sant Agustí (el problema constituï una de les més grans preocupacions de sant Agustí), el qual va intentar fer veure que una cosa és la personalitat humana del ministre sagrat i l'altra el poder sacerdotal exercit per aquesta persona que obre en nom de Déu i com un instrument de Déu (Déu obra per ella). Sant Agustí arribà a dir unes paraules que sonen fortes, però que no ho són, si hom té en consideració la seva doctrina, que era la doctrina comuna de l'Església i que després va ser solemnement sancionada per la suprema autoritat, pel Papa; digué que en el baptisme, per exemple, sempre és Jesucrist qui bateja, que ho faci Pere o que ho faci Pau, i afegí: Fins i tot, quan Judes bateja, és Crist qui bateja. Però això ja està previst en l'Evangeli. Jesús, parlant dels escribes i fariseus, digué: Tot allò que us diguin, feu-ho i observeu-ho, però no obreu com ells obren" (Mateu 23, 3).

(Continuarà)

la bíblia a l'abast

Teologia del servei apostòlic
(Fets 1: 15-17 20a. 20c-26)

L'única activitat de la comunitat cristiana de Jerusalem que el llibre dels Fets ens narra —apart de la de perseverar en la pregària i mantenir l'espera de l'Esperit— és la de completar el grup dels Dotze, reduït tràgicament per la defecció de Judes. La narració comprèn una introducció en la qual se'ns fa assistir a una reunió de l'assemblea dels germans —el nombre dels reunits és el que corresponia al mínim designat per la tradició rabínica per poder formar un petit sanedrí— presidit per Pere, que és el qui els dirigeix la paraula (v. 15). Ve després el discurs —el primer en el llibre— de Pere (vv. 16-22), la reacció de la comunitat (v. 23), la pregària (vv. 24-25), i l'elecció del candidat Maties (v. 26).

Les "columnes" de l'Església

El grup dels Dotze és un grup testimonial de gran importància per a la primitiva comunitat, sobretot a partir de la segona generació cristiana. Era el grup qualificat dels testimonis presencials dels fets de Jesús, esdevinguts després servidors de la Paraula (Llc. 1:2), que seran anomenats Apòstols. Aquest grup era el punt de referència obligat que assegurava el fonament històric de la fe dels cristians que no havien vist el Senyor. Eren també les columnes de l'Església, sobre les quals descansava el nou Israel de Déu, a l'estil dels caps de les dotze tribus de l'antic poble escollit. Per això calia que el nombre no quedés reduït i menys per la voluntat malvada d'un traïdor.

Lluc configura el discurs que Pere segons el model que després farà servir per aquestes catequesis. Es parteix de l'Escriptura per fer-nos veure que tot allò que havia passat, Déu ja ho tenia previst. Així la vida de Jesús i les circumstàncies que l'envolten, no són res més que el compliment de les profecies sobre el Messies. El discurs apareix com una mena d'enigma un xic difícil de desxifrar. Quina importància té per a la jove comunitat tot el referent a la desgraciada mort de Judes? Es proposa l'autor donar-nos un sentit etiològic del camp de sang, per altra part ben conegut dels cristians de Jerusalem? De fet, el que és més important del discurs és el que s'hi diu en els vv. 21s. Es aquí on se'ns dóna l'explicació teològica del que és el servei de l'Apostolat.

Testimonis de la Resurrecció

La paraula clau és la de testimoni. L'Apòstol ha de ser sobretot un testimoni: ha de donar fe amb tots els elements al seu abast d'allò que ha vist i ha viscut. El testimoniatge de l'Apòstol té un objectiu molt concret: la resurrecció de Jesús. Ha de ser realitzat per altra part en comunió amb els altres Apòstols. Si ha de ser testimoni de la resurrecció cal que estigui també en possessió del coneixement exacte del que va passar a Jesús des del baptisme de Joan fins al dia que va ser endut cap al cel (v. 22). Tota la vida pública de Jesús cau, doncs, en el camp del testimoniatge apostòlic, així el grup dels Dotze poden establir la identitat del Crist Ressuscitat amb el Jesús pre-pasqual que ells havien conegut abans del desastre de la creu. Vet aquí, doncs, les característiques del servei apostòlic. El servei inaugurat pel grup dels Dotze i continuat per tota l'Església. Cal no oblidar mai que el servei més important de l'Església de tots els temps és el de donar testimoni de la resurrecció de Jesús. Donar-ne testimoni amb la Paraula de Déu acceptada —creguda—, celebrada —litúrgia—, i mostrada valentment i amb fermesa a tothom en el capteniment dels cristians. Tot en els cristians ha de ser un testimoniatge de la resurrecció de Jesús, encarnat en la pròpia existència, transformador de la vida de la humanitat. Aquest és el fonament teològic del servei —el ministeri— de l'Església que és desenrotllat en diferents realitats, per a omplir les quals s'haurà d'elegir d'acord amb el voler del Senyor. Per això la comunitat prega, per arribar a conèixer què és el que Déu vol. Després es fa servir un canal determinat de designació, d'acord amb la cultura del moment. Però això és accessori, mudable. Qui escull és Déu, a través de la comunitat, que fora de la Paraula de Déu no absolutitza res. Llavors es van fer servir els daus, en altres ocasions s'ha fet servir el dit, i res no s'oposa que es pugui fer servir l'escrutini de l'opinió del poble, com un vehicle determinat per a veure qui és el que Déu escull.

Josep M. Aragonès

catequesi dels signes

LXII. Veniu, Esperit Sant

F. Xavier Parés

Amb la vinguda de l'Esperit Sant la Pasqua arriba a la seva plenitud. Els efectes de la resurrecció de Jesús produeixen el seu fruit; i l'Esperit omple els cors de tots els creients.

L'Esperit és un do, un regal que se'ns dóna gratuïtament. No és pas pels nostres mèrits que l'Església aconsegueix el do de l'Esperit Sant, sinó pels mèrits i gràcies de Jesucrist que ens l'ha donat com a do del Pare.

Avui l'Esperit continua fent-se present a l'Església. La seva presència és la llum, la saviesa, la gràcia, la intel·ligència... que es manifesta a través de la paraula profètica, dels signes sacramentals eficaços, de les obres i testimonis dels cristians. La seva presència és una acció que obra, crea, renova, confirma, conforta, sosté, suscita, perdona, rescata, defensa, sacia, ensenya, protegeix... la vida de l'Església i dels homes.

"EL PARÉ DEL CEL DONARÀ L'ESPERIT SANT ALS QUI EL PREGUEN" (Lluc 11,13). Per això l'Església que té tanta necessitat de la força de l'Esperit, invoca constantment la seva presència com a cim de la pregària a través de l'EPÍCLESIS o invocació a la presència total de l'Esperit de Déu: MARANATA! = VENIU SENYOR JESÚS!

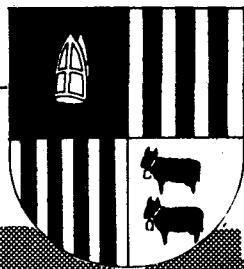
En la pregària sacramental de l'Església, l'EPÍCLESIS baptismal, invoca l'Esperit sobre l'aigua i els batejats,

l'EPÍCLESIS en la Confirmació invoca l'Esperit sobre l'oli i els confirmants, l'EPÍCLESIS eucarística invoca l'Esperit sobre les ofrenes, l'EPÍCLESIS penitencial invoca l'Esperit sobre els penitents, l'EPÍCLESIS en la Unció invoca l'Esperit sobre els malalts, l'EPÍCLESIS en l'Ordre invoca l'Esperit sobre els ordenants, l'EPÍCLESIS en el Matrimoni invoca l'Esperit sobre els esposos.

La presència de l'Esperit constantment en l'Església i la seva vida és una TEOFANIA, una vinguda present, eficaç i permanent de l'Esperit de Déu en el seu poble. Com Jesucrist fou TEOFANIA del Pare, l'Església és la TEOFANIA de Crist en el món.

Quan de nou i una vegada més, els cristians ens disposem a celebrar la Pentecosta, invoquem en la pregària de l'Església la vinguda de l'Esperit Sant perquè de la mateixa manera que va venir sobre els apòstols, vingui avui sobre tota l'Església.

Mentre Jesús ens l'envia com a fruit i plenitud de la Pasqua, nosaltres l'invoquem perquè continui omplint la faç de la terra i el cor dels homes. Per això la nostra pregària ha d'ésser una EPÍCLESIS o invocació a la presència de l'Esperit, perquè es produeixi la TEOFANIA que faci que la seva presència sigui eficaç i permanent ara, avui i aquí, demà i sempre en l'Església.

andorra

Aquesta setmana comença un espai nou a "CATALUNYA CRISTIANA", on es referiran els esdeveniments succeïts al PRINCIPAT D'ANDORRA que puguin ésser d'una importància per a vostès lectors.

Voldríem des d'aquestes pàgines donar a conèixer una Andorra diferent, no la del contraban (tan escatainat per segons quin sector, i tan fora de la realitat) o la del país del formatge, el tabac i el whisky, sinó l'Andorra que viu i lluita per la seva pròpia identitat, per la seva gent, els seus costums i tradicions. El nostre país és petit en extensió però gran en valors humans, els errors hi són com a tot arreu però a poc a poc es van solucionant i a la fi arribarem a ser millors i cada vegada més. M'agradaria presentar cada setmana una persona diferent que ens parlés del seu sector, de les problemàtiques i possibles solucions. També donarem a conèixer, com de fet ja comencem avui, les nostres belleses naturals i monuments, que, en el cas que ens

ocupa, és "LA CASA DE LA VALL" (casa governamental), els nostres pobles, les nostres Valls, en fi, EL PRINCIPAT D'ANDORRA en tota l'extensió de la paraula.

Comentarem Cultura, política, religió, gastronomia, turisme, etc... fet, com ja hem dit abans, per algú que conegui el tema a fons.

No els vull cansar més, tan sols voldria que comencessin d'apreciar un país on els seus infants s'eduquen, la gent gran es preocupa i els seus vells viuen i moren, no en el país del formatge sinó a LES VALLS D'ANDORRA, petit i gran país del Pirineu.

Wigberta

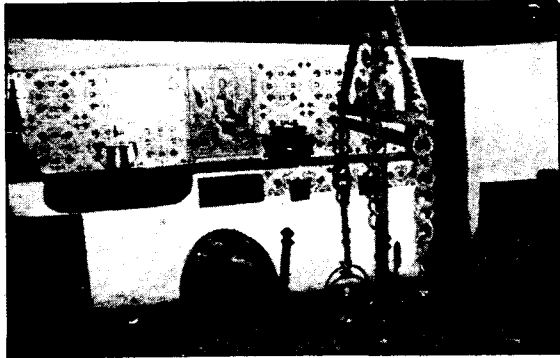
Recull fotogràfic de la casa gran

"La Casa de la Vall"

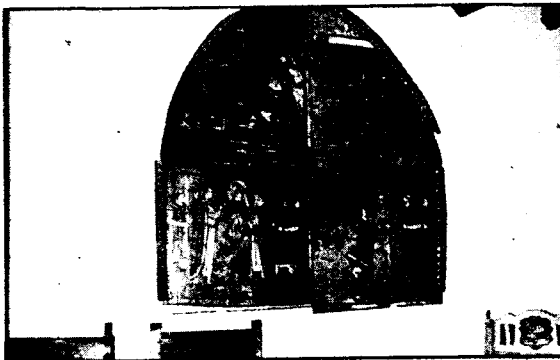
És cert que una fotografia diu més que mil paraules, es per això que tinc la satisfacció de mostrar-los l'interior de La Casa de La Vall.

LA SALA DEL CONSELL

LA CUINA DE LA CASA DE LA VALL, conservada en el seu més mínim detall.

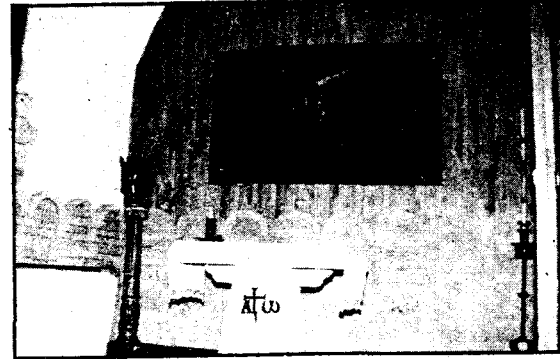
RETAULE DEL DESPATX

L'ARMARI DE LES SIS CLAUS ON ES CONSERVEN ELS DOCUMENTS MÉS IMPORTANTS (Sala del Consell).

FRESC ALLEGÒRIC DE LA CRUCIFIXIÓ DE CRIST.

LA CAPELLA (al fons de la Sala del Consell)

Si visiteu andorra no us perdeu la visita cultural a la Casa de La Vall.

Centre Hospitalari Andorrà

III Curs d'actualització quirúrgica

Organitzat pel Servei de Cirurgia General, Cap de Servei, Dr. A. Matillà Velasco, va tenir lloc els dies 13, 14 i 15 de maig a la Sala del M.I. Consell. Ha tractat sobre les "Afeccions de la Via Biliar i el Pàncreas". Amb la col·laboració dels Laboratoris Smith Kline and French.

Presidència d'Honor: M.I. Sr. Conseller de Treball i Benestar Social; A. Ubach Mortes.

Comitè Organitzador: Dr. Josep Sarle i Guiu. Director General del Centre Hospitalari Andorrà. Dr. Josep A. Mateu i Ferro. Director Facultatiu del Centre Hospitalari Andorrà. Dr. Josep Carles Hermoso i Torres. Dr. Rafael Estevan Estevan.

Participen en el curs: Prof. R. Alcalà Santaella, Madrid; Dr. C. Alonso Frías, Andorra; Prof. Dr. I.M. Arcelus Imaz, Granada; Dr. J.M. Bordas i Alsina, Barcelona; Prof. Dr. J.M. Bruel, Montpeller; Prof. Dr. L. Estrada González, Oviedo; Dr. S. Garcia Merlo, Pamplona; Dr. E. Garcia Romero, Algesires; Prof. Dr. G. Guillemín, Lió; Dr. M. Juna Burgueño, València; Prof. Dr. J.L. Lamarque, Montpeller; Dr. J. Mir Pallardo, València; Prof. Dr. B. Narbona Arnau, València; Dr. J. Puig La Calle, Barcelona; Dr. J.L. Rodríguez Alvarez, Madrid; Dr. R. Trias i Rubies, Barcelona i els cirurgians de servei.

El Dr. Matillà comentà que ha estat força interessant i en general el caire ha estat positiu. Remarca l'aportació dels professors Lamarque i Bruel de Montpeller dins el camp de la radiologia i les exploracions i la taula rodona sobre "Pancreatitis aguda" que fou moderada pel Dr. Puig de la Calle, de Barcelona. (tret d'ANDORRA-7). Tan sols desitgem i esperem les IV Jornades per al proper any.

dona que va per feina

"El meu marit és una persona molt humana. S'escolta els fills i dialoga amb ells. Això no vol dir que estiguin sempre d'acord, però almenys hi ha aquest apropament a través del diàleg"

En una saleta de la Casa dels Canonges, curosament decorada i confortable, ens rep l'esposa del President de la Generalitat, senyora Marta Ferrusola. Alta, amb un vestit gris-verd elegant però no luxós, amb un somriure en l'expressió quan la paraula i el gest ho exigeix, i amb una naturalitat gens fingida, Marta es disposa a conversar.

distreu cuinar plats rars i estranys. A un plat, els xampinyons farcits, em surt força fé"

"És molt important triar el centre de formació dels fills. L'escola s'ha d'adaptar al pensament i idiosincràcia de la família"

sap greu que les escoles donin poca importància a la formació religiosa"

"La vertadera realització d'una mare és a la llar, lliurant-se als fills per quan la necessiten"

—Es difícil ser esposa del President de la Generalitat?

—No. Diria que és com un afegitó a la meua vida. A vegades, és cert que l'ocupar aquesta posició et treu un cert nivell d'intimitat, però és un fet que s'ha d'acceptar.

—Suposem que deu tenir molta feina, oi?

—Moltíssima. A vegades m'esvera mirar l'agenda. Quan em demanen assistir o presidir diferents actes en un mateix dia sovint m'amoïna. Això no obstant, quan torno a casa sempre amb la satisfacció d'haver après alguna cosa.

—El seu marit és una persona molt coneguda des d'un punt de vista polític. El que ens agradaria és que ens en parlés des del punt de vista humà. Com és quan està a casa? Quin és el tracte que té amb els fills?

—Es una persona molt humana. S'escolta els fills i dialoga amb ells. Això no vol dir que estiguin sempre d'acord, però almenys hi ha aquest apropament a través del diàleg. És bonic que a la família hi hagi aquest clima. Malauradament en Jordi, per les obligacions del càrrec, no disposa de gaire temps per estar amb nosaltres.

—Certament que vostè es recorda del seu casament. Ens en pot parlar?

—I tant que sí! Va ser molt bonic. Ens casàrem ja fa 26 anys a Montserrat. Fou un casament molt viscut, amb una cerimònia molt preparada. Al convit es pronunciaren discursos molt seriosos. Hi participà activament molta gent.

—Segurament també recordarà una època difícil, la de l'estada del seu marit a la presó de Saragossa?

—Certament fou una situació trista, però també hi havien algunes compensacions. Va ser molt bonic veure i viure la reacció de molts amics de tot Catalunya. Per Nadal tota una habitació del nostre pis estava plena fins als sostres de galetes, turrons, xocolata, llonganisses, etc. A casa no es va menjar res de tot això. Tot ho portàvem a la presó pel meu marit. I ell ho repartia entre els companys de captiveri.

—Després que el seu marit sortís elegit President de la Generalitat, han disposat de temps per a continuar veient regularment les seves amistats?

—Sí, ens anem veient sovint amb els amics que formen part dels equips de matrimoni, que són aquelles persones amb les quals tenim més confiança i amistat. Us puc dir que en Jordi assisteix, ara més que abans, a aquestes reunions. S'hi troba bé i relaxat.

—El fet de conèixer els gustos i preferències d'una persona ajuda a veure el seu tarannà. Amb aquesta pretensió formulen una sèrie de preguntes a Marta Ferrusola.

—Quines són les seves aficions musicals?

—M'agrada el jazz, i en quant a música clàssica Bach i Mendelssohn.

—Què llegeix?

—Nòvel·la sentimental i també descriptiva.

—Quin tipus de cinema li agrada?

—Les pel·lícules que no em fan pensar gaire. No m'agraden aquelles que són tan complicades. Ara fa uns dies en vaig veure una que es diu "Carros de Fuego" que em va agradar molt.

—Veu la televisió?

—No gaire, la veritat, però el que més m'agrada de la programació són els reportatges i si fan alguna pel·lícula interessant. A vegades, també miro els informatius.

—Quins diaris i revistes llegeix?

—"El Correo Catalán", "L'Avui" i "El Noticiero Universal" i "Catalunya Cristiana".

—Què fa en el seu temps lliure?

—Doncs, mireu, faig mitja i el punt de creu.

—Li agrada cuinar?

—Em distreu cuinar plats rars i originals, encara que no puc esmerçar-hi gaire temps. Hi ha un plat, els xampinyons farcits, que em surt força bé.

—On prefereix viure al camp o la ciutat?

—Sóc dona de ciutat. M'agrada, tot i que pot semblar estrany, el soroll. La tranquil·litat del camp també és bonica, però a vegades em provoca com una inquietud.

—Una ciutat on viuria?

—París o Nova York.

teletips

**1.281 missioners
espanyols a
66 països**

MADRID.— El dia 16 de maig se celebrà la Diada "Madrid amb els seus Missioners", organitzada per la Delegació Diocesana de Missions. Hi ha al món 1.281 missioners espanyols que treballen a 66 països: 925 a Amèrica, 266 a Àfrica, 82 a Àsia, 5 a Oceania i 3 a Europa.

**2.000 mestres
dialoguen amb el
Bisbe de Jaén**

JAEN.— El bisbe de la diòcesi, Miguel Peinado, ha invitat 2.000 professors d'EGB de la província de Jaén a dialogar amb ell sobre l'ensenyament de la Religió Catòlica als col·legis d'educació bàsica.

Els encontres s'han celebrat tres dissabtes del mes de maig a les ciutats d'Úbeda, Torredonjimeno i Alcalá la Real.

En aquests encontres es féu també una revisió de la tasca realitzada durant aquest curs i una programació per al pròxim curs.

**Seminaristes de
Guinea Equatorial
estudiaran a
Tenerife**

TENERIFE.— Segons un acord establert els bisbes de Bata i de Tenerife, 17 seminaristes de Guinea Equatorial realitzaran els seus estudis eclesíastics al Seminari a partir del curs que ve. Per al finançament d'aquests estudis hi contribuirà en gran part l'Obra Missional Pontifícia del Clergat Indígena.

**III encontre de
seminaristes
andalusos**

SEVILLA.— Durant els dies 9 i 10 de maig es reuniren els seminaristes de nou diòcesis d'Andalusia. Tota la reunió fou organitzada i duta pels mateixos seminaristes que per tal d'organitzar-ho havien tingut prèviament dues reunions a Còrdova amb els representants de cada seminari. Hi assistiren 24 alumnes del Seminari de Sevilla, 17 de Cadis, 5 de Jerez, 3 de Huelva, 14 de Còrdova, 21 de Granada, 13 d'Almèria, 17 de Màlaga i 14 de Guadix. Els de Jaén que no van poder assistir-hi varen enviar un telegrama unint-se als actes. Hi assistiren els rectors dels Seminaris de Granada, Sevilla, Guadix, Almèria i Còrdova.

L'objectiu de la reunió era fomentar la unió d'aquests seminaristes que seran el futur clergat andalús. Sense fer clericalisme es vol aconseguir una fraternitat sacerdotal, que no es pot improvisar si no es té una base en el període formatiu, trencar les barreres de les diòcesis per a crear també una unitat de l'Església d'Andalusia. Per aconseguir això es va conèixer Andalusia cada any, treballen junts i resen junts.

Carta pastoral de l'Episcopat d'Andalusia Oriental

**"El desenvolupament d'Andalusia
és lent i desproporcionat"**

GRANADA.— "Són necessaris canvis radicals i urgents per a tornar a donar a l'agricultura —i als homes del camp— el just valor com a base d'una sana economia en el conjunt del desenvolupament de la comunitat social" ("Laborem Exercens") recorden els bisbes de l'Andalusia Oriental en una carta pastoral que porta data del 14 de maig.

"La nostra regió es despobra i empobreix: l'emigració tant a l'exterior com a l'interior i la temporera s'ha acarnissat des de temps immemorial en una població de jornaleros", afegeix el document col·lectiu, que afirma que els prelats "pretenem espolsar la passivitat i l'alèrgia d'alguns cristians a comprometre's, en virtut de la seva fe, amb les grans causes de l'home en aquest món".

"Invitem els sacerdots a un lliurament total, per tota la vida, a la gent del camp" afirmen els bisbes d'Andalusia Oriental en la seva carta, on també subratllen que la catequesi ha d'ésser intensificada i ampliada. La catequesi d'adults és la forma principal de catequesi i indiquen que "És el nostre propòsit revaloritzar el lloc de Caritas a l'interior de cada comunitat eclesial".

"A tots volem fer una crida a l'esperança. No en va l'ètica està per damunt de la tècnica, l'home sobre les coses, l'esperit per damunt de la matèria. No en va el nostre poble ha estat sempre obert a nous horitzons, obert a la vida, als grans valors, obert als altres", acaba dient el document.

Sobre aquesta carta pastoral el periòdic "Ideal" publicava un article editorial en el qual, sota el títol "Denuncien les injustícies, prediquen l'esperança", s'analitzava el missatge que els bisbes andalusos llançaven al seu poble. Recollim alguns dels paràgrafs més significatius.

"Volem fer a tothom una crida a l'esperança". Així diuen els bisbes d'Andalusia Oriental en un dels últims paràgrafs de la seva carta sobre "La realitat del camp andalús". I basen la seva crida d'esperança que "no" en va l'ètica està per damunt de la tècnica, l'home sobre les coses, l'esperit per damunt de la matèria". Una esperança que té més fonament a Andalusia, perquè "no en va el nostre poble ha estat sempre obert a nous horitzons, obert a la vida, als grans valors, obert als altres".

Però aquesta crida a l'esperança va precedida, a l'inici de la carta, per la denúncia bastant fosca de la nostra realitat actual. I el més greu no és aquesta enumeració de problemes que fan —desigualtats socials, atur, empobriment, marginació i dependència econòmica, manca de formació professional dels agricultors...— si alguna cosa que ens afecta interiorment a tots nosaltres: "la passivitat i l'alèrgia d'alguns cristians a comprometre's, en virtut de la seva fe, amb les grans causes de l'home".

me d'aquest món, posant a contribuir els talents rebuts". I això potser vingui de molts que no arriben a comprendre que "no hi ha alliberament integral sense que s'alliberin del pecat tots els oprimits per l'egoisme i per les passions, tant si són responsables de l'opressió dels altres com si la sofreixen".

Però l'esperança no pot posar-se solament amb la tècnica o amb la política. Els bisbes no ho diuen així, directament, però sí que afirmen que "les millors estructures, les més justes i humanes es tornen aviat contra el mateix home si aquest no orienta realment la seva ment, el seu cor i la seva vida segons el pla de Déu". Ben entès —i ningú no ho posa en dubte— que la bona tècnica agronòmica, econòmica, comercial, etc., és imprescindible a la nostra agricultura; que la nostra agricultura necessita urgentment un tractament polític adequat. Però els cristians no podem oblidar que tot es pot girar en contra de l'home si l'home s'oblida de Déu.

Monsenyor Barrachina:

**"No existeix
la moralitat
pública"**

Alacant.— "La mortificació, l'abnegació i el venciment propi tenen mala imatge. Es diu amb frivolitat o amb encoberta malícia que són accions morboses o malfaitesses. I són mitjans absolutament indispensables per a la confirmació d'un mateix, per a estructurar la pròpia personalitat", escriu monsenyor Barrachina.

Després de dir que el valor objectiu més alt és el de la religiositat, però que l'home es deixa atraure i seduir per la sensualitat i l'instint, al marge de la raó, afegeix: No hi ha prudència social ni política; la justícia social està generalment a mercè dels poderosos, ja siguin sindicats, partits polítics, empresaris o obrers; la fortalesa que més abunda socialment és la que s'utilitza en la lluita per la imatge, el poder o el càrrec gras; i a la temperància se l'anomena amb procacitat mal dissimulada 'repressió'. No existeix moralitat pública. I tots tenim la nostra part de culpa, també els eclesíastics".

Després de la visita papal

**El cessament
de Tarancón
a últims d'any**

El cardenal Vicente Enrique i Tarancón ha complert setanta-cinc anys, o sigui l'edat reglamentària per a presentar al Papa la renúncia al càrrec episcopal sobre una església diocesana. Per aquest motiu, l'arquebisbe de Madrid ha presentat la seva renúncia. Aquesta dimissió, no obstant, no comporta el cessament automàtic. Aquest depèn del moment en què el Papa accepti la dimissió. Amb aquesta renúncia són tres els prelats espanyols que estan pendent que Roma accepti la seva dimissió: el cardenal Bueno, l'arquebisbe Pont i Gol i el cardenal Tarancón.

Als mitjans eclesíastics madrilenys s'especula amb la possibilitat que el Papa ajorni l'acceptació de la renúncia del cardenal Tarancón fins a últims d'any, un cop realitzat el seu viatge a Espanya.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

**ANY SANT COMPOSTEL·LA
PEREGRINACIÓ DE LA DIÒCESI
DE BARCELONA A SANTIAGO**

ITINERARI "A" del 7 al 16 d'agost
Visitant Burgos, Lleó, la Corunya, Covadonga,
Santander, Vitòria i Javier

ITINERARI "B" del 9 al 14 d'agost
Visitant Burgos, Lleó, Orense i Valladolid.

Per a informació
i inscripcions:**VIAJES INTERNACIONAL EXPRESO**

Departament Religió

Rambla de Catalunya, 10 1er. 5.ª

Tels. 317 33 32 i 317 48 82

Barcelona-7

Dades a considerar

Els novicis francesos sentiren la vocació de joves

París.— El futur sacerdot o religiós és molt sovint un ciutadà, sortit de la classe mitja, d'una família practicant de dos o tres fills, que ha treballat abans d'entrar als estudis de formació i ha rebut la crida de la vocació molt jove.

Aquest és el resultat d'una enquesta feta pel Service National des Vocations de l'Església Catòlica de França sobre 908 persones de primer o segon any de formació i aspirants a la vida religiosa en el clergat diocesà o la vida monàstica.

Els perfils són diferents segons les vocacions: el futur sacerdot és més jove, és un ciutadà, només un de cada dos ha exercit una professió, mentre que les persones que es dirigeixen vers la vida monàstica són més grans, i quatre de cada cinc d'entre elles ha treballat. Són provinents de famílies de professions liberals o de l'ensenyament.

En general, els uns i els altres provenen en un 26 per cent de professions liberals i quadres superiors i un 17 per cent de famílies d'obers practicants i només un 10 per cent de famílies d'agricultors.

Prop d'un terç d'entre ells han rebut la crida vocacional des de l'edat de 10-12 anys, el 19 per cent vers els 16-19 anys.

Als països de missió

47.000 seminaristes nadius

Als països de Missió hi ha més de 47.000 seminaristes nadius. Pertanyen a d'"altres" pobles, a d'"altres" diòcesis, a d'"altres" Esglésies joves d'Àfrica, Àsia, Iberoamèrica, Extrem Orient. En sentit estrictament jurídic no són els nostres seminaristes.

Tanmateix, per damunt del dret canònic, hi ha el veritable sentit de l'Església, l'autèntica consciència de la comunió eclesial, la responsabilitat universal i missionera de tota l'Església. De manera molt singular la formació dels seminaristes nadius dels pobles no cristians correspon a aquesta "sol·licitud de l'Església", que era la "preocupació diària" de sant Pau; però és també un greu deure de cada bisbe, així com del clergat i dels fidels que constitueixen cada comunitat diocesana.

El Vaticà II afirmà textualment que les Esglésies de Missió "necessiten en gran manera que l'acció missional de tota l'Església els suministri continuament els subsidis que serveixen, sobre tot, per al desenvolupament de l'Església local".

L'Església disposa providencialment, tant a nivell universal com a escala diocesana, de l'organisme adequat i eficaç per a proveir solidària i equitativament la formació del clergat autòcton a les Missions: l'Obra Pontifícia del Clergat Nadiu.

Aquest ajut al Clergat Nadiu és també sector molt important de la pastoral diocesana de les vocacions. En bona part les vocacions d'aquests joves depenen de les nostres pregàries i de les nostres ajudes econòmiques. Aquests seminaristes d'Àfrica, de l'Índia

del Japó, d'Oceania són també realment nostres; poden continuar el difícil camí vers el cim del sacerdoci, gràcies a la solidaritat de les nostres diòcesis, les nostres parròquies, els nostres fidels, promoguda i canalitzada per l'Obra Missional Pontifícia del Clergat Nadiu (OFIM).

A Xile...

Anglesos i argentins resaren per la pau

Santiago de Xile.— Una pregària comuna per la pau a les illes Malvines va reunir al voltant de dos-cents anglesos i argentins residents a Xile, segons ha anunciat Ràdio Vaticana.

Durant la missa, els argentins i els xilens s'han donat la mà en senyal d'unitat i de pau, afegí Ràdio Vaticana.

Etiopia

Deporten nens orfes vers l'URSS i Cuba

Brussel·les.— Tots els infants que han quedat orfes després dels combats mantinguts a Eritrea i a les províncies conquerides, i els fills dels oficials en servei, continuen essent deportats a l'"Illa dels Infants", Cuba, segons afirma "Eglisi", el servei de premsa de l'Església del silenci. Allà, afegeix "Eglisi" se'ls adoctrina per fer una "guàrdia pretoriana" destinada, dintre d'uns anys, a esdevenir la policia de l'actual règim i a mantenir el Derg i els seus aliats a mesura que la revolució s'extengui per Àfrica.

Alta Mar - Blanc de Nèctar

Pedro Rovira tenia des de fa temps les garanties necessàries i la voluntat d'intentar allò que Jaume Ciurana, en el seu llibre "Els Vins de Catalunya" proposava sobre les possibilitats de la Terra Alta per a l'elaboració d'un vi dolç natural.

Superats els dificultosos processos d'elaboració, avui tenim ja entre nosaltres el vi nou, amb les següents característiques bàsiques:

Alta Mar-Blanc de Nèctar

Verema 1981

Denominació origen: Terra Alta

Viduny: Garnatxa Blanca

i Macabeu

Graduació: 12° esperit de vi —3°

Beaumé— Densitat 1021

Alta Mar-Blanc de Nèctar, s'ha elaborat a partir de most parcialment fermentat a baixa temperatura, perquè quan arriba la riquesa alcohòlica desitjada, es procedeix a la paralització de la fermentació mitjançant fred i filtració estèril. El vi així elaborat es conserva en recipients isotèrmics fins al moment de l'embotellament.

Es un vi diferent als vins semi-dolços de la Rioja o el Penedès, ja que parteix de les varietats de raïm diferents i de major riquesa en sucres, per la qual cosa s'aconsegueix una graduació òptima i conserva tot el frescor de les varietats del raïm del qual procedeix.

Es distingeix dels vins dolços de la Terra Alta, ja que a diferència del que passa amb les misteles que s'elaboren amb most sense fermentar al qual se li afegeix l'espírituós per a aconseguir la beguda amestelada, en Alta Mar, el contingut de sucre és natural i produït durant la fermentació.

A més, les misteles i amestelats són de major contingut alcohòlic i també posseeixen major densitat de sucre (8°-9° Beaumé). Fins fa poc era l'únic sistema d'elaboració de vins dolços naturals amb certa estabilitat donada la seva riquesa alcohòlica elevada, que actuava com a antisèptic. A Alta Mar, la seva dolçor és fruit dels sucres naturals del raïm. Les modernes tècniques de vinificació, junt a les característiques de la

Terra Alta han permès aconseguir l'Alta Mar-Blanc Nèctar.

Amb els vins de Sauternes, degut al clima humit de la zona i amb la fi de concentrar al màxim els sucres, els viticultors es veuen obligats a deixar els raïm, llarg temps a la planta, el que produeix l'anomenada Brotitis Cinerea o Pourriture Noble.

A la Terra Alta, el clima és substancialment diferent i es pot recollir el raïm en el seu moment oportú.

Alta Mar, pot romandre al celler llarg temps, completant així la seva cria i desenvolupant més les seves qualitats d'envelliment. Amb el temps el vi indubtablement agafarà més color i aroma profund.

Una vegada hagi sortit del celler, recomanen la seva degustació el més aviat possible i haurà de beure's molt fred (4°-6°).

En gastronomia, si que ens atrevim a dir que pot ser un gran complement apreciat per les mi-

nories, igual com els grans vins dolços naturals.

La seva dolçor no embafa, pel que pot ser un vi d'amplies possibilitats que combina amb el gust peculiar resultant dels plats selectes trufats, de caça, a base de fetge d'oca, o amb peix i marisc. També el suggerim com a aperitiu per a predisposar el paladar.

**PEDRO
ROVIRA**

**GRANDES VINOS
Y BRANDY**

el viatge

Amb el seu mocador blanc al vent, Joan Pau II digué adéus a la Verge de Fàtima i als portuguesos. Als bars, als taxis, a les llars i centres públics, la imatge i la paraula del Sant Pare, a través de la televisió i de la ràdio, ha demostrat sens dubte el que expressaven els rètols: "Portugal és amb Joan Pau II". Creients i no creients estan convençuts que el Papa ha deixat un rastre profund no solament per la vida de l'Església, sinó també per la realitat quotidiana del viure polític, social i econòmic del país veí. Oferim dues pàgines que recorden tan històrica visita, que poden servir per preparar el nostre ànim en la ja propera visita de Sa Santedat a Espanya.

Joan Pau II ha pelegrinat a Fàtima

Un viatge no instrumentalitzat

Rebuda apoteòsica

"No recordo haver vist una rebuda així en els meus 45 anys d'estada a aquesta ciutat", va comentar un funcionari de l'Ambaixada espanyola a Lisboa.

En el llarg recorregut des de l'aeroport fins a la part antiga de la ciutat, on hi ha la Catedral, el Papa fou objecte d'una joiosa salutació d'una gran multitud, que el va aclamar i l'omplí sense parar de flors, especialment pètals de roses, segons una antiga tradició.

Joan Pau II arribà a l'aeroport de Lisboa a les 13,30 del dia 12 de maig. Sortint de l'avió besà el sol, brandaren les campanes a tota la nació. Seguí la recepció oficial, encapçalada per Ramalho Eanes, president de la nació, i el cardenal Ribeiro i representants dels partits polítics.

Discurs a tot el poble portuguès

Davant els periodistes, Joan Pau II pronuncià un discurs adreçat a tot el poble portuguès. Va dir que el seu, era un viatge maria, realitzat per aconseguir el seu desig de conèixer Fàtima directament i visitar els santuaris ma-

rians de Vila Viçosa, Sameiro i Oporto, que anomenà "la ciutat de la Verge". Esmentà després a Portugal com "petita pàtria d'un gran poble". Tot seguit va fer un elogi molt bell de les virtuts del poble portuguès: "gent honrada, pacient, feineria; terra de màrtirs i de sants, d'heroics missioners al Brasil, Àfrica i l'Índia".

A la catedral, on pregà davant el Santíssim, Joan Pau II parlà davant els representants de les diòcesis portugueses, de la necessitat de "ser cristians al carrer, en la política i en tots els àmbits de la vida i a portar el ferment de l'Evangeli a totes les realitats humanes".

Allà on nasqué sant Antoni

De la catedral es traslladà a peu a la propera església de sant Antoni de Padua, que va morir a Padua, però nasqué a Lisboa. L'esperava la corporació municipal i la família franciscana. Parlà del sant, pel qual senten una gran devoció els lisboetes, com el primer teòleg que va tenir l'orde de sant Francesc.

Més tard al palau de Belém, mantingué una entrevista amb el president de la República, Ramalho Eanes. Després a la Nunciatura va rebre a altes personalitats eclesiàstiques.

Emocionant arribada del Papa a Fàtima

Arribà a Fàtima en cotxe descobert acompanyat pel bisbe de Leiria. Les aclamacions en passar el Papa eren incessants. Quan arribaren a la plaça s'aixecà un silenci absolut. Seguidament, el bisbe de Leiria pronuncià uns mots de benvinguda. Joan Pau II respongué i explicà que, en tornar en si al Policlínic Gemelli, el seu pensament fou per aquest santuari. "Vaig veure en tot, el que després ha anat esdevenint, una especial protecció materna de la Verge i potser una crida d'atenció ves el missatge que va sortir d'aquí, ara fa seixanta-cinc anys, per mitjà de tres nens, els pastorets de Fàtima, com són coneguts universalment".

Les paraules del Papa s'aplaudiren diverses vegades.

Nit de llum a Fàtima

Seguí la benedicció de les espelmes, que oficià el Papa, i seguidament la processó nocturna amb el res del rosari. Fou un acte solemne, emotiu i imponent. Una nit de llum a Fàtima.

Hi eren presents el cardenal Macharski, arquebisbe de Cracò-

via, el cardenal Marty, altres representants de països europeus i el president de la Conferència Episcopal espanyola, Díaz Merchán, que donaren realçament a la cerimònia.

Reposà en una albergueria

El Papa es retirà a descansar a la Casa dels Recessos de Nostra Senyora, prop la basílica de Fàtima, on també s'hi allotjà Pau VI el 1967.

La residència, regida per religioses, és destinada a visitants que arriben al santuari. La senzillesa en les cambres i en els menjars són una nota característica de la casa.

L'agressor del Papa, un "capellà" de Lefebvre

Unes hores abans que es complís el primer aniversari de l'atemptat a la plaça de Sant Pere contra el Papa, Joan Pau II fou novament objecte, a Fàtima, d'un intent d'agressió.

Es tracta de l'espanyol Juan Fernández Krohn, de 32 anys, que viu a França. L'agressor anava vestit amb sotana al moment de l'atemptat frustrat, i duia un sabre-baioneta de fulla esmola-

da. S'acostà, trencant la barrera de seguretat i cridant diverses frases contra el Concili Vaticà II i contra el Papa. Pogué ser reduït per la policia.

Juan Fernández havia estat ordenat sacerdot a Madrid pel bisbe Lefebvre fa cosa d'un parell d'anys.

Entrevista amb sor Lucía

Una hora abans de la solemne Eucaristia, el dia 13, Joan Pau II mantingué una conversa a soles, d'uns vint minuts de durada, amb l'única supervivent dels tres pastorets portuguesos, testimonis de les aparicions de la Verge. Sor Lucía ara té 75 anys i pertany a l'orde de les carmelites de Coimbra.

"El món pot alliberar-se de la fam i de la guerra"

L'acte central i de major significat fou la missa celebrada a l'explanada davant el temple de Fàtima.

A la pàgina 6 d'aquest número donem sencera l'homília de Joan Pau II. És un clam al Senyor i a la Verge Maria perquè alliberin el món del terrible perill de la guerra, d'una guerra nuclear.

Foren presents a l'acte el president de la República portuguesa, general Eanes i el líder polític Freitas de Aamaral.

El Papa demanà a la Verge la seva intercessió per posar fi al conflicte entre Gran Bretanya i Argentina. La multitud de pelegrins que omplien de gom a gom la plaça del santuari van interrompre el discurs del Papa per aplaudir l'oració que aquest féu a favor de la pau a les illes Malvinas.

Amb els bisbes portuguesos

A la reunió amb l'episcopat portuguès, Joan Pau II els invità a guiar amb claredat la comunitat que els hi ha estat encomanada. Els confià dues preocupacions fonamentals: les vocacions sacerdotals i religioses i la família.

Inauguració del centre cultural "Pau VI"

El Papa dedicà la tarda del dia 13 de maig a inaugurar un centre cultural que tindrà el nom del papa Pau VI, i a encontres amb els sacerdots i obrers del Santuari.

A mitja tarda marxà cap a Lisboa, per rebre el Cos Diplomàtic, pernctant a la Nunciatura.

"Honoris causa" a la Universitat de Coimbra

El darrer dia de la seva estada a Portugal, el Papa visità les ciutats de Coimbra, Braga i Oporto. A Coimbra parlà dels deures dels intel·lectuals; a Braga, una de les regions més catòliques de Portugal, parlà a les famílies sobre el valor del matrimoni, i a Oporto, finalitzà el seu viatge adreçant-se al món del treball.

A la Universitat de Coimbra, li fou atorgat el títol de doctor "honoris causa", defensà l'autonomia de la cultura, situant-la al servei de l'home: "Entesa d'aquesta manera la cultura, inclou en ella la totalitat de la vida d'un poble".

"L'ideal de treballar amb la vostra terra pròpia"

"L'ideal seria que els camperols poguessin treballar llur terra pròpia". Aquesta frase fou rebuda com pluja de primavera pels 300.000 agricultors que seguien bocabadats el discurs de Joan Pau II en el seu encontre amb el món rural portuguès. Va fer-se en un poblet de devoció mariana, Vila-Viçosa, regió dura, misèrrima, protagonista de conflictes socials, on el comunisme té gran influència.

Aquí, a Vila-Viçosa, el Papa va defensar una vegada més els drets de l'agricultor: "No és suficient —digué— proclamar aquests drets; és urgent crear les condicions econòmiques, socials i culturals perquè la satisfacció d'aquests drets sigui un fet i així els camperols, especialment els joves, se sentin vertaderament estimulats a fixar-se en la terra i en la tasca del camp".

Retorn a Roma

El santuari de Sameiro, tocant la ciutat de Braga, fou la darrera etapa de la ruta mariana feta per Joan Pau II a Portugal. Allà, fora del santuari i davant una gran gernació, celebrà la tercera i última missa.

El trasllat a Oporto va poder-lo fer en helicòpter, encara que el temps no era gaire bo.

Amb el comiat oficial a l'aeroport d'aquesta ciutat, acabava per al papa Wojtyla la seva darrera jornada. Sortí cap a Roma amb més de dues hores de retard sobre l'horari previst, degut a les dolentes condicions atmosfèriques.

Les primeres impressions o balanç del viatge han estat positives per la majoria dels comentaristes. Un viatge popular, plenament sintonitzat amb els corrents més senzills i populars del catolicisme portuguès. Un viatge gens instrumentalitzat per interessos polítics, i marcat en tot moment per un fervor marí, factor molt estimat pel Papa i viscut pel poble.

f.G.

moda

Entrevistat en exclusiva per a "CATALUNYA CRISTIANA"

Joan Poch, representant de Pierre Cardin a Espanya

Joan Poch és un home obert al diàleg que, a més, compta amb l'atractiu de ser el màxim representant de Pierre Cardin a Espanya, a la seva seu ubicada a Barcelona, transcorre la seva vida d'home inquiet, entre fabulosos dissenys i col·leccions.

Davant la gran expectació que recentment es produí amb motiu de la visita a Barcelona de Pierre Cardin, hem cregut interessant oferir als nostres lectors i amb caràcter exclusiu pel nostre setmanari "CATALUNYA CRISTIANA", una entrevista amb Joan Poch a fi que ens parlés àmpliament del gran creador francès. No obstant i abans d'aprofundir en el tema Pierre Cardin, li hem preguntat a Joan Poch si coneixia la nostra publicació y ens ha sorprès agradablement amb la seva resposta:

—Naturalment, i no solament la coneixco, sinó que la compro i llegeixo amb satisfacció. El seu contingut el considero absolutament necessari pel catòlic d'avui, al qual li interessa la problemàtica del món i de l'Església. CATALUNYA CRISTIANA posa al seu abast criteris molt estimables.

—Consideres oportú que es barregi el tema "moda" amb altres bàsicament transcendents com poder ser els temes de la fe?

—I per què no ocupar-se de la moda? La moda és un fenomen social i humà molt important en la vida de l'home i crec que és el que ens aporta CATALUNYA CRISTIANA com a contingut, també resulta interessant comptar amb altres coses més trivials de la vida normal. La moda, tanmateix, és alguna cosa més que un mer caprici. El vestit és també signe i expressió de vivències personals. A través del vestit, la persona intenta donar-se a conèixer. Es pot ser un bon catòlic i agradar-te vestir amb elegància i senzillesa. Cos i esperit estan cridats a ser una unitat. No obstant ni la moda ni res ha d'esclavitzar la persona, la moda no ha de seguir-se a cegues, sinó que cal tenir una actitud crítica davant d'ella, adoptar el que hom considera oportú, saber escollir. Un bon catòlic elegirà de la moda allò que és bonic, i no sigui contrari a l'honestat. Cadascú vestirà allò que consideri adequat a la seva persona i als seus principis. A més, el ser humà sent una veritable necessitat d'afirmar-se, d'expressar-se, de manifestar-se, de canviar, i, a això, pot ajudar la moda. Considero que parlar de moda a CATALUNYA CRISTIANA és necessari, ja que, vulguem o no, la moda té gran incidència en la vida personal i social.

—La moda, doncs, arriba a tots els àmbits?
—Com a fenomen social que és, pertany a la persona i, tot el que està relacionat amb la persona, ha d'arribar a tot arreu.
—La moda per a tu és una necessitat de consum o d'estètica?

—En aquest cas considero que les dues coses van molt unides. Hem de consumir quelcom per necessitat; millor que sigui bonic.

—Des de quan et sents vinculat al món de la moda?

—Des de sempre, o sigui, des que vaig començar el meu negoci l'any 1947 dedicat a la confecció de peces de moda. Al cap d'uns anys vaig deixar-ho per a passar a ser, des de fa quatre anys, l'home de Pierre Cardin aquí a Espanya i a Portugal, amb el càrrec de director o representant general.

—I ara centrant-nos al tema Pierre Cardin, que és ell qui en realitat ens ha portat a tu, ¿des de quan s'associa la teva imatge a la del cèlebre creador?

—Amb Pierre Cardin ens coneixem des de fa vint anys i des d'aleshores hem continuat la nostra amistat. Quan jo vaig deixar de ser fabricant, ell va insistir-me molt en que fos el seu representant general, i ple de satisfacció vaig acceptar. Fa quatre anys, doncs, que es forma la societat Pierre Cardin a Espanya i hem aconseguit al voltant de quaranta llicències de fabricants dispersos per tota la geografia dels països i que actualment treballen a Espanya per la firma Pierre Cardin.

—Com és realment com a persona Pierre Cardin, apart de l'home famós que tots coneixem?

—Un home extraordinari sense cap mena de dubte i d'una gran ambició, que quan persegueix un objectiu no para fins aconseguir-lo. Avui per avui, és i segueix essent el més gran creador de modes del món. Pierre Cardin és l'home que és entén en dissenys, arribant la seva creativitat a assolir cotes molt altes ja que el mateix dissenya un avió, que un cotxe o bé una joia. En realitat, el món del disseny li pertany.

Cal tenir en compte que el fi social és el que mou en part els ressorts creatius de Pierre Cardin —continua dient Joan Poch— que s'autodefineix com el gran socialista de la moda, no referint-se naturalment al sentit estricte de la paraula "socialista" com a polític, sinó perquè la seva moda arriba igualment a la "élite" del gran món que a l'ambient popular. I sinó, aquí tens per exemple, el gran èxit que la moda de Pierre Cardin està assolint a Xina i a Bulgària, països la política dirigida dels quals el reben, actualment, amb honors de primer ministre.

I amb aquest desgranar paraules, arribem al final de la nostra entrevista amb Joan Poch, que ens ha parlat de Pierre Cardin artista i humà, a qui no preocupa el diner en el sentit estricte d'allò material, però sí, en canvi, el dinamisme viu i creatiu del que és artístic i social.

M.ª José Ejarque

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça

Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc

Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

ecuméniques

Petita història d'actes solidaris davant la incomprensió i la persecució religioses (1957-1968)

La situació dels protestants espanyols a la nostra postguerra

Un ministre catòlic, el primer en voler posar-hi remei

L'any 1957, Fernando M. Castiella dona proves de la seva bona fe, en iniciar una sèrie de consultes amb els bisbes espanyols sobre la necessitat de fer alguna cosa que alleugi els problemes que els fidels evangèlics enfronten.

Agosarat com pocs dels líders del franquisme, Castiella, en visitar el papa Joan XXIII l'any 1961, li mostra una còpia d'una llei, que, al seu entendre, garantiria els drets de la minoria protestant espanyola. El 8 de febrer del 1963, la revista nordamericana "Time" explica l'audiència papal. Castiella explica al Summe Pontífex que fan els milers de turistes estrangers que estiuegen a les platges espanyoles. Castiella audaçment pregunta al Papa: "¿Què creieu que és millor: que tota aquella gent passi el diumenge a la platja, torrant-se al sol, sense fer res, o que puguin adorar Déu, tal com solen fer-ho a llurs països?". La resposta del Papa és contundent: "Fill meu, tens raó. Deixa'm el teu projecte".

Després de sis anys d'entrebanca, un projecte de Llei sobre la llibertat religiosa que ha gaudit de totes les benediccions de la jerarquia catòlica internacional (la Santa Seu li atorga el seu consentiment i també ho fa, amb reticències la Conferència Episcopal espanyola), és sistemàticament boicotejat per alguns ministres del govern espanyol i per l'ala ultra-dretana dels procuradors en Corts franquistes.

"Cuadernos para el diálogo" esdevé la tribuna en què molts escriptors critiquen obertament el projecte i els seus redactors, i és que el dit projecte de llei ha arribat a les Corts franquistes amb un articulament totalment distint del que havia imaginat Castiella i el seu equip.

Una de les poques publicacions evangèliques de l'època, i que com totes elles no se sotmet a cap de censura governativa, diu que la llei no és de llibertat religiosa, sinó d'"alienació religiosa" ("Testimonio Evangélico", portaveu de la "Federación de Iglesias Evangélicas Independientes de España").

Es Joaquín Ruiz-Giménez qui escriu: "Els catòlics invoquem el principi de la tolerància, i àdhuc el de la llibertat religiosa on formem una minoria, on ens sentim dèbils, però quan ens sentim forts intentem privar d'aquesta mateixa llibertat a la resta dels creients" ("Cuadernos para el Diálogo", febrer/març de 1964).

També a la mateixa revista, A.L. Marzal diu: "Tenim molt per a rectificar i, objectivament parlant —salvant la intimitat inaccessible de les consciències—, és clar que tenim molt de què penedir-nos. Tant, que només ens salvarà el nostre penediment" (id., novembre de 1964).

El 25 de novembre de 1964, "YA" publica unes declaracions d'Enrique Tarancón, on llegim: "Només 25 bisbes espanyols, dels 80 que som en xifres totals, s'han oposat a la votació sobre llibertat religiosa... Des del nostre punt de vista, l'ajornament de la cita votació i el retard en l'aprovació de l'estatut de confessions no catòliques a Espanya podria donar resultats negatius des de la perspectiva pastoral".

Es J. M. Díez-Alegría el més rotund dels escriptors que hem consultat: "L'Estat té el deure de tutelar la llibertat religiosa i de defensar-la en contra d'opressions i d'atacs injustos, que són lesius del dret natural de cada individu" ("La Libertad Religiosa", Barcelona, 1965).

La declaració del "Centre Ecumènic de Barcelona"

Un cop sobrepassades les discussions llargues, enutjoses i evidenciadores de la manca de respecte que a molts procuradors franquistes els mereix la llibertat d'altri, el projecte autènticament tergiversat i canviat del principi a la fi és aprovat per les Corts i la llei és sancionada el dia 28 de juny del 1967. És la llei 44/67 "regulando el ejercicio del derecho civil a la libertad en materia religiosa". Seguidament les diferents Esglésies evangèliques fortament arrelades a Espanya exposen llurs punts de vista: unànimement totes la refusen per restrictiva i atemptatòria als drets humans més elementals: la "Iglesia Evangélica Española" (metodistes, presbiterians i luterans units) ho fa el 30 de juny del 1967, en un document redactat a El Escorial. La "Unión Evangélica Bautista Española" la refusa decididament el 29 de setembre següent, en una assemblea celebrada a Albacete. A Tarragona, on ha celebrat la seva assemblea anyal, també la "Federación de Iglesias Evangélicas Independientes de España" s'hi mostra absolutament contrària. El darrer dels grups que es pronuncia, ho fa a Madrid l'11 d'octubre, i és el que formen "Asambleas de Hermanos", amb forta implantació a Galícia i Catalunya: la seva decisió és, diuen, expectant, fins que hom publiqui el Reglament de la llei.

A Barcelona, on els protestants, afiliats a algun dels grups eclesials susdits, es mantenen fermes en llur oposició a la llei 44/67, es produeix un fenomen que, actualment, poca gent recorda. Un grup de catòlics, totalment disconformes amb el text i l'esperit de la llei, redacta amb uns quants evangèlics, una Declaració, que serà auspiciada del "Centre Ecumènic de Barcelona", aleshores situat en un pis de la Via Laietana. El document rebutja la llei per discriminatòria i denuncia l'actitud dels bisbes espanyols que no han obrat d'acord a les normatives i l'esperit del Concili Vaticà II, quant a la llibertat religiosa. El document, llarg i molt documentat, és signat pels laics catòlics Francesc Alier, Jordi Artigas, Eusebio Carnicero, Ignasi de Gispert, Mercè Llop, Maria Josepa Martorell, Consol Mascareñas, Agustí de Semir i Josep Verde Aldea, i pels laics evangèlics Carmina Collado, Angel Cortés, Joan Estruch, Albert Galmés, Daniel Giralt-Miracle i Josep Grau. Ultra aquests, també el signen els sacerdots i religiosos catòlics Joan Bada, Jaume Botey, Josep Cardús, Antoni Matabosch i Salvador de les Borges i els pastors evangèlics Enric Capó, Pere Bonet, J. González i Pastor, Joan Juan-Lacué, J. Ll. Lana, J.P. Guzmán i Sebastián Rodríguez.

Bell gest de solidaritat davant la prova, recorda com tants altres actes l'esperit de convivència i de concòrdia que Catalunya ha ofert al món a través de la seva història.

Àngel Cortès

notícies

Pròxima convenció baptista a Cartagena

Els protestants espanyols que pertanyen a la "Unió Evangélica Baptista Espanyola", a la qual es troba adherida la "Unió d'Esglésies Baptistes de Catalunya", celebrarà la seva XXX Convenció, del 27 al 29 de d'agost.

La trobada tindrà lloc a la "Casa de Cultura" de Cartagena, cedida per l'Ajuntament de la dita població.

Entre els actes de l'extens programa hi trobem una conferència, seguida d'un panel de discussió sobre "Tendències socio-polítiques i la visió cristiana del ministeri de la reconciliació".

Probable visita a Barcelona d'un vaixell missioner

L'«Associació de Ministres de l'Evangeli de Catalunya», entitat creada el mes de maig del 1956 a Barcelona, i que compta actualment amb uns 75 membres, pastors i missioners evangèlics de les esglésies baptistes (UEBC i FIEIDE), metodistes i presbiterians (IEE), independents i alguns dirigents de les assemblees de germans (A. de G.), ha celebrat recentment una assemblea general de l'església evangélica baptista de Gràcia (Carrer de Verdi, 191).

Entre els molts assumptes que hom hi tractà, hi ha la proposta per part d'«Operación Movilización» que un dels seus dos vaixells que contínuament visiten els ports d'Àsia, Àfrica i Oceania, especialment, vingui a Barcelona, el gener del 1983. El dit vaixell, que duu el nom de "Logos" (la Paraula), és una exposició flotant de llibres, especialment de caire evangèlic, i hom l'aprofita per a celebrar-hi projecció de pel·lícules, seminaris i xerrades de tota mena; ja ha visitat anteriorment el port de Barcelona, concretament el 1980, en què uns milers de persones van anar a bord per tal de conèixer de primera mà què fa l'esmentat vaixell i la seva tripulació, constituïda per voluntaris de nombrosos països. Les dates proposades per a aquesta visita són del 6 al 25 de gener de l'any proper, i els pastors i dirigents, membres de l'esmentada associació, tenen ara un mes per a decidir sobre la conveniència o no que el "Logos" visiti el port de Barcelona.

Per la seva part, "Operación Movilización" anuncia la celebració d'algunes campanyes d'evangelització, a províncies de l'Estat espanyol on encara no hi ha establerta cap comunitat o església evangélica fins ara. Ultra el seu treball d'evangelització, els equips d'«Operación Movilización» solen visitar totes les llars de les poblacions visitades, a les seves campanyes, a fi de vendre-hi llibres per a l'evangelització o d'oferir opuscles per al coneixement de les doctrines evangèliques.

L'Aliança Evangélica Britànica i la visita del Papa a Anglaterra

L'Aliança Evangélica Britànica ha aprovat una declaració amb referència a la visita que Joan Pau II farà a Anglaterra properament. La dita declaració afirma: "Creiem en la llibertat d'adoració i, consegüentment, en el dret del Papa a dur a terme una visita pastoral per als membres que pertanyen a la seva comunió. Històricament, els evangèlics de diferents esglésies cristianes han lluitat per tal d'assolir les llibertats individuals i religioses. De cap manera no volem minvar el nostre compromís envers la llibertat, perquè volem activament mantenir-la i salvaguardar-la. El Papa ha d'ésser rebut en el Regne Unit amb el protocol adequat".

Al manifest, l'Aliança Evangélica reconeix "les extraordinàries qualitats personals de l'actual Papa i la influència que exerceix per la pau al món, especialment al seu propi país, Polònia". També esmenta la declaració "l'evidència del poder renovador de l'Esperit Sant a algunes àrees de l'Església Catòlica".

L'Aliança Evangélica exhorta els fidels evangèlics a que no participin en contramanifestacions negatives, respecte i cortesia. Ultra això invita els evangèlics a "que escoltin amb obertura genuïna els qui parlen de renovació i reforma dins el catolicisme i a que acceptin agradablement l'obra de Déu on hom pugui veure-la". La crida acaba en exhortar els evangèlics a comprometre's en una proclamació positiva de les veritats fonamentals de l'Evangeli a tots els homes".

La "Fundació Bíblica Evangélica de Catalunya" i la Bíblia

Com és habitual a casa nostra, i des de fa setze anys, la "Fundació Bíblica Evangélica de Catalunya" ha organitzat la "Setmana de la Bíblia", els primers actes de la qual han tingut com a marc Barcelona, Mataró i Caldes de Montbui. Hi han participat amb conferències sobre temes bíblics els pastors Enric Capó, Joan González Pastor i Àngel Cortés, aquests dos darrers col·laboradors de "Catalunya Cristiana". Benjamí Planes, director de la publicació "Presència Evangélica", Pere Vargas i Pau Sais, dels departaments de música i traduccions de la "Fundació" respectivament.

Hom ha anunciat oficialment la celebració d'actes commemorant el 150è aniversari de la publicació de "Lo Nou Testament" la tardor propera, en considerar la dita obra com la primera de la nostra Renaixença catalana, per la riquesa i bellesa del català que hi empraren els traductors i l'enorme difusió que van tenir les quatre edicions del llibre, fetes els anys 1832, 1835, 1836 i 1888 respectivament.

¿Voleu aprofitar uns dies de les vostres vacances d'estiu?

"AMICS DE LA MORENETA"

us invita a participar en el quart pelegrinatge a Lourdes

del 25 al 29 d'agost

ITINERARI: Pel VALL D'ARAN, tres nits a LOURDES; SANT SEBASTIÀ, XAVIER (darrera nit, amb l'assistència al espectacle musical de LLUM i SO sobre la vida del gran misioner SANT FRANCESC XAVIER); visita al Monestir Cistercenc de Santa M.ª de la Oliva de Carcastillo (Navarra), SARAGOSSA i BARCELONA.

PREU PER PERSONA: 16.000.- ptes. Hotels de dues estrelles, pensió complerta.

VIATGE EN AUTOCAR CONFORTEABLE DE PLACES LIMITADES

INFORMEU-VOS a: JORDI GARRETA I TRENCHS
Pi i Margall, 46-48, 8è. 2.ª - Tel. 219 59 11 BARCELONA-25

la sardana i la dansa

Jornades Internacionals
Folklòriques

Sota l'organització de l'esbart Lluís Millet s'està preparant l'extens calendari de festivals que arreu de Catalunya composaran la realització d'aquestes Jornades, que compten amb el suport del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat.

Hem dit extens calendari perquè la xifra de poblacions, enguany, sobrepassarà la quantitat de trenta, seguint aquesta marxa ascendent que han adquirit les Jornades, principalment quan passaren de ser un festival internacional de dansa a Barcelona, a una manifestació massiva de divulgació del folklòre per tot el nostre país.

Els festivals se celebraran dels dies 10 al 19 del mes de setembre, essent aquest últim dia el de la clausura, a Barcelona, on hi intervenen la totalitat dels grups estrangers que ens han visitat.

El dia 6 de juny, al local social de l'Esbart Lluís Millet, carrer Maspons, 6, se celebra la reunió anual de poblacions en el curs de la qual es procedeix a la distribució dels grups. Després d'aquesta data podrem facilitar als nostres lectors una informació més àmplia i detallada.

Podem anticipar però que enguany els actes de Barcelona enclouen una nova faceta amb la celebració d'un concert a dues cobles —La Principal de Barcelona i Bages— i una coral, el qual estarà programat íntegrament per sardanes, cançons i música per a cobla, inspirades en el riquíssim bagatge del cant popular.

Aplecs

Per primera vegada, el Centre Coordinador que encapçala el Patronat per al Foment de la Sardana a Reus ha editat una relació dels 31 aplecs que se celebren enguany a les comarques del Baix Camp, el Priorat, l'Alt Camp, la Ribera d'Ebre, la Conca de Barberà, el Tarragonès i el Baix Penedès. Per la seva part, la Federació Sardanista del Rosselló també ha elaborat una pràctica Guia que recull 12 aplecs de la sardana, 4 concursos de colles, un gran festival sardanista, la celebració del Pubillatge de Prats de Molló i un reguitzell de ballades de sardanes estivals a les viles d'Argelers, Banyuls, Ceret, Colliure, Custoges, etc. que configuren la cada vegada més activa vida sardanista de la Catalunya Nord i que culmina amb un concert a Perpinyà, el mes de novembre.

I tot parlant d'Aplecs, cal dir que el dia 15 de maig, a Sant Celoni, va celebrar-se un debat sobre la problemàtica d'aquestes importants manifestacions sardanistes, plantejant-se com a conclusió la conveniència de promoure la formació d'una entitat que, a nivell nacional, coordinés la suma d'esforços de les diferents entitats que ara es dediquen a promoure la celebració dels aplecs a les diferents contrades.

Josep Ventura

fent pinya

La notícia de la setmana és la celebració d'una exposició pictòrica, a Vilafranca, sobre temàtica exclusivament castellera; el seu autor és el tarragoní Jordi Martí i Castell que ha treballat amb aiguada. Encara que sembli paradoxal la temàtica castellera no ha estat gairebé gens expressada en les arts plàstiques —i sí, en canvi, a la literatura— la qual cosa fa noticable una exposició pictòrica. En Martí, a més, coneix el tema i sap l'ofici. Confiem que aquesta exposició que ara és a Vilafranca anirà a totes les places castelleres del país.

En un altre ordre de coses hem de dir que a l'actuació castellera de Vilafranca, per les fires dels enamorats, hi va haver molta "llenya" per part de la colla local com dels tarragonins. Es notava que encara estem als inicis de la temporada.

Pròximes actuacions:

29 de maig.— A Madrid: Castellers de Barcelona. A Vilafranca: Castellers de Vilafranca.

30 de maig.— A Bafim: Joves dels Xiquets de Valls. A Madrid: Castellers de Barcelona. A Vallbona d'Anoia: Castellers de Terrassa.

Actuacions:

Castellers de Barcelona.— El dia 16 actuaren al final de la campanya "Català a l'Escola" a Montjuïc, descarregant el tres de set, 2 torres de sis i pilars de quatre.

Los Brivalls de Cornudella.— Actuaren a Falset el dia 16 on descarregaren el tres de sis i pilars de quatre. El dia 9, a Siurana, descarregaren la torre de sis, el quatre de sis amb el pilar al mig, el tres de sis i pilars de quatre. El dia 1, a Cornudella, van descarregar el tres i el quatre de sis i pilars de quatre.

Castellers de Montmeló.— Anaren a l'ermita de Sant Valerià, el 25, on descarregaren el tres de sis, un castell net per sota i pilars de quatre, i intentaren la torre de sis (que desmuntaren).

Xiquets de Tarragona.— A Vilafranca, el 16, descarregaren el dos de sis, el pilar de cinc i el de quatre caminant, carregaren el tres de set per sota i intentaren el dos de set i el quatre de set (que van desmuntar).

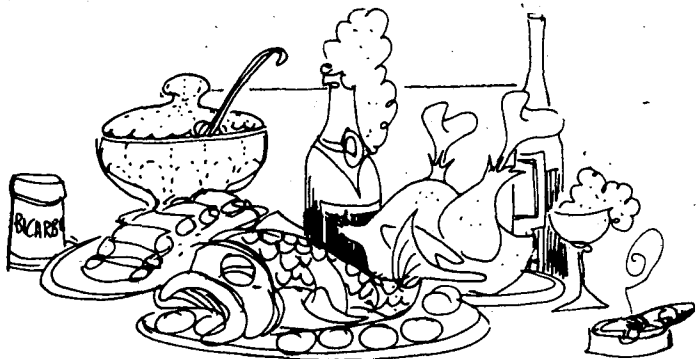
Vella dels Xiquets de Valls.— També actuaren el dia 16, al Milà, on descarregaren el dos de set, el tres de set aixecat per sota, el cinc de set i 2 pilars de cinc (un per sota).

Castellers de Vilafranca.— Per les fires locals, el 16, descarregaren el tres de set i el pilars de cinc, i intentaren el quatre de vuit, la torre de set i el pilar de cinc per sota. El dia 14, van descarregar el quatre de set net, la torre de sis neta, el tres de sis per sota net, dos pilars de cinc (un per sota, un de quatre i castells net i van intentar un castell de sis).

Castellers de Vilanova-Colla de Mar.— Actuaren a la pròpia vila el dia 9, descarregant castells de sis i pilars de quatre.

Jaume Casanova "Crossa"

cuina

"Bikiny" de carn

1 tall rodó de vedella	150 gr. de pernil dolç
100 gr. de llard	1 capseta de làmines de formatge
1 copeta de xerès sec	1/2 ampolla de crema de llet
1 ceba mitjana	

Amaniu la carn amb sal i pebre, fent-li un massatge perquè hi penetri una mica; lligueu-la amb un cordill i poseu-la a coure amb el llard, a foc viu perquè es rosteixi del tot. Aleshores afegiu-hi el xerès sec i deixeu-la coure a poc a poc i tapada durant 10 minuts.

Treieu la carn de la cassola i en el mateix greix, poseu-hi una ceba ratllada perquè es dauri lleugerament. Traieu el cordill i talleu la carn sense arribar al fons, poseu-hi mitja làmina de formatge i un tros igual de pernil dolç, a cada tall que hi feu deixant els trossos una mica gruixuts; després poseu-hi agulles creuades (una per cada costat) per aguantar la carn en la seva forma.

Poseu-la una estona al forn de dalt perquè es dauri i el formatge es desfaci una mica. Passeu la salsa per un col·lador fi, afegiu-hi la crema de llet, remenant-la una mica, a foc suau. Serviu la salsa en salsera i la carn en una fusta per tallar-la a taula.

partitura

L'aire de la Pàtria

1. fael ca-mí lleu-ger,
2. fa lleu-gel teu cant,
3. fa l'a-mor més clar,
4. quan tu mo-ri-ràs,

so-ta el cel blau,
tot se-guint el nú-vol
els o-cells quan can-tis
més a-munt que els o-dis
gui-a-rà les for-ces

d'un es-tiu se-rè. Mar-xa la ru-taet eri-da.
t'a-com-pa-ny-a-ran. Can-ta la ru-taet eri-da. Llan-ça un
l'a-mor ha can-tat. O-bre el cor a la vi-da.
d'al-tres que vin-dran, se-guint a-que-lla eri-da. Un cant

cant ben ai-rós vers el cel. Can-ta company ies ti-ma.
nou vers el cel pu-ja-rà ple d'u-na no-va vi-da.

Francine Cockenpot
Adap. Soler Amigó

costums i tradicions

Ritus de la construcció

Fa temps que no veig onejar cap mena de bandera quan s'acaba una casa. Millor dit, quan "cobreixen aigües", com diuen de posar la teulada o el terrat. No sé si el ritus es conserva, encara, en alguns pobles, viles i ciutats del país.

El costum no es pot dir que sigui cristià, ni molt menys cristianitzat o batejat com d'altres. De totes maneres, tal com es practicava entre els cristians havia perdut, segons que sembla, tota verinor.

Els ritus de la construcció comencen —encara que en el nostre cas ho hem iniciat per la teulada—, amb la col·locació de la primera pedra. És sabut que a la pedra que antigament els picapedrers buidaven i que sovint, avui, és substituïda per un bloc de ciment, s'hi afegien o s'hi afegeixen monedes del temps, pergamins, periòdics i alguna altre objecte. Així, els arqueòlegs del futur, podran indentificar l'època en què foren posades, com fan ara quan troben restes d'altres generacions.

L'acte solia iniciar-se amb una benedicció cristiana, destinada a treure virior al costum probablement per atavisme, ja que poca gent sap que primitivament, hom creia que si no es sacrificava una vida humana l'edifici s'esfondria. Avui, doncs, enterrar-hi objectes, ni que siguin d'or com s'ha fet

algun cop, no és per assegurar la pervivència de la casa, sinó, com s'ha dit, per a donar, si cal, testimoni del temps.

A Catalunya els sacrificis humans han passat al llegendari. Almenys a Manresa, on hi enterraven un gall viu. Després es simbolitzava pintant la pedra mangra. I pel que fa a les monedes —algunes vegades robades abans de colocar la pedra— el costum tingué el seu origen en la redempció del sacrifici humà per mitjà d'un delme.

D'altres animals han estat sacrificats així, però de vius, que

sapiguem, només els pobres galls manresans. I ja hem dit que en llegendari es parla d'humans.

Així trobem un cas referit a Orrius. S'assegura que tres paletes construïen una casa i com que la paret mestra sempre se'ls esfondrava, un dia, quan arribà la dona d'un d'ells a portar-los el dinar, l'enterraren viva i la casa no va caure. Un dels paletes ho confessà quan li arribà l'hora de la mort.

La tradició volia, també, que una víctima fos oferta al diable, si els construïa un pont; i després l'enganyaven amb un gat. Gairebé tots els ponts romànics del país tenen la llegenda, si bé la més coneguda és la de Martorell.

Tornant a la coberta de les cases, quan això succeeix hi ha, o hi havia el costum de fer una "taulada", jugant amb el doble significat de la paraula: acabar-la o seure tots als volt d'una taula. I fer-hi, és clar, un àpat de celebració. Modernament se solen donar pagues extraordinàries.

En alguns indrets, com al Ripollès, també feien un berenar entre els obrers, en iniciar-se l'obra i després de gravar el nom del propietari a la primera pedra.

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

Els pronoms febles adverbials (1)

Són dos: **en** i **hi**. Tenen capital importància per al català i en constitueixen un dels elements més originals i característics, de tal manera que la descurança en el seu ús o la supressió indeguda dels esmentats pronoms depersonalitzen, empobreixen i desfiguren la llengua catalana.

En la nostra situació de bilingüisme abunden les traduccions apressades, tant dels castellans que volen parlar català, amb molt bona voluntat d'integració, com dels catalans que es volen mostrar obsequiosos amb els de parla castellana. Això fa que ni els uns ni els altres reïxim en la comesa i s'escoltin frases mall girbades amb els mots tots ben catalans però sintaxi castellana, o al revés. Trieu uns quants. Porteu més. Regala-li una altra. No em veig prou per a escriure. No penso anar. Totes aquestes frases són en boca de castellans —i de catalans, per contagi— ben convençuts que s'expressen bé. No pensen que en bona sintaxi catalana calia dir: Trieu-ne uns quants. Porteu-ne més. Regala-li'n una altra. No m'hi veig prou per a escriure. No hi penso anar. Però la cosa més greu és que molts catalans, sobretot els joves, han adoptat aquesta manera desnaturalitzada de parlar en català amb sintaxi castellana i contribueixen, inconscientment, a la degradació i ruïna del català. Fan com aquell botiguer que, abans, quan el català no es portava, preguntava al client suposadament castellà: "¿Cuántas an quiere?". I ara, quan el català comença a entrar amb força en el món del comerç, pregunta: Quantes vol?

Són conflictes que evitem amb el bon ús d'aquest pronoms. El pronom **en** no té equivalent en castellà. Representa, principalment, el complement directe indeterminat: no tenen vi. No en tenen. Cullen cireres. En cullen. També qualsevol determinació o complement circumstancial introduït amb la preposició **de**: Vénen de Girona. En vénen. Surten de casa. En surten. Parlem d'aquesta qüestió. Parlem-ne. No em recordo del seu nom. No me'n recordo. Finalment, actua com a partitiu, amb la particularitat que només substitueix el substantiu i esmenta el mot quantitatiu. Van comprar quatre entrades. En van comprar quatre. Farà molta feina. En farà molta. Porta força pa. Porta'n força. Necessito mes paper. En necessito més. Van venir uns quants amics. Es van venir uns quants.

Alguns girs que en castellà resulten llargs, en català tenen la seva expressió més genuïna gràcies al pronoms febles adverbials. Es dedica al doblatge cinematogràfic i en viu. Reduït: S'hi dedica i en viu. En castellà haurien de dir: "Se dedica a ello y vive de ello."

Perles ortogràfiques

"Centro Comercial PRYCA" vol dir "precio y calidad". Qui sap si en desgreuge d'una ofensa pública a la llengua catalana, en el seu segon aniversari, han repartit uns fulls publicitaris amb un fons on es llegeix: Preu y calitat, en lloc de preu i qualitat. No en saben més./

Albert Pera

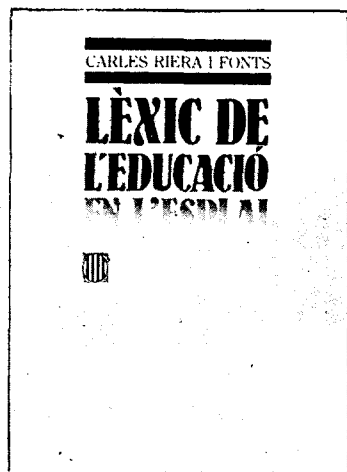
llibres

Millorem el vocabulari dels nostres joves (1)

La Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya acaba de publicar un interessantíssim volum dedicat a millorar el vocabulari dels nostres joves, concretat en el món de l'educació en l'esplai. Es tracta d'un treball, a més a més d'útil, presentat agradívolament, amb il·lustracions i una presentació còmoda d'emprar.

Es tracta d'aconseguir que els nostres joves utilitzin un lèxic net de barbarismes i de paraules alienes a la nostra llengua. Per exemple en lloc de dir "altílo" cal recuperar terrabastall, o "alfombra" per catifa. També paraules ben catalanes i d'ús freqüent però transformades. Així gabinet en lloc de ganivet, o motxila en lloc de motxilla.

A més d'aquest servei també es facilita una definició de certes paraules poc conegudes, i també corrents però que la gent no se les sap pas definir. En aquesta llista hi ha els vents de casa nostra.

Per tant ens troben davant d'una eina molt útil i de la que cal felicitar els responsables dels nostres joves.

F.C.V.

(1) Lèxic de l'educació en l'esplai. Carles Riera i Fonts Direcció General de la Joventut. Barcelona 1982.

música

Un recital original i inèdit

Dintre del cicle de Retaule Artístic de Terrassa 1982, el proper dia 29 a les deu de la nit, i en el Gran Casino, Carrer Font Vella, 96 tindrà lloc un interessant recital amb unes característiques especials. Òpera o concert? Vet ací un espectacle insòlit, que trenca amb l'aïllament en què absurdament els dos mons es mantenen: un concert d'òpera!

Hi haurà una selecció de la "Tosca" de Puccini, i de sarsueles espanyoles acompanyat tot de piano. Actuaran Júlia Casamayor, soprano. Alfonso Leoz, tenor i Conchita Carpintero, piano.

Un valencià proposat per a dirigir l'orquestra oficial del Canadà

Quebec. — Josep M. Cervera Collado, músic valencià, després del seu triomf amb l'orquestra Simfònica de Quebec ha estat proposat per a ser titular de l'orquestra canadenca a partir del 1984.

Josep M. Cervera Collado, elegit per la Unió Europea de Radiodifusió per a un cicle de concerts internacionals, transmesos a una vintena de països, segons els experts, segueix una carrera d'excepció, ja revalidada al seu país.

teletips

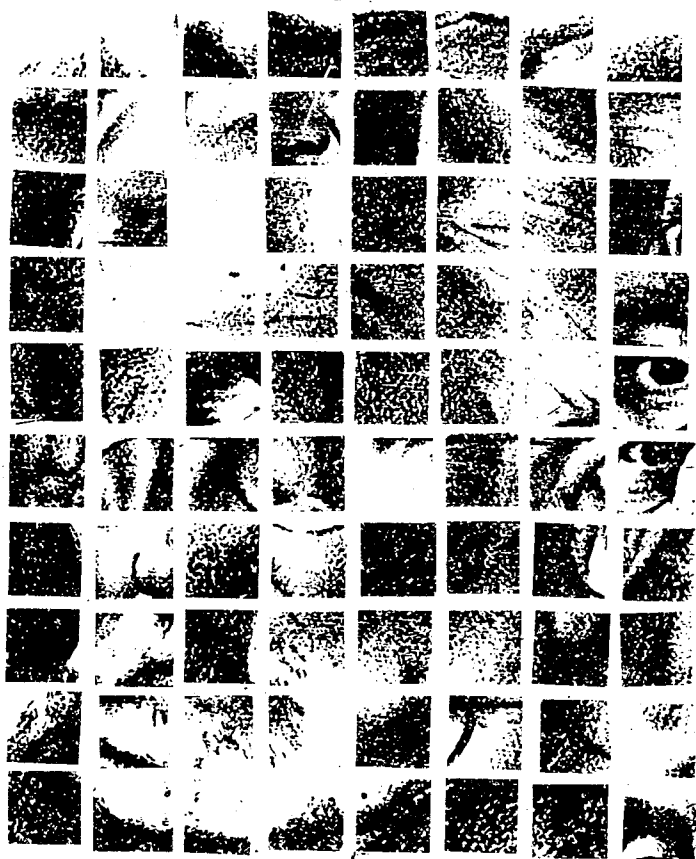
"Tradicions i costums" (TIC), d'Òmnium Cultural

És la Delegació que promou i coordina activitats encaminades a afermar les nostres tradicions, sobretot les que afecten tot l'àmbit de la nostra comunitat nacional, per la qual cosa té establerts enllaços locals i comarcals i posa a disposició dels interessats en aquesta acció: impresos, cartells, adhesius, calendaris, etc. Té el secretariat a l'estatge principal de l'Associació, a Barcelona.

III premi per la unitat de la llengua catalana

La Fundació "Jaume I" convoca enguany per segona vegada aquest premi, que durà el nom del seu primer guardonat, l'inoblidable filòleg valencià Manuel Sanchís Guarner. Serà atribuït, com l'any passat, dins el marc de les Festes Populares de cultura "Pompeu Fabra", a un llibre publicat (entre el 31 de juliol de 1981 i el 30 de juliol de 1982) o bé a un treball inèdit que signifiquin una contribució notable al coneixement de la llengua catalana en l'aspecte de la seva unitat o de qualsevol altre vessant paral·lel o relacionat amb el fi esmentat. La dotació d'enguany és de 250.000 pessetes, i el termini d'admissió per als treballs inèdits, el 23 de juliol propiament, a l'adreça de la dita Fundació (Aribau, 185; 4t. Barcelona 21), on poden ser demanades les bases.

trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?

Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.

Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.

El sorteig es farà cada quinze dies per donar temps a l'enviament de les respostes.

Solució al trencaclosques del n.º 138: Kiko Ledger.

Respostes encertades rebudes:

Mònica Obiols, Barcelona; Joan Roig, Canet de Mar; Josefina Mestre, Barcelona; Concepció Carbonell, Vilanova i la Geltrú; Ramona Pausas, St. Climent de Llobregat; Lluís Camós, Ribas de Fresser; Carme Benedé, Barcelona; M. Serra, St. Quirze Safaja; Ventura Guillemet, St. Joan de les Abadesses; José M.ª Casals, Barcelona; Teresa Estrada, Premià de Mar; Montserrat Lorés, Barcelona; Fernando Gutiérrez, Barcelona; Joan Masnou, Vic; Família Colominas Isern, Sta. Perpètua de Mogoda; Germanes Caputxines, Sabadell; Sebastiana Cuesta, Lleida; Rosario Najarro, Lleida; Visitación Urquijo, Barcelona; Mariona Comadira, Girona; Ramon Vila, Manresa; M.ª Antònia Mitjavila, Olot; Josep i Dionís Gabarró, Tarragona; Margarida Serrabassa, Barcelona; Montserrat Puigdomènech, Vic; Montserrat Clotet, Tordera; Mercè Onsé, St. Boi de Llobregat; Religioses Caputxines, Premià de Mar; Mercè Roca i Dou, Mataró; Amèlia Mora, Barcelona; Amàlia Biernés, Ascó; "Can Cases", Blanes; Presentación Gamuza, Prat de Llobregat; Enric Mestre, Barcelona; Xavier Barrull, Lleida; M.ª Expectación Palacín, Barcelona; Rosa Hosta, Barcelona; Rosa Queralt, Barcelona; Santidad Calvo, Tarragona; Isabel Roqueta, Barcelona.

Realitzat el sorteig ha resultat premiada: Teresa Estrada de Moragas, c/. St. Agustí, n.º 30, Premià de Mar (Barcelona).

filatèlia

Per Enric Graupera

La "Dirección General de Correos y Telecomunicaciones", el 31-3-82, posà en circulació un segell commemorant l'Any Sant Compostel·là. Valor 14 ptes.; tiratge 12 milions d'exemplars; paper estucat i engomat; estampació: gravat al buit; policolor; tamany: 24,9 x 40,9 mm. (en vertical); dentat: 13 1/4, en plec de 80 segells.

L'Any Sant de Santiago es dona l'any que la festivitat de l'Apòstol s'escau en diumenge. A la celebració de l'Any Sant hi estan vinculades singulars gràcies espirituals. Santiago, anomenat el Major, era fill de Zebedeu i germà de St. Joan Evangelista. Ambdós Apòstols de Jesús. Morí l'any 44. Segons la tradició l'any 30 vingué a Espanya on hi proclamà l'Evangeli. Alfons II feu construir una església en el lloc on la tradició suposa que fou trobat el sepulcre de l'Apòstol.

Després es convertí en un gran centre de pelegrinatge.

escacs

Per Jaume Mora

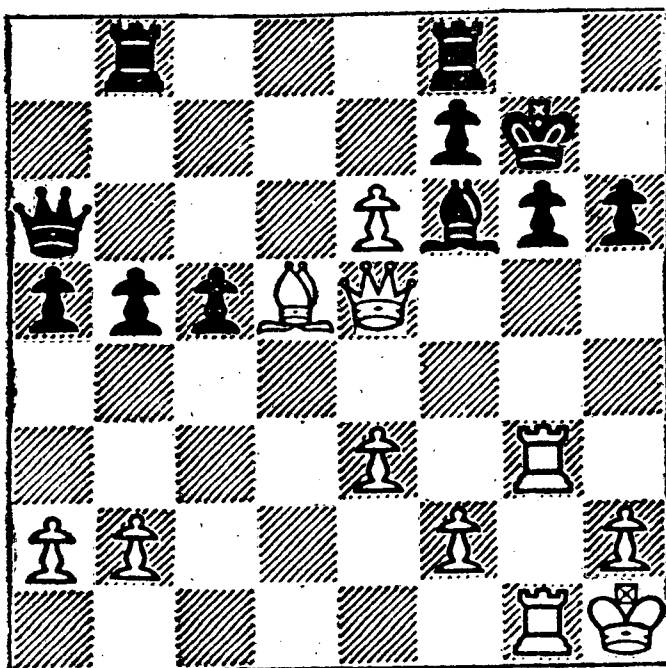
Diagrama 16

Blanques juguen i guanyen

L'argentí Miguel Quinteros desitjava arribar a aquesta posició, puix d'ara en edevant "són faves comptades".

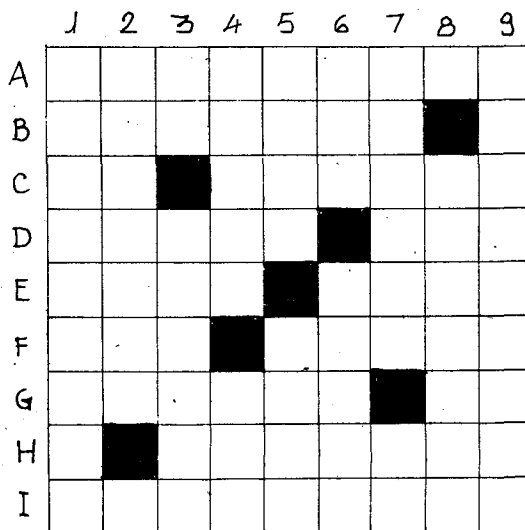
Solució al Diagrama 15

1 Dd6xd8 Tc8xd8, 2 Aa3-c1+ g7-g5, 3 Te5xg5 Cf6-g4, 4 Tg5-g8+ i les grans negres abandonaren.

encreuats

per Ter

Horizontals: 1.— Nom de dona. 2.— Consonant. Ornament. Consonant. 3.— Menjar. Passió d'ànima. 4.— Nom d'home. Passejada de caruatges. Consonant. 5.— Punt de l'esfera terrestre oposat dimetralment al zenit. Al revés, nota musical. 6.— Xifra romana. Vocal. Progenitor. 7.— Rus satel·litzat. 8.— Un dels caps de la revolució suïssa de 1.307.— Renoil com el fa xerricar.

Verticals: A.— Nom d'home. Consonant. B.— Vocal. Lletre grega. Nom de consonant. C.— Torre del joc d'escacs. Relatiu a dues persones o coses. D.— Tresor públic. Comença la glòria. E.— Doble consonant. Urpia. F.— Terme infantívol per àvia. Comença l'argot. G.— Vocal. Consonant. Composició musical a una sola veu. H.— Bressol de St. Antoni M.ª Claret.

Solució:
Horizontals: 1.— Aurelia. 2.— Orla. 3.— Teca. Ira. 4.— Ot. Rua. L. 5.— Nadir. Al. 6.— I. U. Pare. 7.— Gagarin. 8.— Tell. Gat.

CASA TORRES

Teixits novetat
senyora

Gasses, creps
llisos i estampats
Passeig de Gràcia, 118

Un petit gest, mostra d'agraïment i de germanor

Els components del VII Viatge Cultural de "CATALUNYA CRISTIANA", agraïts al Senyor i als germans de l'esplai que els han proporcionat aquests viatges, en un gest espontani i generós, han lliurat a CARITAS diocesana de Barcelona, la quantitat de 9.655 ptes. per a donar suport a l'acció pròpia de la Institució.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relleuament del diari

Rbla. Catalunya, 15 - Tel. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA
CATALANA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms
Carrer N.º ... Pis ...
Tel. Població

Els prego que em subscriuin al diari AVUI
a partir del dia 1.er del mes vinent.

	Trimestral	Semestral	Anual
Barcelona-ciutat	2.610.-	5.220.-	10.440.-
Catalunya-Estat espanyol			
Correu normal	2.455.-	4.910.-	9.820.-
Correu aeri	2.610.-	5.220.-	10.440.-

DATA I SIGNATURA

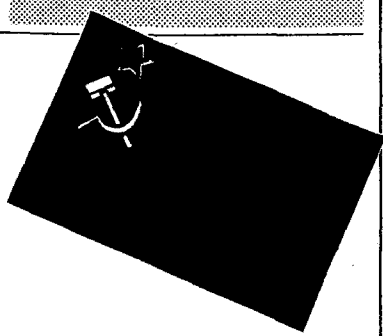
Envieu aquest BUTLLETÍ a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3.er 2.ª
Barcelona-7

mundial 82

crònica

URSS

La URSS arriba al mundial 82 com a integrant del grup VI. Serà a Sevilla i davant el Brasil on començarà la seva marxa el pròxim 14 de juny. Es traslladarà a Màlaga on el dia 19 jugarà contra Nova Zelanda i de nou a Màlaga el dia 22 davant la selecció escocesa.

Tenint en compte la seva categoria, la URSS tan sols ha competit quatre vegades en els mundials de futbol i el seu major èxit l'aconsegüí el 1966, quan es classificà en quart lloc.

Els soviètics, que no ingressaren a la FIFA fins a finals de l'any 1940, van despreciar els mundials del 1950 i del 1954 participant per primera vegada a Suècia el 1958. Tornaren a estar presents el 1962 en els mundials de Xile, com a recents coronats campions europeus. En el seu primer partit van guanyar a Iugoslavia per

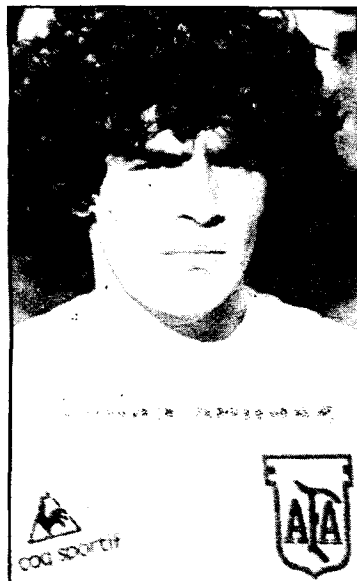
2-0 però solament van poder empatar amb Colòmbia (4-4) quan guanyaven per 4-1. Després de derrotar a l'Uruguai (2-1) els soviètics es classificaren entre els vuit primers. Haguereu de passar quatre anys abans que Yashin i Cia, poguessin venjar-se a Anglaterra el 1966, en el mateix grup de la primera volta on hi havia Xile, Itàlia, a més de Corea del Nord. Acabaren en quart lloc, el millor dels mundials disputats. El 1970 pogué contemplar els esforços de la URSS per arribar més lluny en els mundials de Mèxic, però després d'un difícil empat amb el país organitzador i una victòria fàcil davant Bèlgica i El Salvador, perderen per 1-0 amb Uruguai en els quarts de final per quedar després eliminats en la fase classificatòria dels mundials del 74 i 78.

Ja hi som tots

Amb el suposat fitxatge de l'as argentí "Dieguito" Maradona, ja podem dir que "hi som tots". Després de la temporada bastant decepcionant salvada a darrera hora gràcies al triomf aconseguit davant l'Standart, conquerint d'aquesta manera la segona "Recopa", el senyor Núñez, —els jugadors no— està jugant molt fort, i amb el famós talonari a la mà està firmant tot el que pot, i més. Després del fitxatge de Marcos, Julio Alberto i Alonso, ja confirmats, s'espera l'oficialitat, només això, d'Urbano i "Pichi" Alonso, que junt amb Maradona sumen y ultrapassen un rècord en quant a inversió, la suma de mil dos-cents milions, bona xifra per marejar a qualsevol. Diuen que està bé allò que s'acaba bé, però ens permetem dubtar ara mateix de la rendibilitat de l'esmentada inversió. Només aconseguint tots els títols en contesa es podria començar a parlar-ne. I encara que sembla que el capítol de fitxatge està tancat, Urquiaga, Tendillo, etc. esperen també el moment del sorteig de la rifa... ja que un altre punt important de despeses el constitueix l'encariment d'una plantilla ja molt costosa de per sí.

Ara el descart

Per suposat que en aquest moment ningú sap els que se'n van, es suposa —només això— però podrien haver-hi sorpreses. Esperem que no siguin els directius els qui deci-

deixin, i que el senyor Lateck pugui dir l'última paraula.

Així les coses, podem avançar, quasi sense error la plantilla del Barça 82-83: **Porters:** Urruti, Artola ?, Amador. **Defenses:** Manolo, Migueli, Alesanko, Julio Alberto, Gerardo, Olmo ?, Moratalla, Ramos ? **Centrecampistes:** Alonso, Víctor, Maradona, Sánchez, Estella, Urbano, Schuster? y **Davanters:** Simonsen ?, Quini, Carrasco, Marcos, "Pichi" Alonso, Morán.

Fins aquí dos equips complets amb Schuster a la recàmera. A més, aquí hi podem incloure a Esteban que pot jugar al davant i al darrera. Una poderosa plantilla, de la que esperem tot el que pot donar i d'aquesta manera poder-li dir al senyor Núñez com n'és de bo i meravellós. / C. Boix.

NOIS i NOIES!!

TRETZEVENTS

CAVALL FORT

rodamón

LES VOSTRES
REVISTES INFANTILS
I JUVENILS EN CATALÀ
AMB ELS MÉS
FAMOSOS PERSONATGES

DELS CÒMICS INTERNACIONALS, NARRACIONS, HISTÒRIES,
NOTÍCIES, CONCURSOS, JOCS, PREMIS...

Pares i Mestres:
3 revistes que us ajudaran en
l'educació dels vostres fills i
dels vostres deixebles, i
que els entretindran.

A la venda
a quioscos
i llibreries

Amb la col·laboració del
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació
de la Generalitat de Catalunya

CADECA a la ràdio

Dins el primer semestre del 1982, CADECA mitjançant l'amable acollida de RÀDIO CADENA CATALANA-Ràdio Espanya de Barcelona, la que molts coneixen per Ràdio-Reloj, i que actualment té una extraordinària audiència, ha tingut accés a les emissores esportives i a través de les ones ha radiat diferents comunicacions sobre la marxa dels seus torneigs i han donat ressonància al nostre col·lectiu.

Han participat en espais i han intervingut en les seves emissions els jugadors Miguel Angel Sanchez, de l'Atlètic Masnou, Ignacio Miquel, de la Unió-77, Joan José Ceprián, de l'Hospitalenc, Luís Antona, del San Gabriel, Jordi Wineken, dels veterans de Catalunya, Jorge Baos, del Mundet, Jesús Santiago Gonzalo, del Martinenc i Mario Cantos, del Trinitat.

Fou molt interessant la col·laboració dels àrbitres novells de CADECA que malgrat la seva joventut i amb coneixement de causa explicaren als oïents, com els àrbitres han de comprendre els jugadors i aquests als qui dirigeixen el "match" amb la qual cosa pot originar-se una mutua comprensió. Parlaren els senyors Guerrero i Arbol acompanyats del Delegat de Relacions Públiques senyor Gota-negra.

En una emissió especial van fer acte de presència a la ràdio Jacinto Magriña, Vice-president de la Federació Catalana de Futbol i el senyor Diego Pérez, President del comitè de Futbol juvenil i

infantil, els quals a preguntes del locutor, exposaren l'esforç federatiu cara l'esport-base i remarcaren la tasca formativa que a través del futbol ve realitzant CADECA i animaren la nostra organització a prosseguir la tasca començada ja fa anys cap a la joventut i adolescència dels nostres barris i comarques.

Clausurà la sèrie de 14 emissions, el subdirector general d'Esports de la Generalitat de Catalunya. Sr. Juan García Domingo que anuncià el seu suport al nostre col·lectiu, invitant a CADECA a estendre el seu radi d'acció a totes les comarques Catalanes.

Directius de CADECA han estat presents en aquests programes i han pres part en diversos d'ells divulgant la labor del col·lectiu.

Els coneguts locutors esportius Senyors Julio Costa, Manuel Carles i Jesús Carrillo van ser els qui conduïren els diversos espais informatius, tots ells sota la direcció del mestre de locutors que es José Luis Fernández Abajo.

RÀDIO CADENA CATALANA ha contribuït poderosament que la missió de CADECA, moltes vegades anònima, sigui més coneguda per l'afecionat esportista i esportiu i ha servit també, en traslladar a les ones la tasca esportiva-cultural, per demostrar que l'esport és, moltes vegades, també camí de cultura i no solament dona lloc a escenes inqualificables que a vegades, massa vegades, es veuen pels camps de joc. L'esport ha de ser civisme, cultura i ciutadania.

DIUMENGE 30**PRIMERA CADENA****CIRCUIT ESTATAL**

10.00 PARLEM
10.30 SANTA MISSA
11.30 MIRAR UN CUADRE
11.50 DESFILE MILITAR
13.45 TEMPS I MARCA
15.00 NOTICIAS
15.35 SESSIÓ DE TARDA: "Las campanas de Santa Maria". (1945)
18.05 VIDA A LA TERRA
19.00 GOL... I AL MUNDIAL 82
20.00 FESTIVAL BANDAS MILITARS
21.00 NOTICIAS
21.15 PROXIMAMENT
21.30 D'ARA ENDEVANT
22.00 EL SEU TORN
23.00 ESPORTIU
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.10 TAL COM SON: Ros Marbà.
15.00 BARCELONA TVE
15.05 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TOTES LES CRIATURES
GRANDS I PETITES
16.20 AVENTURES DE SUPER RA-
TON
16.45 LOU GRAND
17.45 MUSICAL EXPRESS
18.45 LA PORTA DEL MISTERI
19.45 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "El día y
la hora". (1962)
24.00 COMIAT

DILLUNS 31**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 UNA VIDA AL SEU SERVEI
18.30 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 BUGS BUNNY
19.30 CULTURAL JUVENIL ESPAÑA
82
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA
VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRO. (Reposició): "La
profesión de la Sra. Warren",
de George Bernard Shaw.
23.35 ULTIMAS NOTICIAS
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 L'HABITACIÓ DEL FONS
19.00 ESPORT CATALÀ
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL VALLE SECRETO
20.30 ALCORES
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DON BALDOMERO Y SU GENTE
22.05 CON "H" DE HUMOR: "Fra
Diavolo". (1933)
23.45 COMIAT

DIMARTS 1**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERCENCI A LA FRESCA
17.30 MEMORIA POPULAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 UNA VIDA AL SEU SERVEI
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.55 TOROS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILLONES
22.35 DALLAS
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 LA CUCAFERA
19.00 OBRIR DEBAT
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.25 EL CARRO DE LA FARSA
21.00 ANIMALS EN ACCIÓ
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 A DALT I A BAIX
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 LA VISPERA DE NUESTRO
TIEMPO
23.45 COMIAT

DIMECRES 2**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 NO VAL A BADAR
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ELS ARBRES DE THIKA
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 MICKY I DONALD
19.30 LA AVENTURA DE LAS
PLANTAS
20.00 ENCUENTROS EN LIBERTAD:
"Economía".
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "¡Jo, papá!"
(1975)
23.20 DARRERA EDICIÓ
23.30 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 MUSICA EN VIU
19.00 ART FLASH
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.15 ROBINSON
20.45 ESTUDI OBERT
22.00 REDACCIÓ OBERTA

22.06 ESTUDI OBERT
23.30 AIXÒ S'ENFONSA
23.45 COMIAT

DIJOUS 3**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ELS ARBRES DE THIKA
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
18.55 HANDBOL
21.00 TELEDIARI
21.35 DE CUATRO A UN
22.35 ELS GOIGS I LES SOMBRES
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.00 JUSTA LA FUSTA
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DINS DEL LABERINT
20.30 ZARABANDA
21.45 REDACCIÓ OBERTA
21.55 CINE CLUB. Ciclo: "Lo que us-
ted no ha visto de Gene Kelly".
"Du Barry no era una dama".
(1943)
23.45 COMIAT

DIVENDRES 4**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

13.30 VEUS I FORMES
14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.15 ALTRES COSES
17.40 UN MÓN FELIÇ?

18.10 NOSALTRES
19.00 VEUS SENSE VEU
20.00 DE PELICULA
20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 LA MASCARA NEGRA
22.35 MIGUEL BOSE EN CONCERT
23.35 EN AQUEST PAÍS
00.25 ULTIMA EDICIÓ

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

18.25 LA ABEJA MAYA
19.15 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LA CLAVE
22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 LA CLAVE
23.45 COMIAT

DISSABTE 5**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

09.30 LA CUCAFERA
10.00 XOCOLATA DESFETA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 PISTA LLIURE
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTICIAS
15.35 FUTBOL EN ACCIÓ
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Los cau-
tivos". (1957)
17.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 APLAUSO
19.00 BLA, BLA, BLA
19.30 CHARLOT
20.00 VERITAT O MENTIDA
20.30 PER ART DE MAGIA
21.00 NOTICIAS
21.20 INFORME SETMANAL
22.30 MOSTRA DE LA CANÇÓ DEL
ATLANTIC
00.30 DARRERES NOTICIES
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 MIRAMAR
14.15 PENSADORS CATALANS
14.55 VISUAL

CIRCUIT ESTATAL

13.45 TENIS
18.30 EL IMPACTO DE LO NUEVO
19.00 POLIDEPORTIVO
20.30 ESTRENOS TV: "Salvajes".
(1974)
22.00 EL PARAISO DE LOS JEFES DE
TRIBU
22.30 CONCERT-2
24.15 COMIAT

III ANY de CATALUNYA CRISTIANA

II PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 31 d'agost a l'11 de setembre.

Preu: En principi cal comptar unes 105.000 ptes., que comprenen:

Pensió completa en hotels de tres estrelles a Zurich, Tel-Aviv, Natzaret i Jerusalem.

Viatge en avió d'anada i tornada amb escala a Roma.

Autocar de luxe durant tota la ruta per Terra Santa.

Guia oficial de parla espanyola.

Preu d'entrada a tots els llocs que visitarem.

L'itinerari comprèn: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús, Galilea, Samaria i Judea. Visitarem: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), santuari del Carmel a Haifa, St. Joan d'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozàin, Nazaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu

Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugoix, Jerusalem.

Des de Jerusalem sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdiu, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumran, Ein Guedi i Massada.

A Jerusalem: Sant Sepulcre i Calvari, sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via-crucis, Litóstratos, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acsa etc.

Creiem que els cristians no podem anar a Terra Santa simplement a "fer turisme". Per això la pregària comunitària, la lectura puntual de l'Evangeli i la presència del mossèn ens ajudaran a fer-ne un veritable pelegrinatge.

Per a informació: "CATALUNYA CRISTIANA". c/. València, 244, 2.º. Barcelona-7. Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05 (Sr. Castelló). La inscripció és oberta. **PLACES LIMITADES.** "CATALUNYA CRISTIANA" es reserva el dret d'admissió.

MOLTES GRÀCIES A TOTS
els qui ja heu respost a la nostra

CRIDA

CONSOLIDEM
"CATALUNYA CRISTIANA"!!

SI TOTS I CADA UN dels nostres
subscriptors, lectors i amics aporteu
la vostra col.laboració assolirem
el "nostre" objectiu:

CONSOLIDAR
"CATALUNYA CRISTIANA"!!!

APORTACIÓ ECONÒMICA

El sotasignat domiciliat a
C/..... d.p. tel.
col.labora a la Campanya de Consolidació de "CATALUNYA CRISTIANA"

☐ subscrivint Accions de 1.000 ptes., emeses per EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

☐ enviant un donatiu a fons perdut per donar suport a "CATALUNYA CRISTIANA".

● Incloc un taló nominatiu bancari per ptes., a càrrec del Banc/Caixa
Suc. de

● Envio gir postal n.º per ptes.

..... de de 1982

Signatura:

Una manera de construir l'Església és
tenir tots els fidels ben informats.

Conèixer els esdeveniments i ajudar a
formar una opinió adequada davant els
problemes importants.

Catalunya és un país on la fe ha
d'arrelar per un esforç continuat dels
nostres vuit bisbats. Cal que ens comuni-
quem.

Això ho aconsegueixen diverses publica-
cions, però de manera especial "CATA-
LUNYA CRISTIANA" que dóna informa-
ció àmplia i puntual de totes les nostres
coses i fomenta la comunicació amb
l'Església Universal.

**Seria una responsabilitat greu de tots
nosaltres, estimat lector, si no l'em-
penyéssim amb eficàcia.**

Això també vol dir diners. Ara els
necessita. Donem-li aquest suport.

† Joan Martí
Bisbe d'Urgell

ENTRE TOTS:
CONSOLIDEM "CATALUNYA CRISTIANA"!!!

Fa TRES ANYS que caminem plegats